Acayip Rüyalar MECMUASI

Alper Murat Kirpik

ALPER MURAT KİRPİK

Acayip Rüyalar Mecmuası

Copyright © 2025 by Alper Murat KİRPİK

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

1 Acayip Rüyalar Mecmuası 1

1

Acayip Rüyalar Mecmuası

Mazlum Usta'nın Sihirli Değnek İmalathanesi

Mazlum iyi bir adamdı. Küçük dükkânında sigara içmezdi; dışarı koyduğu taburede fazla oyalanmadan, sigaraya da saygısızlık etmeden zehri akciğerlerine doldururdu. Ağzından küfür çıkmazdı. Sert görünümlüydü ama güleçti. Sesi tok, konuşması ise hep alçaktı. Teni olabildiğince esmer ve temizdi. Yanına yaklaştığınızda, teninden aynısefa kokusu yayılırdı.

Mazlum Usta, 50 yılı aşkın süredir bu meslekteydi ve sihirli değnekleri yalnızca sipariş üzerine üretirdi. Değneklerin sihirli olması için havas ilmini yan dal olarak çalışmış, sihirin bozulmaması adına değneklerini incir ağacından yapılmış sandıklarda saklamayı adet edinmişti. Değneği kırılan birinin değneğini onarmaz, adını defterinden siler, bir daha da ona değnek satmazdı. Üstelik bir tokat patlatır, ardından da "Sana bu tokadı kırmadan atmalıydım," derdi.

Röportajlarda her on yılda bir çırak yetiştirdiğini belirtmişti; ancak gizlilik sözleşmesi gereği ne çıraklarının kim olduğunu

ne de dükkânlarının yerini açıklayabiliyordu. Değnek talep etmek de öyle kolay değildi. Her yıl, mart ayının ilk çarşambasında, yalnızca sınırlı sayıda talep kabul ederdi defterine.

Siyaset konuşanları uyarırdı; zira siyasete inanmazdı. Ancak vergilerde epey zorlanırdı: Hem Maliye Bakanlığı'na hem de Diyanet İşleri Başkanlığı'na değnek başı vergi öderdi. Muhasebecisini her aradığında, karşıdan bir sigara dumanı yükselirdi.

Mazlum Usta'nın büyük büyük ustaları, Avrupa'da cadıların yakıldığı dönemde onlara değnek ihraç edecek kadar iyi ustalardı. Osmanlı zamanında Tırnova bölgesine, Meclis döneminde ise Cinayet Araştırma Komisyonu'na önemli değnek desteğinde bulunmuşlardı.

Mazlum Usta ise ustalarından daha seçiciydi. Şarlatanlıktan ya da kötü şöhretten uzak kimselerin taleplerini onaylardı. Her değneğe, ruhsal bir damga ile imalathanesinin sembolünü mühür gibi kazırdı.

Çarşı kahvehanesine bağlı diyafondan her gün bir kahve isterdi. Kahvesi sade ve şekersizdi. Köpüksüz içerdi; zira bıyıklarına kahve köpüğü bulaşmasından hiç hoşlanmazdı. Ayağında her zaman koyu kırmızı bir çarık bulunurdu. Sabahın ilk ışıklarıyla dükkânını açar, gün doğumuyla kapatırdı. Dükkanında hiçbir heykel sanatçısının yaptığı put bulunmazdı. Girişte bolca tütsü yakar, dükkanın ruhunu arındırırdı.

Esnafla iyi geçinirdi; ancak çok da konuşkan biri sayılmazdı. Gelen geçene bakmaz, rahatsız edenleri ise kendi değneğiyle, hafif bir sihir dokunuşuyla uzaktan uyarırdı. Müşterinin değneğini, denemek amaçlı bile olsa asla kullanmazdı. "Her değnek parmak izi gibidir. Olayın uhreviyatına zarar vermeyelim," derdi.

Geçtiğimiz günlerde ise vefat etti. Sessiz sedasız bir defin oldu. Daha önceden dostlarına verdiği sözlü vasiyet üzerine, be-

deni tüm kıllardan arındırıldıktan sonra gasilhaneye götürüldü. Ve yine vasiyetine uygun olarak saten kefene sarılıp toprağa verildi. Dükkânı, ölümünden önce kendi eliyle tamamen boşaltılmıştı. İçinde sadece bir not bırakmıştı:

"En büyük sihir kalplerdedir.

Tokadı yiyin ama kırmayın onları."

#2237

ASTRAL MEBRURE YOLLARDA: İTALYA

Mebrure'nin gözlerini açmasıyla, sonsuz tatilin ilk günü başlamıştı. Yollara düşme kararının sebebi de buydu zaten. Üniversitesi bitmiş, bilge bir işsizdi. Ancak gerçek yollara dahi düşememişti; yola düşme deneme çabalarının annesinin füze terliklerine ve babasının üzgün, sarkık pos bıyıklarına sebep olacağını iyi biliyordu. O da çözüm olarak astral bir yolculuk seçti. Uykudan ziyade uyanıklığı esas alan, şarkılarla ruhunu gezintiye çıkaran bir seyahat… Seyahat ya Resulallah!

Ama tüm bu kararlardan daha önemli bir görev vardı: **Ekmek almak.**

Annesinin mutfakta açtığı radyonun sesine uyandı Mebrure. *L'italiano* çalıyordu radyoda. Bartın'da bir radyoda bu müziğin çalmasından daha garip olan şey, annesinin sigara eşliğinde bu müziği arabesk bir şekilde dinlemesiydi. Gözlerini ovuşturduktan sonra, başucundaki akvaryumda bulunan Çapkın ve Şükela'ya günün aydın olduğunu haber verdi. Balıklar kafalarıyla sağ sol yaparak bu bilgi için teşekkür etti.

Sigara kokusu için, "Anne camı aç!" diye bağırdı.

Annesi ise, "Sana da günaydın!" diyerek "da" harfinin ayrı yazıldığını konuşmada baskıladı. Ardından,

"Yüzünü yıka da hadi ekmek al. Sucuklu yumurta yapacağım

sana," dedi.

Sucuklu yumurta, Mebrure'nin kırmızı çizgisiydi. O yüzden hızlıca yüzünü yıkadı. Uyku pijamalarını çıkarıp yolculuk pijamalarını giydi. Şarjı %84'tü ve kulaklığı olması gereken yerdeydi. Bugün astral yolculuğunun ilk günüydü. Yolculuk için şarkı seçiminde sabahın ilk melodisini esas aldı. Yol boyu o şarkıyla ruhunu gezintiye çıkarıp hayallere dalacaktı ve kendince klipler çekecekti Mebrure. Kapıyı açtı, hedef dört pideydi. Dört pide için astral yolculuk başladı.

Kapı önündeki merdivenlerin ışıkları yüzüne vurdu ve sürekli renkleri değişiyordu. Apartman kapısından çıktığında, Bartın, İtalya sınırını keşfetmiş gibi hissetti. Şarkı başlamıştı. Kamera kendi etrafında dönüyor ve şarkı içindeki tiz notaları elleri, bas notaları ise ayakları sağlıyordu. İki apartman ötede balkonda oturup gazete kamuflajında bir yaşlı amca gördü. Önüne hemen bir bateri ekledi. Ancak sakallı ve meraklı amcamız, bateriyi beklenmedik bir performansta iyi çalıyordu. Yolun sonundaki meydana geldiğinde, köpeklerle karşı karşıya kaldı. Şarkıya göre dans eden sokak köpekleri tüm İtalya'yı inletiyordu.

Spagetticideki sıcak pide kokusu önünde kuyruk olmaması, onun için büyük bir şanstı. İçeri hızlıca girdi, mikrofon kendi için ayrılmıştı. Una bulanmış eller, Mebrure'yi alkışlamak için hazırdı. Mebrure mikrofona yaklaştı ve:

"Abi günaydın, dört tane pide verebilir misin?" dedi.

6 lirayı uzattı. Adam gülümsedi ama pek konuşmadı; ekmeği verdi, parayı aldı.

Dönme vakti gelmişti. Ayağı, yolcunun bittiğini anlatmak için kapı dışına yöneldi.

Dışarıya çıktığında köpekler hâlâ dans ediyor, çöpçü amcalar süpürgeleriyle coşuyor ve ilerideki baterici amca bateri çalmaya

devam ediyordu. Evleri uzaktan görünüyordu. Yürürken adımlarını ve el sallayışlarını şarkının ritmine göre atmaya dikkat ediyordu Mebrure. Apartmanın kapısında duran kedi, Mebrure'ye bakıp İtalyanca miyavladı. İtalyancası pek iyi olmadığı için Mebrure ne dediğini anlamadı, sadece gülümsedi ve geçti.

Işıklı merdivenleri geçen Mebrure, sonunda kapıya ulaştı; ritme göre kapıyı dört defa tıklattı. Zorlu ancak keyifli bir yolculuk olmuştu. Kapı açıldı ve annesiyle yüz yüze geldi. Kulaklığı çıkardı, merdivenin ışıkları söndü, müzik durdu.

Annesi:

"Nerede kaldın kız, sucuklu yumurta hazır." dedi.

Mebrure yüzündeki yorgunluk ve soğukluk kızarıklığıyla cevabı yapıştırdı:

"Lasciatemi cantare, sono un italiano!"

AÇ YALAVAÇ GEZGİN

Feray, gezgin olmanın hevesiyle şehir şehir dolaşıyordu. "Gezgin" kelimesi, yaptığı şeylere nazaran biraz daha kallavi duruyordu. O da kelimenin hakkını vermek için açık mavi bir Vosvos alıp, üzerine eşyalarını bağlayıp yollara düşmek istiyordu. Severdi Vosvos'u.

Üniversite döneminde hem garsonluk yapmış hem de okumuştu. Biraz birikmiş parası vardı. Üstünü babası tamamladı, abisiyle birlikte, çok sorun çıkarmaz umuduyla, su soğutmalı bir Vosvos aldılar.

İlk hedef Karadeniz turuydu.

İlk bir hafta boyunca Feray'ı bu fikirden vazgeçirmeye çalıştılar. Ama Feray inattı. Sonra iki gün boyunca evde bir gerilim yaşandı. Ama bu gerilim, Feray'ın inadında en ufak bir gevşeme yaratmadı. Zaten gerilim, gererdi.

Planı, Ankara üzerinden Düzce'ye ulaşıp Artvin'deki Porta

Manastırı'na kadar dura dura, göre göre gitmekti. Yol güzel geçti. Durduğu petrollerde arabada uyudu. Kapılar hep kilitliydi. Düzce'ye kadar babası 6, annesi 4, abisi 3 kez aradı. Arabayı zorlamadan, minik minik ilerliyordu. Ve nihayet Düzce'ye ulaştı.

Gezdi, gezdi, gezdi; devam etti. Gezdi, gezdi, gezdi; yine devam etti. Ama bir problemi vardı: Deniz ürünlerine midesi asla dayanmazdı. Genelde marketten hazır gıdalar alıp ya yol kenarında pişiriyor ya da balık kokmayan bir restoran bulmaya çalışıyordu.

Bu şekilde uzun süre beslendikten sonra, Giresun'da araba hararet yaptı.

Boru patlamıştı. Aslında bu kadar dayandığına bile şaşırmak gerek. İçten içe "Müstahak" demek geliyor insana ama biz yine de Feray'dan taraf olalım. Telefondan bir tamirci bulup arabayı çektirdi. Tamirci, "Akşama doğru hazır olur" deyip Feray'ın numarasını aldı.

Kaldığı yerde market tarzı yerler pek yoktu. Olsa da tüp arabada kalmıştı. Bir restoran arıyordu ama balık kokmayan bir yer bulamıyordu. Aç, yalavaç geziyordu.

En son "Sever Kebap ve Lahmacun Salonu" adında bir yer buldu. İçeri heyecanla girdi. Artık çok açtı ve yorgundu. İçerideki adam takım elbise giymiş, kravat takmıştı. Elindeki anahtarı çevirerek "Kapatıyoruz kardeşim" dedi.

Feray olayın şokunu üstünden atamadan, kasanın yanındaki tahtada tebeşirle yazılmış menü ve fiyat listesini gördü. En altta şu cümle dikkatini çekti:

"**Deniz ürünü yoktur, lütfen sormayınız.**"

Feray maden bulmuştu ama kapı kapanıyordu.

— Amcacım, çok açım, ne olur… İki dakikada bir şey hazırlayamaz mısınız, lütfen?

Adamın kızının düğününe yetişmesi gerekiyordu. Ama Feray inattı. Karadeniz'de olduğunu da biliyordu. Rakibi güçlüydü.

Uzun ama seri cümlelerle ilerlediler.

Feray söyledi.

Amca söyledi.

Feray söyledi.

Amca söyledi.

En sonunda Feray, derin bir nefes alarak şöyle dedi:

— Senin kızın var, en iyi sen anlarsın beni. Aç acına mı bırakacaksın burada beni? Balık malık burnuma kokuyor, anlamıyor musun amcacım ya! Tek çarem burası!

Bu sözlerle ortam yirmi saniyeliğine sessizleşti.

Açtı. Bu yarışı kazanmalıydı.

Adam elindeki anahtarı cebine koydu. Telefonunu çıkardı:

— Sait, ne yapıyorsun? Geldin mi? He… Verdin mi hepsini? Ya onu demiyorum, dükkândan götürdün ya! Ne parası, ben gönderdim. Sait, sen kafayı mı oynattın? He… Şimdi, ben oraya fazla bıraktım. Ayır birini. Tamam. Koy bir poşete, yanına yeşillik falan da koy, boş boş ayırma. Tamam. Ayran kaldı mı? Yok mu? Tamam. Annene söyle küçük pet şişeye ayran yapsın. Ama söyle, tuzu çok atmasın. Çok atıyor, hasta etti bizi. Yarım saate oradayım. He? Yok yok. Tamam. Hadi ayarla.

Feray hiçbir şey anlamadı.

Daha doğrusu 5-6 şey anladı ama olabilecek ihtimaller arasında bu yoktu.

— Şu yeşil pikap benim. Gidelim düğün salonuna. Fazla yemek gönderdim, misafir gelmeden aç olan varsa yesin diye. Damatla bizim kıza. Birini ayırttım, gel.

Feray, hayır diyemeyecek kadar açtı.

Düğünde horon çekerken tamirci arayıp arabanın hazır olduğunu söyledi.

Artvin'e kadar annesi 9, babası 6, abisi 7 kez aradı. Gezginin nasıl olduğunu merak ediyorlardı.

Feray iyiydi. Karnı tok, sırtı pekti şimdilik.

Ama manastır dönüşünde minik, tatlı Volvo'sunun lastiği patlamıştı…

FARAZA

Sabah namazı çıkışı Ulu Cami'nin önünde bağıran bir adam vardı. Üzerinde battaniye vardı, saçı sakalı karışmıştı. "Görünmeyenlerden yardım iste, onlar yardım etmezse Süleyman peygamber yardım eder dediler." diyordu sürekli. Çıkışta tokat gibi yüzümüze vurdu yardım çığlıklarını. Deli miydi Veli miydi? Evi ahirette miydi dünyada mıydı?

Yaşamın dehlizinde kaybolup giderken kulak çınlaması yolumu kesti. Aklıma dünyalık bir şey getirmeliydim. Fırınlardan gelen ekmek kokusu ayaklarımı havalandırıp yolunda uçmamı sağladı. Gidip 3 ekmek aldım. Eve gidip "Günaydın, ekmekler hazır, hani nerede kahvaltı?" deyip kahvaltı hazırlamaya dahil olmayı düşünürken o karın ağrısı duygu beni kırbaçladı. Eve gidiyor görünüyordum ama Tutku filmindeki İsa gibi dizlerim yerde işkence görüyordum kafamda dikenden bir taç ile. "Onun evi bile yok, ekmek alacak parası yok, bir ailesi yok, koşarak gelirken minik ayaklarıyla parkelerde tıkırtı yaratan bir çocuğu yok." tamam vurma dedim zihnime. Giderken adamın eline tutuşturduğum buruşuk paralar biraz rahatlattı beni. Birde dua etsem adam için belki elimden geleni yapmış olacaktım.

Elimden gelen… Ne elimden geliyor benim? Hangi elimden gelen cümlesi rahatlatır ruhumu? Belki bunları uzun uzun yazabilirdim. Kimse görmesin diye portmantoda giymediğim bir kabanın iç cebine koyardım bu listeyi. Gece teheccüd

vakitleri okur okur rahatlar geri koyardım sessizce. Ama bu çaba çok anlamsız. Zaten ilk gören kişi de "Cami çıkışında, evsiz görmüşte etkilenmiş. Yapacak bir şey yok, Allah yardım etsin." diye küçümserdi bu çabamı.

Ne yapmalıydım? Gidip ev bulup, dayayıp döşeyip gel buyur, bu da işin diyecek durumum yoktu. Olsa yapabilir miydim? Yapar mıydım ya da? Orta halli olduğum için yardımsever olma niyetindeysem ya? Bilinmezliklerin içinde kaybolurken uykuya dalmam çözebilir aslında her şeyi. Uyku hayattan kaçıp başka alemin gölünde yıkayıp getiriyor gibi bazen beni.

Belki Süleyman peygamberi bana da vesile kılabilir Yaratan. Şimdi göç zamanı âlemin ötesindeki göle.

ÇİFT YUMURTA İKİZİ CİNAYETİ

Nihal teyze büyük bir çığlık atıyordu. Ellerini tutan iki kadının ellerini o kadar sıkmıştı ki bir hafta kadınların ellerinde morluk kalmıştı. Zor bir doğum yapıyordu Nihal teyze. İlk çocuğu değil, ilk çocukları olacaktı. İkiz annesi olmak kolay değildi.

Babaları ise hızla avukat bürosunun camlarını kapatıp, kapısını üç defa kitleyip eve gelmişti. Hastahaneye yetişemeyek kadar hızlı gelmişti doğum. Nihal hastahaneye yabancı değildi, iyi tahsilli bir baş hemşireydi.

Doğum gerçekleşti iki adet oğlu oldu bu çiftin. İsimlerini Doğu ve Batı koydular. Anne, babaları çocuklarının ikisine de aynı tahsili verdiler, çocuklar aynı okuldan mezun oldular, hatta dereceleri bile virgülü virgülüne aynıydı. İkisi de saygılıydı, ikisi de zekiydi, ikisi de farklı insanlardı ama. Ve büyümüşlerdi artık.

Batı, top sakal bırakmıştı kültürlü bir birey olarak. Plaklarda La Java Bleue dinleyip kırmızı şarabını yudumlarken post modern heykeller yaratıyordu. Boğazında fularıyla komik,

kültürlü ve seviyeli bir adamdı. Boş vakitlerinde Ulus Baker'in Leibniz hakkında görüşlerini tekrar tekrar dinlemeyi severdi. Farklı görüşlere saygılıydı ancak mizahı bir ok gibiydi.

Doğu ise uzun sakal bırakmıştı dindar bir birey olarak. Plaklarda Kabe imamı Abdulbasit Abdussamet'in kayıtlarını dinleyip zemzem yudumlarken Ta'lik türde hat sanatı icra ediyordu. Başında yeşil sarığıyla komik, kültürlü ve seviyeli bir adamdı. Boş vakitlerinde Altay Cem Meriç'in Gazali hakkındaki görüşlerini tekrar tekrar dinlemeyi severdi. Farklı görüşlere saygılıydı ancak mizahı bir ok gibiydi.

İki kardeşte birbirlerinin dükkanlarını sık sık ziyaret ederdi. Açık kapıyı üç defa çaldı Doğu. "İyi günler putlarınız ne kadar acaba?" dedi gülümseyerek. Batı sarıldı kardeşine "Hoş geldin gel, ver bombanı vestiyere asayım" dedi gülümseyerek. Kahkahalar eşliğinde sohbet ettiler. İyi kardeş ve iyi arkadaşlardı.

Hava her zamankinden soğuktu o gün, dışarı çıktılar ve sahilde oturup çay içtiler. Yağmur yağıyordu ahmak ıslatırmışçasına. Topuz saçlı, siyah elbiseli bir kadın lüks arabası ile yanlarına yaklaştı. Arabanın ön panjurunun kromuna çarpan yağmur minik tıkırtılar çıkartıyordu. Doğunun ve batının ellerinde sıcak çaylar vardı, havanın soğuğuna çay ile savaş açmışlardı. Kadın aniden bu iki kardeşe yöneldi ve ikisinin de kollarından tutup sıcak çayı birbirlerinin üzerine dökmesini sağladı.

Kardeşlerin gözlerine sessizce ve uzun uzun baktı. Kadın, ellerini paltosunun ceplerine soktu, iki kardeşede birer eflatun mendil verdi ve gitti.

Bu, çift yumurta ikizinin arasındaki huzurun intihar mektubuydu.

CENNET ANA VE KARIN AĞRISI OĞLU

Sabahın ilk ışıklarında tahta kapı çok sert biçimde 4 defa yum-

ruklandı. Ev halkı üzerindeki yorganlardan sıyrılıp gözlerini ilk olarak kapıya dikti. Oğlu, Cennet Ana'nın gözüne bakıyordu ama Cennet Ana ona bakmıyordu. Yediği boku biliyordu çünkü. Ayağı kalktı ve kapıyı açıp Jandarma'ya eliyle oğlunu gösterdi. Hiç konuşmadı bile. Oğlunun ellerinde kelepçe ile çıkışını izlemedi. Kapıyı kapattı. El yapımı halı ile tahta zeminin buluştuğu noktaya gözyaşı düştü. Peki ne olmuştu?

Oğlu askere gitmişti. "Yılmaz Kırık, Malatya Emret Komutanım!" Askere gitte adam ol demişlerdi. Ancak adamın ruhunda olmak yoksa götüne orduda girse olmayacaktı adam. Kendisi gibi fırıldak üç arkadaş vardı. Birisi telefoncu, diğeri muavin, diğeri de garsondu. Yılmaz ise sanayidendi. Bölükte bir Jitem edasıyla diğer askerleri dolandırıyorlardı. Askerlik bitti ama ne yazık ki arkadaşlıkları bitmedi.

Köyleri ilçeye yirmi dakikaydı Yılmaz'ın. Orada bir yazıhane tutmuştu. Dört arkadaş büyük paraya ulaşmanın planlarını burada atacaktı, diğer üçünün planı sadece bir hafta kalıp memlekete dönmekti. Ama öyle olmadı. Yurtdışından ucuz ürün getirip satıyorum diyerek etrafını dolandırma, telefonla arayarak dolandırma, sahte köy ürünleri, ölçüde ve tartıda hile gibi birçok ahlaksızlığı bünyelerinde barındırıyorlardı.

Kendi aralarında yaptıkları işleri överlerlerdi ve yaptıkları bütün işlerde yüzlerinin kızarmaması için t cehaletleriyle şöyle bir cümle belirlemişlerdi; "Bu devirde helal kazanan fakirliğe mecburdur abi."

Yılmaz bazen eve arkadaşlarını getirirdi. Cennet Anne güzel bir sofra hazırlardı onlara. Yiyemediklerini paket yaptırırlardı ve bir şekilde satalardı bu üç karın ağrısı. Cennet Annenin el yazma kuranları, 4 adet burma bilezik, 2 tane tam altın, rahmetli kocasının iki tabancası, 6 Teneke Turşu ve 2 kova salçayı da çalıp satmışlardı bu üç hıyar. Yılmaz adilikte annesini

bile tanımıyordu. Annesi de komşulardan onların çaldığını öğrenmişti ama bilmiyor gibi yapıyordu.

Köyün çıkışındaki imara açık geniş arsa satılmıştı. Büyük baş diye nitelendirilmiş, kalın boyunlu cebi dolu bir adam satın almıştı. Bu üç gencin ağzından akan sular adeta köyde bir sel etkisi yaratmıştı.

Naim bey aldığı arsayı 6 ay içinde dev bir villa yaptırdı. Kendi, karısı, bir küçük çocuğu ve iki lüks arabası için ev fazla büyüktü. Güvenlik kamerasıda bu yüzden vardı. Üç serseri otomatik portakal misali serserilikte seviye atlamaya çalışırken Yılmaz'ın aklına bir fikir geldi. Fidye!

Bütün plan aslında hazırdı, evi iki aydır izliyorlardı çocuk okuldan saat ikide geliyordu ve yarım saat sonra kapının önündeki köpek kulübesine mama bırakıyordu. Köpek Dogo Argentino ırkındandı. Köpeği etkisiz hale getirmeye gerek yoktu çünkü köpek zincirle bağlıydı.

Nisan ayının güzel bir gününü belirlediler. Araba hazırdı, içinde biri bekliyordu, diğer ikiside çocuğu kaçırıp götüreceklerdi. Hesaplamadıkları şey Naim beyin her zaman iş yerine gitmemesiydi. Kameralardan arabayı görüp işkillenen Naim bey, kisa bir telefon görüşmesiyle, arabadaki bekleyenin yanına arka kapıdan başka birilerini gönderdi. Çocuğun yanına gelenler çocukla konusmaya başlarken çocuk tasmayı zincirden ayırdı. Köpek o kadar hızlı saldırıyordu ki Yılmaz ve arkadaşının çığlıklarına Naim bey yetişi.

Üç kişiyi ters kelepçe yaparak bodruma indirdiler. Çocuk annesiyle birlikte yazlığa gönderildi. Naim bey iyi bir ticaret adamıydı. Ölçer, biçer, tartar ona göre karar verirdi. Üç hıyarı iyi ölçmek istiyor, kararı ona göre vermek istiyordu. İlk üç gün yanlarına hiç gitmedi, karanlıkta bırakarak dinlenmeyi ve dinlendirmeyi istedi. Dem önemliydi. Üçüncü gün ıslak

havlu ile sorguya başladı. Naim bey cani değildi, saygın biriydi. Sadece kendine haksızlık edilmesine hoşlanmazdı, bunu haketmemişti. Herkesin hakkı verilmeliydi.

Üç gün karanlık ve dört gün ıslak havlu deneyiminden sonra serbest bıraktı. Bırakırkende jandarmaya şikâyet etti. Üç hıyar akşam vakti bitkin bir halde eve koştular, Cennet anne yine bir şeyler olduğunun farkındaydı. Bulgur pilavı vardı. Yanına kabak sulusu ve beş bazlama çıkardı. Yemekleri bitirince üç hıyarın uykusu geldi. Eve girdiklerinden beri toplam dört kelime etmediler hepsi. Sessizlerdi sadece ağız şapırtısı ve ağızdan dökülen bulgurların yere düştüğünde çıkardım minik tıkırtılqr duyuluyordu. Cennet Annede sessizdi, konuşmuyordu. Konuşarak anlayabilecek kişiyle konuşmanın önemli olduğuna inanırdı Cennet Anne. Kendi eşiyle de konuşmazdı çok o yüzden.

Hepsi bir köşeye kıvrıldı. Cennet anne bir buçuk saat boyunca etrafı temizledi. Yatsı ezanı okunmuştu. Yatsı namazı ve akşam namazının kazasını beraber kıldı. Pencerenin önünde bir süre bekledi Cennet Anne. Sonra sandalyeye oturup yarın için fasülye doğradı ve kaldırdı. Biraz daha bekledi. Sonra yetmez diye biraz da patlıcan doğradı ve suya koydu. Elinde tesbihi ile uzun süre zikir çekti. Sonra patlıcanların acı suyunu süzdü ve tekrar su ekledi. Ezan okundu, namazı kılıp biraz daha tesbih çekti, sandalyede tekrar oturdu. Vakit geçmiyor gibiydi ama baya geçmişti. Sabahın ilk ışıkları geliyordu. Cennet Annenin yüreği sıkışıyordu. Kalbine Kuran ile huzur vermek istedi. Mutaffin suresinin ilk üç ayetini okudu ve o sırada tahta kapı çok sert biçimde 4 defa yumruklandı. Ev halkı üzerineki yorganlardan sıyrılıp gözlerini ilk olarak kapıya dikti. Oğlu, Cennet Ana'nın gözüne bakıyordu ama Cennet Ana ona bakmıyordu. Yediği boku biliyordu çünkü. Ayağı kalktı ve

kapıyı açıp Jandarma'ya eliyle oğlunu gösterdi. Hiç konuşmadı bile. Oğlunun ellerinde kelepçe ile çıkışını izlemedi. Kapıyı kapattı. El yapımı halı ile tahta zeminin buluştuğu noktaya gözyaşı düştü.

Fasülye ve patlıcanı buzluğa kaldırdı.

FRAMBUAZLI FORMÜLLER

Kadın elinde telefon ile balkonda ağlıyordu. Yaz günü olduğu için o vakitte bir çok kişi balkondaydı. Feride teyze portakalı soyarken, Saliha, Ferit ve iki çocuğu ise çekirdek çitlerken ağlamayı duydu. Bir şeyler yemeyi bırakmadan kısa süreli "Yazık bu kadına ya" diye iç çekerek üzdüler. Niyazi abi tütününden sert bir tane çekti sadece kendi duyabileceği kadar mırıldandı "Yine başladı o.., neyse ya." Niyazi abi emekli polisti, üç dönem üst üste muhtarlık yapmıştı. Mahalledeki herkesi iyi tanırdı. Tanımadıkları içinde tanıdıklarından duydukları kadarıyla zanda bulunurdu. Zanda bulunduklarının biri de bu kadındı.

Kadın, elindeki telefonu hızlıca tamamen kapattı ve şarja taktı. Kimse ulaşsın istemiyordu. Uzun süredir tartıştığı adam ile orta yolu bulma çabaları çok zor ilerliyordu. Kadın çözümsüz olduğu için değil, milim milim yol kat ettiği için sabırsızlık gözyaşı döküyordu. Sevgiden sabrediyordu. Sabırdan ağlıyordu.

Yatak odasından sigara alıp tekrar balkona çıktı. Naim abiyle aynı değildi ama. Niyazi abi Adıyaman tütünü içerdi, sarma makinesinde yumuşak sarardı. Kadın ise slim bir tekel marka içiyordu. Bazen ise mentollü sigaralar alıyordu. Sigara sonrası eline kağıt kalem alıp "Erkeklerle Geçinmenin Yolları" başlığı atarak madde yazmaya karar verdi.

İk yarım saat bir şey yazamadı. Buzdolabından bir kase frambuaz aldı. İki tane ağzına atıp sigaranın o pis tadını

değiştirdi. Yazmaya başladı.

1) Basit düşün, karmaşık anlatma.

2) Az konuş, iyi dinle.

3)

Yine kalmıştı. Ayrıca kendi yaratılışına ters maddeler yazıyordu. Hızlı bir şekilde karaladı ve bir sigara daha yaktı.

O sırada Feride teyze kızıyla konuşuyordu ve tarif veriyordu. Sessiz konuşuyordu çünkü eşi içeride horluyordu. Saliha ve Ferit çocukları uyutmuştu. Ferit, Saliha'ya minik talepleri uğruna iltifatlar ediyordu. Saliha oralı bile değildi çünkü yarın çocuklara alacağı kıyafetlerin kombinini düşünüyordu. Niyazi abi ise hala sigara içiyordu ve balkondan yamuk parketmiş arabaların hangi daireye ait olduğunu tespit etmeye çalışıyordu. Stresinin sebebinde bekar olmasının da etkisi vardı. Aynı yaşta bir kadın olsa kedilere insan gibi kıyafet giydirmeye çalışırken aynı stresi yaşayabilirdi.

Kadın 34 dakika sonra frambuazdan 6-7 adet ağzına attı. Ağzı dolu bir şekilde çiğnedi ve dudağının sol köşesinden hafif frambuaz suyu sızdı. Minik bir tatlılık oluştu. Sonra eline tekrar kalemi aldı ve listeyi tamamladı. O kadar iyi bir liste yapmıştı ki ilişkinin sırrını bir ilişki koçu kadar kelimeye dökmüştü.

1) Nabzına göre şerbet ver.

ASANSÖR

Bölüm 1

Saliha ve eşi özel muaynehanede sıra bekliyordu. Danışma bölümünde bekleyen kadın "Buyrun." Diyerek sıranın onlara geldiğini söyledi. Saliha kapıyı çaldı, "Merhaba Hocam, kolay gelsin." Dedi.

DOKTOR: Hoşgeldin Saliha hoşgeldin. Erdem nerede? Tek mi geldin?

SALİHA: Yok, o beni hep bekleme odasında bekliyor ya. Benim tek gelmem zor. Yani şimdilik. Ehliyete yazıldımda.

DOKTOR: İyi iyi, iki dakika onu da çağırıver sana zahmet.

SALİHA, DOKTOR'un Erdemi neden çağırdığını anlamaya çalışırken ERDEM'in yanına geldi. Titrek bir sesle.

SALİHA: Doktor seni de istiyor. (Ikiside telaşla geldi.)

DOKTOR: Buyrun oturun, oturun.

ERDEM: Bir sıkıntı yok inşallah.

DOKTOR: Yok yok. (Kağıtları karıştırdı.) Bu sizin 6. tüp bebek tedavisi değil mi?

Bölüm 2

Başka bir yerde başka bir hasta vardı. Devlet hastahanesinde annesiyle bekleyen Nilgün'e sıra gelmişti. İçeri girdi ve " Hocam ismimiz yandı ama." Dedi doktaraa.

DOKTOR: Fatmanur Karcı değil mi?

NİLGÜN: Evet hocam.

DOKTOR: Tamam şöyle gelin. Şikayetiniz ne?

NİLGÜN: Hocam annemi geçen hafta getirmiştim. Felç geçirdi şekerden. Dört ilacı var düzenli aldığı ama sürekli dizini bükünce bağırıyor. Çünkü…

DOKTOR: Tamam tamam hatırladım. (Asistana döndü) Röntgeni Aç. Tamam, tamam, tamam.. Yatmadan önce hareket ettireceksin ileri geri dizleri, hafif hafif. Yoksa eklemlerini kitler kalır Fatmanur teyze. (O sırada Kapı Açıldı)

HASTA 1: Doktor bey müsait misiniz?

ASİSTAN: Çıkar mısın abla? Sıran geldiğinde gireceksin, ismin yanmamış ya. Nasıl insanlar var ya.

DOKTOR: (Asistana döndü.) Arveles 25 yaz.

NİLGÜN: Hocam şimdi bu ağrıları keser değil mi? Biz geçen Şehir hastahanesinde de doktora… (Kapı açıldı)

HASTA 2: Hocam iyi günler, Aylin hanım selamını iletti. Size

haber vermiş herhalde.

DOKTOR: (Hasta 2'ye döndü.) Buyrun buyrun. (Nilgün'e döndü) Fatmanur teyze siz çıkabilirsiniz.

Bölüm 3

Erdem ve Saliha doktorun bu hamlesinden sonra strese girimişt.Erdem, doktora titrek ve sesle sordu "Evet doktor bey, bir sıkıntı yok değil mi? "

DOKTOR: Hayırlı olsun, Allah analı babalı büyütsün!

(ERDEM Ve Saliha sarılıp uzunca ağlamaya başladı. Ağlama bitince doktor araya girdi.)

DOKTOR: Şu an tahlil sonuçlarina göre. Tedavi cevap vermiş görünüyor. 3 gün sonraya bir daha teyit amaçlı HCG yapalım, olumlu olursa 5 hafta sonraya sekreterden randevu alırsınız ultrason için. Özellikle ilk 12 hafta dikkatli olmanız lazım. Şiddetli ağrı, kanama olursa beni arıyorsunuz. Annenin sağlıklı, sakin kalmasını istiyoruz, ağır işlere bu ara biraz ara ver SALİHA.

SALİHA: Peki ya 3 gün sonra olumlu çıkmazsa?

DOKTOR: Saliha stres yapmamalısın dedim sen stresle başladın. %70-80 aynı çıkar. Biz embriyo rahme tutunabilmiş mi diye bakacağız?

Bölüm 4

Nilgün 8 katlı binanın 7. Katına taşınmıştı. Eski mahallesinden iki gençte yardıma gelmişti. Annesini bu iki genç çarşafla taşıyarak yatağa taşıdı.

NİLGÜN: Heh böyle yatağa bırakın çocuğum.

GENÇ 1: Abla böylede mefta taşıyomuş gibi oldu.

GENÇ 2: Sus lan salak. Abla sen bu gevşeğin dediğine bakma.

NİLGÜN: Tövbe tövbe. Anne iyi misin? (Annesi mırıldanarak cevap verdi ancak ne dediği anlaşılmadı.)

NİLGÜN: Al şu 500ü oğlum haçlık yaparsın.

GENÇ 1: 500 ne ya abla?

GENÇ 2: Yav sus be artık sus.

NİLGÜN: Senin meftan olduğunda daha çok veririm oğlum, hadi baybay baybay. (Nilgün gençleri gönderdi.)

NİLGÜN: Çok şükür geldik be anne. Ağrıların nasıl? (Annesi inlemeye başladı.) Anladım, anladım dinlen biraz. 1 yıl oldu hala geçmedi senin bu dizlerin. Ama üzülme eski ev sahibimiz seni kış günü bir geziye çıkardı sıkıldığını düşünerek. Tabi bunda kirayı üç katına çıkarmasının da etkisi olabilir.(Annesi daha da sert inlemeye başladı.) Dur dur sakin ol. Olacağı varmış olmuş. Gönül isterki ev sahibini gençlere taşıtmaya 500den fazla vereyim amma, neyse. Onu bunu boşverde içer misin tarhana?

Bölüm 5

Uzun süre sonra mutlu haberi alan Saliha ve Erdem çiftinin çocukları doğmuştu. Ancak bir problem vardı. Çocuk kolikti ve uyku ile ilgili ekstra problemi vardı. Erdem delirmişçesine çocukla oynamaya devam etse de Saliha için durum o kadar pamuktan değildi.

ERDEM : Babasının gülü, babasının şekeri sen büyüdünde babanın omzuna mı kustun? He he?

SALİHA: Aşkım bu çocuk üşüttü bak sana diyim, üşüttü bak. Keşke açmasaydın balkonun kapısını ya.

ERDEM: Kız camın içinden mi geçeydim çamaşırı sermek için? Saliha Potter ve Evham Taşı… Sinemalarda!

SALİHA: Çok komik. Bu çocuk hasta olursa senin gırtlağını asamla deşerim.

ERDEM: Yok yok bir şeyi yok benim prensesimin, bir şeyi yok benim pamuk şekerimin.

SALİHA: Çocuk ilgiden illalah etti. Baba ne olur sus artık diyor. Ver şu çocuğu Allah aşkına uyumuyo zaten.

ERDEM: İlgilenirim tabi, kolay mı oldu ona ulaşmak? Allah sonunda bize de nasip etti. Hem bana diyene bak. Geçen gece çocuk uyusun diye bana zorla twerk attırmadın mı?

SALİHA: Aşkım…

ERDEM: Hee..

SALİHA: O benim içindi…

Bölüm 6

Nilgün'ün annesinin inlemesini geçeği bir bıçak gibi yarıyordu. Ancak başka seçeneği yoktu Nilgün'ün. Fabrika'dan geldi ve kıyafetlerini çıkarmadan annesinin dizlerine masaj yapmaya başladı.

NİLGÜN: Anne biraz daha dayan ya. Vallahi bak ben hiç canın yansın istemiyorum anne. (Annesi inlemeye devam ediyordur..) Anne lütfen biraz daha daha dayan, bak üstümü başımı daha değiştirmedim fabrikadan geldiğim gibiyim. Şunu yap diyor doktor, yoksa kötü olurmuş dizlerin. (Annesin inlemesi siddetlenir.) Gözünü sevdiğim bu senin iyiliğin için, ilacını da aldın. Biraz daha sabret. (Daha da şiddetli bağırır.) Tek başıma bu kadar yapabiliyorum anne, Samet olsaydı. (Annesi sinirle inler, Nilgün elini birden çeker) Samet deyince az kalsın sinirden iyileşecekti kadın. Anne kocam öldü öldü merak etme ben artık dullar ordusundayım. Fabrikada çalışıp zar zor felçli annesine bakan bir dulum. Dulum. Dul. Ne biçim kelime ya? (O sırada yukarıdan vurma sesi gelir)

Bölüm 7

Saliha bu çığlıklardan rahatsız olarak yeri tekmeler. Çocuk uyumuyordur ve sinirler olabildiğince bozulmuştur.

SALİHA: Bu ne terbiyesizlik ya. Bu saate bağırıyorlar hayvan gibi. Tamam kızım tamam. Bak yarın sabah sağlık ocağına gidip gelmem lazım, tahlil verip geleceğim. Erdem? Erdem? (Erdem o sırada telefonla uğraşır) Erdem kalk bırak şu telefonu!

ERDEM: Ya bir dakika bir şeye bakıyorum.

SALİHA: (Bebek ağlamaya devam eder, Saliha bağırarak) Neyle uğraşıyorsun çocuğundan önemli ne? Görmüyor musun cebelleşiyorum burda ya!

ERDEM: Jelibon Madeni bulunmuş… Neyse geldim geldim.

SALİHA: Al şunu gözünü seveyim ben nasıl anneyim Allah rızası için ya!

ERDEM: Aşkım saçmalama…

SALİHA: Ya bırak Allah için. Aylardır bir çocuğu uyutamadım. Neyi yanlış yapıyorum, haketmiyor muyum ya ben bir çocuk sevmeyi, kucağımda uyutabilmeyi? (Duvara vurur) Yeter be kadın yeter anırma ya! Şu gruba yazacam artık ben ya!

Bölüm 8

WhatsApp grup yazışmaları başlar. İki daire arasındaki huzursuzluğun o kara dumanı apartman grubunu da kaplamıştır artık.

SALİHA: Ayıp artık ya. Bu saatte insanları rahatsız etmeye ne hakkınız var. Defalarca yazdık güzel güzel ama yetti ya. Küçük çocuğu olan insanlar var. Bu şekilde devam ederse polis çağıracağım bilginize.

NİLGÜN: Kardeşim özel durumum var dedim. Bilerek yapılan bir şey değil bu. Babanızın eşek çiftliği değil burası. Biz senin üst kattan öfke krizlerine, halı sirkelemelerine, koşuşturmalarına bir şey demiyorsak sende bazı şeyleri sineye çekeceksin kusura bakma.

SALİHA: Ya gerçekten anlamanız mı kıt? Ben size yaptığınız sesten bahsediyorum siz bana saçma sapan şeyler yazıyoruz. Şu gürültüyü kesin.

NİLGÜN: Bizim oralarda sizin gibiler için sonradan görme gavurdan dönme derler. Halden anlamaz olur sizin gibiler.

SALİHA: Sensin dönme terbiyesiz. Aşağıda işkence yapıyor-

sundur Allah bilir kadına. Bir daha duyayım basacağım şikayeti.

(NİLGÜN sinirden ağlayarak yatar.)

Bölüm 9

Nilgün ve Saliha alarm sesiyle uyanır. İkisinin de dışarıda işi vardır erken saatte. Hazırlanırlar evlerinde ve kapılarına çıkar. Asansör zaten 8. Kattadır. Saliha biner ancak 7. Kattan Nilgün'de asansöre basmıştır. Nilgün'de asansöre biner ancak göz teması kurmaz. Asansörün kapısı kapanır ancak kat arasında elektirik gider.

SALİHA: Olamaz ya elektirik gitti. Kaldık asansörde! Off ya.

NİLGÜN: Çalışmıyor düğmeler. Yardım edin! (Kapıya vurur) Biz asansörde Kaldık Yardım edin!

SALİHA: Hat çekmiyor ya.

NİLGÜN: Benimki de.

SALİHA: Kimse yok mu? Yardım edin!

NİLGÜN: Akşam çok şiddetli yağmur vardı. Elektrik kesintisi mesajı gelmişti bana.

SALİHA: Ne kesintisi ya. Niye söylemiyorsun olacak diye, yazsana gruba?

NİLGÜN: Terbiyesizin birine laf anlatıyordum akşam kusura bakma, unutuvermişim.

SALİHA: Senin uğursuzluğun yüzünden kaldık burada. Bağırmanızdan bozuldu belkide. Hattımda çekmiyor ya.

NİLGÜN: Dilinle çıkmayı dene. Dün iyi çemkiriyordun çeken hattınla.

SALİHA: Sus be terbiyesiz.

NİLGÜN: Sensiz terbiyesiz be, saygısız!

SALİHA: Pardonda gece vakti anıran sizsiniz, saat 11 'e kadar sizin sesinize uyumadı be çocuk. Saat dört buçukta zorla uyuttum.

NİLGÜN: Evet evet biliyorum sesinizi duymamak için ku-

lağımı kapatıp uyudum. Hadi bebek anlamazda sende ayrı bir cinssin. Kocana bağırmalarından uyuyamadık bizde hanımefendi. Erdem artık kalk, kapat şu ışığı Erdem, Erdem getirsene şu bezi! Falan Erdem, filan Erdem, aman Erdem, yaman Erdem. Sende benim orduya katılırsın bu gidişle.

SALİHA: Ne ordusu be! İyice saçmalamaya başladın. Burada senle daha fazla kalamam ya. İmdat, kimse yok mu? Burada canavar gibi bir şey var kimse yok mu?

NİLGÜN: Ee aynadan tarafa bakmayıver sende kuzum?

SALİHA: Komik mi? Ya sen kendinden başkasını düşünmeyen bencilin tekisin. Ben bu çocuğu yıllarca bekledim, kaç defa tüp bebek denedim, kaç defa ağlaya ağlaya namazın başında Allah'a yalvar yakar uyudum haberin var mı? Doğamadı ayrı bir dert, doğdu apayrı bir dert. Benim artık gücüm kalmadı ölmek üzereyim lütfen ya, lütfen ya, lütfen!

(Saliha Ağlamaya başlar. Nilgün ne yapacağını bilemez sonra sakin ve utangaç bir sekilde lafa girer.)

NİLGÜN: Bencil değilim. Yani en çok onu olmamaya çalıştım. Mesela 2 erkek kardeşim anneme bakmadığında kocasını ve 6 yaşındaki oğlunu trafik kazasında yeni kaybetmis bir kız çocuğu olarak ben aldım yanıma. Halbuki anlarlar diye düşünmüştüm halimi. Hem bencil olsaydım Fabrikada beni sıkıştıran, ölümle tehdit eden usta başınıda taşıtırdım gençlere 500 liradan fazlaya mefta diye. Neyse özür dilerim komşum hakkını helal et, çok üzerine geldim. Seni anlamaya çalışmalıydım.

SALİHA: Heh geldi elektirik!

(Asansör 6'dan sıfıra doğru inerler ancak Saliha'dan ses çıkmaz. Tam dişarı çıkacakken NİLGÜN konuşur.)

NİLGÜN: Ve gerçek, gün gibi açığa çıktıktan sonra bile seninle münakaşaya devam etmişlerdi. Sanki göz göre göre

ölüme sürükleniyorlardı.

SALİHA: (Saliha durur.) Enfal Suresi 6. Ayet he. Haklısın bende eşeklik ettim. İkimizde yanlış yaptık, bende senden özür diliyorum. Sende hakkını helal et. Daha düzgün söylemeliydim. Herkesin derdi ayrı, dermanı veren ise aynı. (Gözgöze bakarlar ve aynı anda)

Bir gün yeni yeni uçmaya başlayan bir kuş uçarken gökyüzünde, yağmur değdi diye irkilivermiş aniden, canı olabildiğince sıkılmış ıslak kanatlarına. Ötmüş tüm gücüyle yağmura. Anlayamamış ilk bakışta yağmurun güzelliğini, kaldıramayacağından fazla yük verilmeyişini. Binmiş dağın tepesinde kala kalmış asansörde. Anladığında ise hakikatın sevgisini, oluvermiş bir zümrüdüanka fark ettiğinde…

SON

bu memleketin yolu

SAHNE 1

Meryem elinde çantasını sürükleyerek getirir. Diğer elinde de telefon vardır. Islık çalar. Yusuf arkasından bağırarak gelir.

YUSUF – Ya kızım bırak telefonumu ya.

MERYEM – Telefonum diyemezsin çünkü babam beraber kullanın dedi. (Koltuğa oturur.)

YUSUF – Beraber kelimesini sen galiba " Sevgili kızım Meryem, sen ve sen bu telefonu kullanabilirsiniz." diye anladın sen herhalde. Ver bakayim şunu. (Elinden almaya çalışır.)

MERYEM – Anne! Anne! Yusuf yine ceza aldı! Anne!

YUSUF –Sussana kızım. Alt tarafı bir telefon istedik. Hemen şey yaptın sende. Biraz sonra alırım ne olacak, senin de hakkın sonuçta yoruluyorsun.

(Elinde bez ile HALİME girer.)

HALİME – Haberim var merak etme!

YUSUF – Neyin haberi? Ne haberi? Haber neyi?

HALİME – Öğretmeniniz aradı beş dakika önce.

MERYEM – Hadi ya beş dakika ile kaçırdık.

HALİME – Bende kaçırmanıza üzüldüm. Hatta üzüntüden babanızla konuştum.

YUSUF – Anne ya.

HALİME – Hiç anne ya filan deme. Bu kaçıncı telefon biliyor musun sen?

MERYEM – Hiç. Annemi yormaya ne hakkın var senin?

HALİME – Sende konuşma konuda sende varsın.

(Yusuf kendini tutarak gülmeye başlar.)

HALİME – Çocuklar ne bu okuldaki haliniz? Sınav sonuçları yerle bir, derslerde uyuyup duruyormuşsunuz. Sürekli şikayet geliyor sürekli şikayet. Ama bir yere kadar. Yeter bende insanım. Bugün konuşayım hocam, yarın düzelir hocam, ben gerekli çabayı gösterdiğimi düşünüyorum.

MERYEM – Okuldan mı alacaksın bizi anne?

HALİME – Siz Halimenin çocuklarısınız! Hele bir okumayın, yakarım çıranızı. Öğretmeninizden son bir şans istedim.

YUSUF – Yani kurtardın bizi.

HALİME – Ben değil proje kurtaracak sizi.

YUSUF ve MERYEM – (Aynı anda) Ne projesi?

SAHNE 2

HALİME elinde iş işlerken. MERYEM ve YUSUF kahvaltı masasında oturuyordur.

YUSUF – Nereden çıktı Teknoçek.

MERYEM – Teknoçek değil Teknofest. Hem senin yüzünden son şansımız bu.

YUSUF – Ne benim yüzümden? Uykusunda şarkı söyleyen sendin derste.

MERYEM – Uyandırsaydın olmazdı. (Derin bir nefes alır ve lafa tekrar girer) O bu değilde ne yapacağız şimdi?

YUSUF – Buluruz ya bir şeyler dert etme.

MERYEM – Ama annem öyle demiyor. Öyle bir proje götüreceksiniz ki öğretmeninize gözüne gireceksiniz öğretmeninizin diyor.

YUSUF – Babama sorarız yarım saate gelir. Zaten bir süre yolculuk yapmayacak. Onun tırla yolculuk hikayelerinden bir şeyler çıkarırız.

MERYEM – Akşama tekrar çıkacakmış.

YUSUF – Nereye çıkacak ki?

(HALİME gözlüğünün altından bakarak lafa girer)

HALİME – Çanakkale.

YUSUF –İyi ya bizde gideriz, yarın tatil değil mi?

MERYEM – Sana güle güle yarın hafta sonunun tadını çıkaracağım. Hem Pazar Aslı'nın doğum günü var. Hediye almadım, ne giyeceğim elbise ayarlamadım.

YUSUF – Siyah elbisen çok yakışıyor, hediye olarakta benden bir iran filmi ayarlarsın Aslı sinefildir.

MERYEM – Hangi siyah elbise?

YUSUF – Şu dantellerinde siyah güller olan.

MERYEM – Yakışıyor yani?

YUSUF – Hazır mısın Çanakkale'ye?

HALİME – Durun bakalım hemen kendi kendinize gelin güvey oluyorsunuz. Götürecek mi babanız sizi?

YUSUF – O kızına kıyamaz. MERYEM he derse iş bitmiştir.

(Kapının açılma sesi gelir SEYİT gelmiştir.)

SEYİT – Yok mu ya bir hoş geldin beş gittin.

MERYEM – (Koşar) Babaların en yolda olanı hoş geldin.

SEYİT – Hoş buldum kurt hanım. Prensesi yedin mi?

MERYEM – Baba ya.

SEYİT – Gel gel.

HALİME –Hoş geldin Seyit'im.

SEYİT – Hoşbuldum hanım. Valla özledim senin çorbanı ya. Kurt gibi açım. (Gözünün ucuyla MERYEM'e bakar.)

MERYEM – Baba.

HALİME – Ben şu çorbayı ısıtayım.

YUSUF – Hoş geldin baba.

SEYİT – Hoş bulduk oğlum. Napıyosun bakalım?

YUSUF – Napalım bizde senden bahsediyorduk.

SEYİT – Hayırdır inşallah.

MERYEM – İyi insan lafının üzerine gelirmiş işte.

YUSUF – Geri gidecekmişsin akşama. Çanakkale filan diyor annem.

SEYİT – Mecbur, diğer arkadaşın annesi rahatsızlanmış.

YUSUF – Bizde gelsek.

SEYİT – Nasıl?

MERYEM – Yani yol boyu senle uzun uzun sohbetler etsek diyor.

SEYİT – Hayırdır benim bilmediğim bir şey mi var?

(HALİME çorbayı getirir, bir yandan da konuşur.)

HALİME – Telefonda anlattığım olay.

SEYİT – Yardım istiyorsunuz yani.

MERYEM – Baba biz artık kendimizi ispat etmek istiyoruz. Ama ne yapacağımızı ne edeceğimizi bilmiyoruz. Kendimize çeki düzen vermede yerimiz nerede bulamıyoruz.

SEYİT – Ne demiş Geylani? Yerini bilmeyene kader yerini öğretir. Erken yatın gece onbirde çıkacağız.

YUSUF – Yaşa be baba!

MERYEM – Hazır olun yollar! Kurt kız geliyor!

(Ailecek gülerler.)

EFSUNLU YALANLAR

(Sokrates'in karısı birden sahneye girer ve sahnedeki çocuklara süpürge fırlatır.)

HABİBE: Mikrobun çocuğu bir yapmadığın bu kalmıştı, bunu da yaptın tam oldu! Herif baksana şu eniklere be adam, belim koptu temizlikten. Herif!

SOKRATES: Ne var be kadın, ne var geldim!

HABİBE: İşte baş mikropta geldi.

SOKRATES: Sesinin güzelliğini duydum. (Midesi bulanır.) Geldim karıcığım.

HABİBE: Ben burada boşa koyulmuş hedeflerinle uğraşıyorum, ortalıkta yoksun. Neredesin sen? Düşündüğüm yerde değilsindir umarım. Çünkü kafanı tuğla ile ezmek istemiyorum.

SOKRATES: Bildiğim tek bir şey var o da hiçbir şey bilmediğim.

HABİBE: (Yakasından tutar, süpürgeye doğru götürür.) Benimde bildiğim tek şey var. O da evin temizlenmesi gerektiği. Al şunu hemen etrafı tertemiz et! (İçeri doğru giderken geri döner.) He git bir banyo yap artık Allah'+ını seversen ya. Sinek geliyor sana farkında mısın? Neye gelir sinek biliyorsun herhalde!

SOKRATES: Bildiğim… (Birden bağırarak HABİBE araya girer.)

HABİBE: Boka! (Sahneden çıkar)

(Temizlik yaparken birden öğrencisi EFLATUN girer.)

EFLATUN: Heh hocam buradaymışsınız. Bende sizi arıyordum. Herkes hazır sizi bekliyor.

SOKRATES: İçimde beni doğru yoldan alıkoyan bir ses var EFLATUN.

EFLATUN: Hayrolsun hocam.

SOKRATES: Temizlik nedir?

EFLATUN: İnsanların hastalıktan ve düzensizlikten uzak yaşama isteğini dile getirmesidir hocam.

SOKRATES: Süpürge bir bak. Her detayında ayrı bir çalı.

Tuğlalara bak. Bazısı mermer, bazısı kerpiç. Kerpiç değilde mermer canını acıtır tene değdiğinde. İşte hayattan beklentin bir mermer değilse eğer, süpürgenin çalıları kadar temiz olmak istersin. (Devam eder temizliğe)

EFLATUN: Ben hocaya derdimi anlatıyorum, hoca bana süpürgesini sallıyor. Hocam öğrenciler sizi bekliyor neden gelmiyorsunuz kahveye.

SOKRATES: Evlaldım şu an ders planlaması yapıyorum. Nesne- Kavram ilişkisinin detaylarını anlatmak için hazırlık yapıyorum. Sen hemen kahveye koş, SOKRATES geliyor derin hazırlık yapıyor de.

EFLATUN: Peki hocam. Bizde süpürge alalım mı hocam ders meteryali olarak?

SOKRATES: Ben ayarlayacağım yavrum hadi koş. Daha buralar bitecek, koş git hadi.

EFLATUN: Peki hocam. (Koşarak gider.)

(O sırada HABİBE girer.)

HABİBE: Bunun ne işi var be?

SOKRATES: Geçiyormuş, uğradı. Sever beni bilirsin. Merak ettiklerini de sorar arada. E fikirlerime önem verir canım.

HABİBE: Kılavuzu karga olanın…

SOKRATES: HABİBE… Abartma temizleyeceğim işte. Temizleyeyim biraz çarşıya pazara uğrayayım.

HABİBE: Tabi normalde az uğruyorsun, gezsin beyimiz. Gezeceğine iş bak iş. Eve giren aş yok bu sağa sola abuk sabuk şeyler anlatıyor.

SOKRATES: Kızım çalışıyorum ya. Heykel yaptım yeni. Son rütuşları yapayım satacağım onu. Birde zaten babam bana miras neler bıraktı biliyorsun.

HABİBE: Keşke beyin bıraksaymış miras olarak. Hazıra dağ dayanmaz dağ! Hem bu heykellerde neyin nesi. Bu üç

orospunun üçüde bana benzemiyor.

SOKRATES: Üç güzeller onlar sevgilim. Yemin ederim ki, şuradan şuray gitmek nasip olmasın ki sana olan aşkımı burada anlattım. Nazar değmesin diye aşkımızı üçe böldüm, birazda değiştirdim.

(Fenalaşır.)

HABİBE: Sokratıma bir şey oluyor koşun! Komşular yetişin Sokratıma bir şey oluyor!

SOKRATES: Yok kız yok hemen velveleye verme herkesi. Neden olduğunu anlamadığım bir uyuşma başladı sol tarafımda.

HABİBE: Sen dinlen. Bir yere gitme bugün.

SOKRATES: Bir şifacı arkadaş bana uyuşmaya yürümek iyi gelir demişti zamanında.

HABİBE: İyi öyleyse. Ama aklım sende kalmasın.

SOKRATES: Yok yok merak etme.

HABİBE: Bana bak çirkinsin, korkaksın, pissin, aksisin, işin gücün boş boş şeyler ama yine de sen benim kocamsın, evimin direğisin.

(Sokrates gider. Habibe sahneyi temizlerken durur.

HABİBE: Boklu direğim benim.

Nisan 12, 2025

Peynir Sevdası

SAHNE 1- İÇ/GÜN- EV

ALİ sabah alarmı ile uyanır. Florin Salam – Mia mia mi amor şarkısı çalmaya başlar. Yüzündeki ifade hissizdir. Traş olur. Havluyla yüzünü siler. Kahvaltıda kaşar peyniri ve ekmek yer. Gömlek giyer, kravatını bağlar ve kamera gözlerindedir. Göz kırpması ile sahne değişir.

SAHNE 2- DIŞ/GÜN- İŞ

Şarkı devam eder. ALİ'nin önündeki masaya birden dosya yığılır. Alır ve dosyadaki bilgileri işlemeye başlar. Eliyle

kameranın önünde çay karıştırır. Çay gelir. Bilgisayarla çalışır. Kahve içer. Düşünür. Biraz daha çalışır. Bitti rahatlığıyla sandalyesine yaslanır. O sırada sert bir şekilde önüne dosya konulur. Dosyanın sesiyle müzik biter.

SAHNE 3- DIŞ/GECE- YOL

ALİ yolda hızlı adımlarla yürür. Köşede bekleyen elinde yanmamış sigara ile bekleyen SAMET vardır.

SAMET – Çakmağını versene.

ALİ – Buyur.

SAMET – Ben senden her gün neden çakmak neden istiyorum biliyor musun?

ALİ – Biliyorum.

SAMET – Hayır bilmiyorsun. Bilseydin gözlerinden anlardım. Bu hayatta ya Pamuk olacaksın ya Prens. Cüce olursan terkedilirsin böyle.

ALİ – Doğru söylüyorsun.

SAMET – Haydi eyvallah.

ALİ gözüyle onaylar. SAMET Kenan Doğlu'dan Pamuk şarkısını tekrarlayarak dans eder. O sırada şarkı da başlar. ALİ hızlı adımlarla eve gelir. Kapıyı açar. Karanlıkta evde tavana bakarken gözünü kapatırken sahne biter. Şarkı biter.

SAHNE 4- İÇ/GÜN- İŞ

Kamera ALİ'nin parmaklarını çeker. İçeri SÜLEYMAN girer.

SÜLEYMAN – Abi bugün bitirmeden çıkmasın dedi patron.

ALİ – Ne zaman yatacakmış maaş?

SÜLEYMAN – Bugün yarın yatar dedi patron abim. Ben çıkıyorum da abi, yanında var mı bir ellilik ya karttan çekemedim de ATM arızalı diyor.

ALİ cebinden bir ellilik bir onluk çıkarır. Elliyi SÜLEYMAN'a verir.

ALİ – Çay demlenmiş mi?

SÜLEYMAN – En kralından tavşanı kestirip göndertiyorum abime.

SÜLEYMAN hızla dışarı çıkar. Çalışırken çok açık bir çay gelir.

SAHNE 5- DIŞ/GECE- YOL

Kamera ALİ'nin kapıyı kitlemesini çeker. Yürürken SAMET'le tekrar karşı karşıya gelir ve çakmağını verir. SAMET sigarayı yakmaz, direk elinde çakmakla lafa başlar.

SAMET – Hızlısın başkan. Yak bir tane sende.

ALİ – Astım var bende içemiyorum.

SAMET – E niye çakmak taşıyorsun Kamil.

ALİ – Sen içiyorsun.

SAMET – İşte asıl sorun burada. Ne demiş atalarımız katranı kaynatsan olur mu şeker cinsini sevdiğim cinsine çeker. Şimdi benim babamda…

SAMET konuşmaya devam eder. ALİ dinlerken arkadan Garmarna – Herr Mannelig şarkısı çalar. Kamera etrafarında döner. ALİ yolda yere bakarak yürür. Banklarda otur. Deniz kenarında ellerini bağlar ayakta durur. Merdiven çıkar. Lambanın ışığı kapatır. Şarkı biter.

SAHNE 6- İÇ/GÜN- EV

ALİ kahvaltıda iki üç çeşit peynir çıkarır. Çay demler. Arkada Mahzar Alanson'dan Benim Hala Umudum Var çalar. Parfüm sıkar. Aynada kendini inceler. Dışarıya çıkar, yolda giderken ceketine kuş pisler. Şarkı durur.

SAHNE 7- İÇ/GÜN- İŞ

SÜLEYMAN kapıda durur. Birden gülümseyerek yanına gelir. Elinde bir tane zarf vardır.

SÜLEYMAN – Müjdemi isterim abim. Bugün izinlisin.

ALİ – SÜLEYMAN git başkasıyla dalga geç, bir sürü işim gücüm var.

SÜLEYMAN – Abi valla. Bugün patron geldi herkesin gecikmiş tüm maaşını verdi. Sağolsunlar bizi zor zamanımızda da yarıda bırakmadılar dedi. Üç günde izin verdi. He bu da geçen aldığım elli lira. Çok işimi gördü abim sağol.

ALİ parayı alır sonra da zarfın içindeki paraya bakar.

ALİ – Kovmadılar değil mi?

SÜLEYMAN başıyla hayır diyerek gülümser.

SAHNE 8- DIŞ/GÜN- YOL

ALİ elinde zarfla gülümseyerek gidiyordur. Önüne birden SAMET ve kız kardeşi çıkar..

SAMET – Başkan Selamunaleyküm.

ALİ – Aleykümselam.

SAMET – Bugün erkencisin. Kız kardeşimi durağa sen bıraksana benim küçük bir işim varda. Biliyorsun değil mi CEYDA benim kız kardeşim.

ALİ – Bi… Bi… Bi.. Biliyorum. (Kekeleyerek ve heyecanlı)

ALİ heyecanla CEYDA'yı durağa kadar bırakır. Yol boyu sohbet edişleri ve ALİ'nin gülümsemesini kamera çeker. CEYDA birden sarılır ve kulağına yaklaşarak;

CEYDA – Beni duyuyor musun?

ALİ – Seni duymamak mümkün mü?

CEYDA – Duyuyorsan gözünü kırpar mısın?

ALİ birden şaşırır.

SAHNE 9- İÇ/GÜN- HASTANE

ALİ'nin etrafında hemşire Hemşire, SÜLEYMAN ve SAMET vardır.

HEMŞİRE – Heh uyandı sonunda.

SAMET – Başkan korkuttun bizi ya.

ALİ – CEYDA nerede?

SAMET – Lan sen hangi CEYDA'yı diyon.

HEMŞİRE – Hastayı fazla yormayalım. Gıda zehirlenmesi

yaşamışsın.

SÜLEYMAN – Abi peynirin tarihi geçmiş ya. O sana dokunmuş. Patron nerede kaldı bu hıyar dedi beni yolladı. Seni öyle kapıda yığılı görünce de apar topar getirdik abiyle. (SAMET'e döner) Abi şey bu arada çakmak sende kaldı.

Kamera ALİ'ye doğru yavaş yavaş yakınlaşır. Tüm kadraj ALİ'nin ağzındadır. (Kürtçe bir ağıt çalar kısık sesle)

ALİ – Peynir kaldı mı?

SON

NESİBE İLE ZAHİR

SAHNE 1- İÇ/GÜN- HASTANE

NESİBE sedye üzerinde ağlıyordur. Ekranın köşesinde ERZURUM yazar. Babası yanında elini tutuyordur.

YUSUF – Tamam kızım geçti. Şimdi doktor amcan sana bir iğne yapacak rahatlayacaksın.

ZEYNEP yanlarına gelir.

ZEYNEP – NURGÜL aradı çocuklar durmuyor ne yapayım diyor.

YUSUF – Boşver onu sen. İki dakika beklesene bir doktoru bulup geleyim.

ZEYNEP – Hayır yani durmuyorsa ne yapabilirim ben buradan. (İç çekip ,kızın yanına oturur.) Kızım biraz daha dayan doktoru bak getiriyor baban.

NESİBE –Anneciğim bacağım çok ağrıyor.

ZEYNEP – Biliyorum kızım biliyorum. Biraz daha dayan.

SAHNE 2- İÇ/GÜN- HASTANE

YUSUF doktoru hemşire ile konuşurken görür.

YUSUF – Doktor bey selamünaleyküm. Kızımı yine getirdim bir iğne… (Doktor lafını keser.)

DOKTOR – Valla YUNUS bey.

YUSUF – YUSUF efendim.

DOKTOR – Yusuf bey yani bu kızın takibini ben yapıyorum zaten biliyorsun.

YUSUF – Evet efendim.

DOKTOR – Hani yapabileceklerimizin hepsini yaptık. Size durumu daha önce uzun uzadıyada anlattım. Hani elimizden gelen budur. Başka hastanelerde deneyin. Bak İstiyorsan Bursa Devlet hastanesine sevkini yaptırayım. Bu konuda çok iyi hekimler var orada. Hocalarıma yönlendirebilirim seni.

YUSUF – Yani yakın illerde yok mudur efendim?

DOKTOR – Diyarbakır'da ve Ankara'da iyidir ama benim bu hoca iyidir kefilim git hallolur diyebileceğim biri yok. Bu konuda baya iyiler Bursa'da. Sen düşün taşın haber ver bana.

YUSUF – Peki efendim yarın bildireyim size.

DOKTOR – Yarın olmaz yarın izinliyim ben. Pazartesi gel.

YUSUF –Pazartesi geleceğim inşallah. Bir de şu an iğne yapabilir misiniz diyecektim?

DOKTOR – Tamam tamam, (Hemşireye dönerek) Hemşire hanım bi Arveles yap beyfendinin kızına.

SAHNE 3- İÇ/GÜN- EV

NESİBE uyanmıştır, sabah ezanı sesi gelmektedir. Kamera pencereyi, Masanın üstündeki suyu, duvar halısını çeker. NESİBE kalkar, banyoya gider ve abdest alır. Namazda selam verir. Kapıdan babası YUSUF girer.

YUSUF – Erkencisin pamuk şeker. Bak yine yetişemedim sana.

NESİBE – Bu senin için çok erken bir saat baba. Senin uyanman öğle ezanını bulur normalde. (Der ve güler.)

YUSUF – Bak ya cimcimeye.

Babası kapını yanında bulunan ayıcığı NESİBE'ye atar ve gülerek sarılır.

SAHNE 4- İÇ/GÜN- EV

Kahvaltı masası hazırdır. Annesi ZEYNEP menemen yapıyordur. Babası içeri girer.

YUSUF – Pamuk şekerin sapları nerde?

ZEYNEP – Oğlanlar mı? (Gülerek)

YUSUF – Tabii onlar ne olacaktı.

NESİBE – Ya baba öyle deme korumalarıma.

ZEYNEP – Aşağı indiler top oynuyorlar.

YUSUF – Kimden izin aldılar?

ZEYNEP – Tuvalete girerken dinlemeden tamam tamam dedin ya.

NESİBE –Dinlemiştir benim babam, onlar anlatamamıştır.

ZEYNEP –Hadi oradan yağcıların kralı. (Menemenin altını kapatır.) Hadi çok konuşmayın da kahvaltıya gelin.

YUSUF – Ekmek var mı?

ZEYNEP – ALİ alacaktı da alma dedim, dünden bir sürü arttı. İsraf olmasın.

YUSUF – İyi etmişsin.

SAHNE 5- İÇ/GECE- EV

NESİBE elinde kalemi ile günlüğünü yazıyordur. İç ses ile yazılar söylenir, görüntüde sadece yazma vardır.

NESİBE – Günlüklerin en güzeli, yarın tam 11 yaşına basacağım. Herkes soruyor ne hissediyorsun diye. Hatta ŞENGÜL teyzem "Kız azıcıkta mı heyecanın yok ben bu yaşa geldim her doğum günü içim kıpır kıpır olur" diyor. Bence çok garip biri Şengül teyzem. He bir de hala dua ediyorum. Hala kabul olmadı ama. Ben çok bir şey istemiyorum ki sadece herkes gibi düzgün yürümek istiyorum, ağrı çekmeyeyim istiyorum. Beni en iyi sen tanırsın günlükçüğüm, sabahları mutlu olduğumu da gecelerimin hiç geçmediğini de bilirsin. Öyle işte. Hadi ben yattım, daha babamdan önce kalkıp sabahı kılacağım. Hala benden önce kalkamıyor. Hep ben

kazanıyorum. İyi geceler.

NESİBE defteri kapatır yastığının altına koyar. Lambayı kapatıp koşarak yatağa yatar.

SAHNE 6- İÇ/GÜN- EV

Babası gömleğinin düğmesini ilikleyerek salona girer.

YUSUF – Bursa'ya gidiyoruz.

ZEYNEP – Var mıymış iyi doktorlar, iyice sordun mu?

YUSUF – Herkes diyor Bursa'da hallederler. Büyükşehir derman olur diyor.

ALİ – Baba şimdi gitmeyelim bisikleti YUSUF'a verdik bir saatliğine.

SALİH – Niye söylüyon, hemen gitmeyiz ki karpuz beyinli.

ALİ – Sensin karpuz beyinli.

SALİH – Benim en azından…

ZEYNEP – Hemen odanıza geçin, geliyorum şimdi ben. Göstereceğim karpuzu bisikleti size.

SALİH – Ya anne.

ZEYNEP – Geç dedim.

SALİH – Seni döveceğim. (Ali'ye bakarak)

ALİ – Sen verdin bisikleti, ne yalan mı?

ZEYNEP arkalarından terlik fırlatır.

YUSUF – Ben şimdi bu nakliye işini filan ayarlayayım. Oradan bir tane ev bulmuş bizim amcaoğlu kiralık.

ZEYNEP – Ne kadar diyor?

YUSUF – 850 lira.

ZEYNEP susar derin bir nefes çeker.

ZEYNEP – Ben yavaştan toplayayım.

YUSUF – Dışardan bir şey lazım mı?

ZEYNEP –Koli bandı alsana. Birde kutu sor bakkallara.

NESİBE odaya doğru giderken YUSUF seslenir.

YUSUF – Peki pamuk şekerin bir isteği var mı çarşıdan?

NESİBE – Teşekkürler baba.

NESİBE zorla gülümser. Odasına gider. Günlüğü açar. Gözleri dolar yazamaz geri kapatır. Eliyle ağzını kapatır. Sessizce ağlar. Kamera gözyaşının deftere düşmesini çeker.

SAHNE 7- DIŞ/GÜN- OTOBÜS

NESİBE otobüse binerken annesi yardım eder.

ZEYNEP – Kız baban nereye gitti?

NESİBE – Lavaboya gitti herhalde.

ZEYNEP –Kız bu adam tuvaletteyken otobüs kalkmıyaydı? (Eğilir bakar ve geldiğini görür) Heh geliyor.

NESİBE – Ben ne yapacağım anne Bursa'da?

ZEYNEP – Burada ne yapıyorsan onu kızım, şimdi onu bunu boşver sen. Çok uzun yolumuz var.

NESİBE – Tortum'dan da mı uzun sürer.

ZEYNEP – Çok çok uzun kızım. Bacağın nasıl, ağrı var mı?

NESİBE –Hafif var, iyiyim.

YUSUF gelir ve ayakta koltuklardan tutunarak konuşur.

YUSUF – Bak koltuklara bulaştırma pamuk şekerliliğini bize kızmasın muavin amca.

NESİBE gülümser. Kamera NESİBE'nin gözlerine yaklaşır. NESİBE' konuşur. Yeni sahne aynı göz açısından devam eder. Sahne 8'in devamı gibi gözükür.

SAHNE 8- DIŞ/GÜN- OKUL

NESİBE – Kızmadı.

OĞUZ – Demek kızmadı he. Babanla iletişimin güzelmiş ama.

NESİBE – Aramızda kalsın hocam ama en çok beni sever çocukları arasında. (Fısıldayarak)

OĞUZ – En çok sen çalışkan olduğun için olabilir mi?

NESİBE – Diğerleri de iyidir hocam.

OĞUZ – E peki öyle olsun. Peki ne kadar oldu buraya taşınalı

siz?

NESİBE – Altı yıl oldu öğretmenim. Tedavi için gelmişler de… (Birden üzülür)

OĞUZ masanın üstünden bir kalem alır.

OĞUZ – Öyle deme eskiye nazaran daha iyisin bak, yaramış sana Bursa. (Burnunu siler) Demek altı yıl oldu. Sen artık Bursalı sayılırsın zaten.

NESİBE – Sayılabilirim galiba.

OĞUZ – Bu haftayı da bitirdik. İyi gidiyorsun aferin. Bence iyi yerlere geleceksin NESİBE.

NESİBE – Sayenizde hocam. Sizin gibi bir öğretmenim olduğu için Allah'a çok şükür ediyorum.

OĞUZ – Faydalı olabildiysek ne mutlu. Sende her anlamda gelişme görüyorum. Ben bugün varım yarın yokum. Her sıkıştığında aç ellerini. Anlat gönlünden, hep duyar O. Duyacaktırda Mevla. Beni de duana sıkıştırırsan fena olmaz.

NESİBE – Hep size de dua ediyorum hocam.

OĞUZ – Allah razı olsun kızım.

OĞUZ eşyalarını toplayıp çantaya koyarken birden NESİBE sorar.

NESİBE – Hocam ben her gece yatmadan dua ediyorum. Yarın sabah yürüyebileyim diye her sabah kalkıyorum bakıyorum aynı. Bana ne zaman deva olacak Allah? Ne zaman mutlu yatacağım ben?

OĞUZ – Kızım bu dünya geçici, diğer dünyada herkes aynı olacak. Sen sadece Allah'ı tespih et ve iki dünya içinde elinden geleni yap.

O sırada kapı çalar ve açılır YUSUF gelmiştir.

YUSUF – Hocam kusura bakmayın bölüyorum ama bugün annesini doktora götüreceğim alacak kimse yok, izninizle alabilir miyim?

OĞUZ – Pamuk şekerimizi bizden alıyorsunuz yani.

YUSUF –(NESİBE'ye bakarak) Kız bunu da mı söyledin? (der ve biraz utanır)

OĞUZ – Hadi size kolay gelsin. Bu arada sınavda birinci olacak potansiyeli var NESİBE'nin. Sıkı çalışıyor, hafta sonu biraz dinlensin. Hafta sonu ödev olsun NESİBE'ye biraz dışarı çıksın. Bana pazartesi onu anlatsın ilk ders.

YUSUF – Ben diyomda kendi çekiniyor hocam. Kızım çık dışarı annenle ya da tek yol boyu yap komşu kızlarıyla konuş et diyom. Dinlemiyor beni pamuk şeker. Aman NESİBE.

NESİBE – Sanki millette benle konuşmak için…

OĞUZ Lafı birden keser.

OĞUZ – Ben bilmem, ödevini verdim ben, pazartesi mutlaka ödevler yapılmış bir şekilde bekliyorum.

NESİBE – Peki hocam.

NESİBE ve YUSUF çıkarlar. Kamera OĞUZ'un arkasından kapının kapanışını çeker. Kapıyı kapattıklarında sahne değişir.

SAHNE 9 DIŞ/GÜN- SOKAK

ZEYNEP – Telefonunu aldın mı yanına?

NESİBE –Aldım aldım.

ZEYNEP –Şarjın var değil mi, aklımızı sende koyma.

NESİBE – Yüzde 78 var yeter.

ZEYNEP – Hadi Allah'a emanet. SALİH efendi de gelsin mi yanında?

NESİBE – Çok sürmez zaten bir hava alayım diyorum sadece.

ZEYNEP – Eee tamam gelirken ekmek al 5 tane. Halk ekmekten al diğerleri pahalı oluyor.

NESİBE – Tamam anne, hadi görüşürüz.

Kamera NESİBE'nin dolaşma sahnelerini alır. Kimseyle konuşmaz, 5-6 farklı zamanda gidişi çekilir.. En son halk ekmek büfesinin önünde durur.

NESİBE –Kolay gelsin, beş tane ekmek alabilir miyim?

ZAHİR – Ekmek gelmek üzere isterseniz şöyle oturun bekleyin.

ZAHİR dışarıya sandalye koyar. NESİBE başıyla reddeder.

ZAHİR –Bir şey içer misiniz?

NESİBE –Teşekkürler.

ZAHİR sağı solu düzenliyormuş gibi yapar bir yandan da NESİBE'ye bakar.

ZAHİR –Bizde yeni açtık burayı

NESİBE – Hayırlı olsun.

ZAHİR – O yüzden ikramda ediyoruz gelen müşterilere. Küçük çaplı bir açılış yani.

NESİBE –Çayla pek aram yok. Kahveye hayır demem ama.

ZAHİR – Dibek var içersen?

NESİBE –Uzun sürer mi ekmeğin gelmesi?

ZAHİR –Kahvenin gelmesi kısa sürer. Yapayım mı birer tane?

NESİBE utanarak başıyla onaylar. ZAHİR hemen kahvenin suyunu koyar.

ZAHİR –Buralarda mı oturuyorsunuz?

NESİBE – Üç-dört sokak aşağıda.

ZAHİR –Her zaman beklerim, ben hep buradayım. Pek arkadaşım yok.

NESİBE – Benimde arkadaşım çok diyemem

ZAHİR – İsmim Zahir bu arada.

NESİBE – Benimki de NESİBE.

ZAHİR – Memnun oldum. Sınava mı hazırlanıyorsun?

NESİBE – Nerden anladın?

ZAHİR –Öyle şansımı denedim. Tuttu.

NESİBE –Çok çalıştığımdan gözlerimdeki soruları mı gördü acaba dedim kendi kendime.

ZAHİR – Köpüklü yapıyorum. (O sırada kahvenin köpük-

lerini bardağa alır)

NESİBE – Köpüksüz kahve olmazda. Baya iyi görünüyor, eline sağlık.

ZAHİR – Afiyet olsun. Bizde iki sokak yukarıda oturuyoruz. Bende sınava hazırlanıyorum. Daha doğrusu iki senedir hazırlanıyorum. Tıp gelene kadar gireceğim.

NESİBE –Vay be Tıp güzel hedef. İnşallah istediğimiz yerlere gideriz ikimizde.

Ekmek arabası gelir ZAHİR topallayarak ekmek arabasına gider. NESİBE birden şaşkın bir biçimde bakar. ZAHİR ekmekleri alır. 5 tanesini de poşetleyip ayırır.

ZAHİR – Vallahi ekmekler hala sıcak.

NESİBE – Desene bizim canavarlar çoğunu yiyecek.

ZAHİR –Kardeşlerin mi?

NESİBE – Evet ikiz erkek kardeşlerim var. Bir de minik balımız var.

ZAHİR – En küçüğü kız galiba.

NESİBE – Dünya tatlısı ya. (o sırada boş kahveyi kenara koyar.) Ben kalkayım artık. Elinize sağlık. Yine görüşürüz inşallah.

ZAHİR –İnşallah, Bu arada NESİBE ne demek, anlamı ne yani? Aklıma takıldı gitmeden sorayım.

NESİBE – NESİBE, soyu temiz anlamına geliyor. Sizin de isminiz garip biraz. Yani garip değil de farklı. Pek kimsede yok benimki gibi.

ZAHİR – Ben doğduğumda bacağımda engel ile doğmuşum. Babamda Zahir ismindeki sahabeye hitaben böyle bir isim koymuş. Engelli bir sahabe, çok ilginç değil mi? Hatta peygamberimiz o sahabe için demiş ki: Zahir bizim çölümüzdür.

NESİBE –(Lafını keser) Biz de onun şehriyiz.

NESİBE utanır ve gözlerini ZAHİR'den kaçırır. ZAHİR'de

birden heyecanlanır.

NESİBE – Neyse ben gideyim geç oldu.

Der ve hızlı bir biçimde gider. Kamera ZAHİR'i çeker. Arkasından bağırır.

ZAHİR –Yine gel olur mu?

SAHNE 10 İÇ/GECE- EV

Sahne NESİBE'nin etrafında kameranın dönmesi ile başlar. NESİBE'nin günlüğüne yazdığı şeyler NESİBE'nin iç sesinden söylenir.

NESİBE – Günlülerin en güzeli, bugün dileklerimi yazmak istiyorum sana. Biliyorsun ki bu sene okul bitiyor, inşallah sınavda iyi puan alırım. Sonrada sınıf öğretmeni olurum belki. Okul birincisi olmak istiyorum hatta. Aileme yardım etmek istiyorum. Kardeşlerimi okutmak istiyorum. Herkese yardım edeceğim ben. OĞUZ hocanın inşallah isteklerinin hepsi olur. Çok iyi bir insan OĞUZ hoca.

Biliyor musun günlükçüğüm her gece Allah'a dua ediyorum beni iyileştirsin diye . Allah büyüktür, insanlara yardım eder diyorum. Para için dua etmiyorum pek. Benim için mal mülk önemli değil cennette mal mülk yok ki. Evleneceğim kişiyi de düşünüyorum bazen. Kalbine bakmak istiyorum ilerdeki eşimin bir tek. Ekmek satsa da başka bir şey yapsa da önemli olan kalbi. Birde Allah'a artık sadece beni iyileştir diye dua etmeyeceğim. İnşallah beraber iyleşiriz. Neyse ben yatayım daha "Erkencisin pamuk şeker" diyecek babam. Şeyyyy… Bu arada günlük. İçim kıpır kıpır. Hadi iyi geceler. Bay bay.

KÜLLERİNİ ARIYORUM

Yangın çoktan başlamıştı. Adam koşarak konağın önüne kadar geldi ve durdu. Ağlarken, attığı haykırışları sanki ateşi daha daha da körüklüyordu. Etraftan biri tahta bir sandalye getirdi yolun ortasına. İlk oturmadı adam ama

dizleri tutmuyordu. Bağları çözülünce teslim oldu. Yangını söndürmek içinde şimdilik gelen giden yoktu. Tarkovsky'nin filmlerinden daha gerçekti o an. Asfalt nemliydi. Gecenin sessizliğini ateşin sesi bastırıyordu. Ekipler geldi, etraftakiler yardım etmeye çalışıyor, itfayeciler ise son gücü ile yangına doğru ilerliyordu. Adam ise tepkisizdi.

Adamın üstünde beyaz bir takım elbise vardı. Sanırım hikayenin sonunda ölmeliydi. Öyle olurdu zaten klişeler. Yangını söndürmek tam 74 dakika sürdü. Deden kalma koskoca konak küller içinde kalmıştı. Daha önemlisi hayatının aşkı, tek heyecanı, nefesi karısı sönmüştü. Mathilda küllerin arasında bir küldü.

Mathilda ile tanıştıklarında hayatı meyve bahçesine dönmüştü adamın. Uzun süre açılamadılar birbirlerine. Gece yatarken Mathilda'ya sarıldığını hayal ederek yatardı adam. Mathilda'nın göz yaşları ve hıçkırıkları ise utangaçlığın hediyesi olan çaresizliğin verdiği karın ağrılarıydı. Mucize olması gerekiyordu ve oldu. Anlamadıkları bir anda iki aile karşılaştı ve iki aile onları uygun gördü. Sırılsıklam utangaç bir aşkın yolcuları, görücü usulü ile evlenmişti. Konağın çatı katına yerleşmişlerdi.

Hep o konakta yaşamıştı adam. Sadece adam değil onun babası, onun dedesi, dedesinin babası, dedesinin dedesi… Konak onların soyunu taşıyordu. Çok geçmeden dede vefat etti. Evdekiler Mathilda ve adamdan çocuk haberini bekliyordu gözleriyle. Tanışması ile adama meyve bahçesi olan Mathilda'nın meyveleri hasat için uygun değildi. Adam çok mutluydu ama. Her anı romantik adımlarla işlemeye çalışırken sanki tabloda renkler arasında koşuyordu.

Babası ile sessliği bir tokat ile bozuldu adamın. "Yazık soyunu devam ettiremeyene, yazık bu konağı çocuk sessiz

bırakana. İnşallah bu konak sonunuz olur." dedi ve sonu oldu. Kalp krizi geçirmişti. Zaten doktor arada eve geliyor kontrollerini yapıyordu. Kalp ile ilgili sorunu olduğunu tüm ev halkı biliyordu. Ancak kalbinin katılığı ile ilgili sorunu son cümleleriyle öğrenmişlerdi. Babasının ölümünden sonra iki kız kardeşi evlenmiş. Büyük olan annesini yanına almıştı. Artık konakta başbaşalardı Mathilda ile.

Mathilda konağın her yerine saksıda çiçekler koymuştu. Ahşap konağın dışını sarmaşıklarla kaplamıştı. Ev adam ile Mathilda'nın hem cennetiydi hemde cehennemi. Yanındaki küçük bahçeyi adam kazıyor yeşillikler dikiyordu boş vakitlerinde.

Annesi tüm bu cennetvari hadiselerin ortasında öldü. Başsağlığı için gittikleri kız kardeşinin evinden ise yaka paça kovuldular. Küçük kız kardeşi ise göz teması bile kurmadı. Onun planı başkaydı. Terzi olan adamın iş için davet edileceği vakiti iyi biliyordu. Mathilda iş yemeklerine çok gitmeyi istemezdi, onun evde tek olduğunu da iyi biliyordu. Dersine iyi çalışmıştı. Gaz yağını eline aldı, kibriti çaktı.

Adam geldiğinde yangın çoktan başlamıştı. Koşarak konağın önüne kadar geldi ve durdu. Ağlarken, attığı haykırışları sanki ateşi daha daha da körüklüyordu. Etraftan biri tahta bir sandalye getirdi yolun ortasına. İlk oturmadı adam ama dizleri tutmuyordu. Bağları çözülünce teslim oldu. Yangını söndürmek içinde şimdilik gelen giden yoktu. Tarkovsky'nin filmlerinden daha gerçekti o an. Asfalt nemliydi. Gecenin sessizliğini ateşin sesi bastırıyordu. Ekipler geldi, etraftakiler yardım etmeye çalışıyor, itfayeciler ise son gücü ile yangına doğru ilerliyordu. Adam ise tepkisizdi.

Adamın üstünde beyaz bir takım elbise vardı. Sanırım hikayenin sonunda ölmeliydi. Öyle olurdu zaten klişeler.

Yangını söndürmek tam 74 dakika sürdü. Deden kalma koskoca konak küller içinde kalmıştı. Daha önemlisi hayatının aşkı, tek heyecanı, nefesi karısı sönmüştü. Mathilda küllerin arasında bir küldü.

Küllerin arasında onu ararken birden durup şu şarkıyı ağlaya ağlaya, bağıra bağıra söyledi;

"Suskun bir gecenin ortasında
Bağırıp çağıran bir adam var
Koşuyor küllerin ortasında
Sevmenin bir hududu mu var?"

BİR OTOBÜS SPEKTRUM BOZUKLUĞU

Otobüste birbirine bakan gözleri, hafif merak, somut dünyayı soyutmuş gibi gösterme çabaları takip ediyordu. Bunu yazan ya ilahi bir bakış açısı olmalıydı ya da herkes aynı anda yazmalıydı. Herkes aynı anda yazsaydı, ortalık mahşerin 42 atlısına dönüşüp büyük kaosa koşacaktı. Hemde 34 kişilik körüklü bir otobüs deneyinde. Yazar cesaretini toplamak için derin bir nefes çekti ve içinden "Hey ho, the wind and the rain" şarkısını söyleyerek kararını verdi: "Bu durumu ben üstlenmeliyim." İlk gözlemini yaptı ama otobüsteki kulaklıklılara şimdilik müdahale etmedi, onlar olaylardan habersiz olmalıydı, daha fazla deneğe yetecek sabrı da cesareti de yoktu. Nedenini "sanata ve sanatçıya saygı" olarak görmek isterdi, ancak nedeni o değildi.

Gözlemlere devam etti ama şu detayı unutmaması lazımdı; analizler aslında yazarın gördüğü kadardı, o ne onların ayakkabısını giymiş, ne de onların yolundan yürümüştü. Üst düzey bir varlık değildi yazar, sadece sıradanların en garibiydi. Otobüs halkına tekrar döndü bir çift kamera, sessiz kalmak zorundalığını kabul etmiş ve kabul ediliş nedeniylede otobüsün kurallarının verdiği stres atakları güçlenmişti. Bazı bölgelerde yer yer merak adı altında zihinlerde gizli soru yağmuru, bazı

bölgelerde de "Umursamazım ben!" kılıfı adı altında narsizm konferansları vardı.

Diğer tür, düşünceli tiplerdir. Onların yaşam sorunları, damarlarında gezinmekte olup her nefeste tüm vücudu tavaf ediyordu. Bu türler; II. dereceden bozukluk olup, hastalıklarına herhangi bir inanç ya da herhangi bir alkol çeşidi günde 5 defa çözüme kavuşturuyordu.

Son kategori ise; "Uyu-yanlar"'dı. Otobüs halkının bu bölümü kategorilere dahil edilmiyor, uzay boşluğundaymışçasına onlara karşı sert tavırlar alınıyordu. Bu hastalıkta erken teşhis değil erken durak önemliydi. Uyu-yanlar için ise duraksızlık söz konusuydu.

Yazar bu esnada ineceği durağı çoktan kaçırmıştı bile. Ancak yazar olmanın belli başlı sorumluluklarının olduğunun da farkındaydı. Son durağa gelinmişti artık neyse ki. Ve avazı çıktığı kadar bağrılmalıydı çok geç olmadan. Tek kullanımlık süpermenlik bitmişti. Baba Yiğit ayağa kalktı, gücünü butondan da alarak halkı kendine getirdi; "İnecek var!"

bir gece tutulması

bölüm 1

Yaşlı bir coğrafya öğretmeni olan Rahmi sıradan bir günün ardından, güne ait son sigarayı içmek için balkona çıktı. Tahta sandalyesini saksıları devirmeden çıkarttı, oturmaya hazır hala getirirken çıkan sesten rahatsız olmadı, alışıktı. Alıştıktan ziyade bu ses de rutininin bir parçasıydı zaten. Küllüğe yönelip yanına koymak için uzanırken,küllüğü üzerine devirdi. Haliyle sinirlenince de bacaklarının arasından kayan küllük onu çileden çıkarmaya yetti.

Ama asıl karmaşa ondan sonra başlayacaktı da haberi yoktu. Yere eğildiğinde bir an başını gökyüzüne kaldırdı ve ay yerinde yoktu. Ay yerine dünyayı andıran bir cisim gökte tamda ayı

her zaman izlediği yerdeydi ve çok yakındı. Ama dünyaya çok benzemesi onun şaşkınlıkla karışık korkuya kapılmasına neden olmuştu. Tüm dikkatini topladı ancak ne halüsinasyon görüyordu ne de bir benzetmeydi.

Bu düpedüz her gün kendi öğrencilerine bas bas bağırıp, "Daha yaşadığınız yerin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz be aptal herifler!" diye anlatmaya gayret gösterdiği dünyaydı. Peki o dünyaysa ay neredeydi? Daha da önemlisi kendi neredeydi? Bir an tüm zihni sorulara boğuldu. Aklındaki sorulara cevap bulmak için, ilk önce sakinleşmeliydi.

Hemen sigarayı titreyen elleriyle zor bela çıkarıp (Ki normalde o yaşa gelmiş biri için gençlerden daha sağlıklı ve dinçti) 7-8 defa çakmağı çakıp, sigaranın zihnine dur emri vermesine geçte olsa imkan sağladı. Aklına haberleri açmak geldi ama televizyon 1 haftadır açılmıyordu. Nedeni ise torunlarının televizyon bağımlılığını, kendisinin çatlak bir ekran ile çözüme kavuştarmasından kaynaklıydı.

Kızının, karısının vefatından 1 hafta sonra aldığı telefon ise ikinci çözüm seçeneğiydi. Bir yeri arayabilir ya da internet haberlerine zorda olsa girebilirdi. Sigarayı hemen söndürdü. Apar topar içeri girdi. Cüzdan, kemer ve gözlüğün yanındaki telefonuna yöneldi ama telefon açıktı. Ekranda bir site açıktı.

Rahmi zor bela aramaları kabul edebilirken bunu kim açmıştı? Evde yıllardır tek yaşaması ise olayları daha da karmaşık hale getiriyordu. Ekrana doğru tekrar baktı, bir yazı vardı ve en üstte yazar kısmında kendi adı yazıyordu. Bu gece onun için zor olacaktı galiba ki artık dudakları da titriyor, gözleri kızarıyordu. Derin bir nefes çekip, yazarı olduğu o yazıyı okumaktan başka çözümü kalmamıştı o an için. Ve tüm korkularını toplayıp sesli bir şekilde okumaya başladı;

"Yaşlı bir coğrafya öğretmeni olan Rahmi sıradan bir günün

ardından, güne ait son sigarayı içmek için balkona çıktı."

#2157

bölüm 2

"Rahmi Bey, Rahmi Bey, Rahmi. Allah Allah öldü mü ne yaptı bu adam böyle yerde ya."

Konuşan kişi; karşı komşusu Nebahat'ın ortanca kızı evde kalmış Ayten'di. Sabahın köründe işe giderken karşı kapıyı açık görüp, bu adam kapıyı neden açık bırakmış diye paldır küldür içeri dalıp Rahmi Beyi yerde uyuyor halde gördü ve bu sözleri sarfetti.

Rahmi Bey gözünü açtı. Karşısında direk Ayten'i görünce Rahmi Bey hemen kendisinin çıplak olup olmadığını kontrol etti ve derin bir oh çekti. Geceden kalma değildi, zaten kendisine de yakışmazdı. Ayten: "Rahmi Bey amca, sonunda açtınız gözünüzü kapı açıktı, merak ettim girdim içeri, bir baktım yerdesiniz, dedim Rahmi Bey amcacım öldü mü ne oldu, valla çok korktum, iyi ki hemen uyandınız, neden yerde yatıyorsunuz?" dedi tam 4.2 saniyede. Rahmi Bey'in zihni sadece Ayten'in konuştuğunu algıladı kelimelerden bihaberdi.

Birden gece iki tane ay görüp, bir coğrafya öğretmeni olarak deliye döndüğünü hatırladı, bir hışımla ayağa kalktı, perdeyi hızla açtı ama sabah olmuştu. İki tane ayı bırak, bir tanesini bile göremedi. Döndü Ayten'e: "Gece olanları gördün mü sen?" dedi Rahmi Bey. Ayten ise "Ne gecesi?" diye cevap verdi. Bu soru Rahmi Beyin kalp krizi şıkkını seçmesi için yeterliydi. Ama Rahmi Bey dün geceden sonra bu soruyu boş bırakmayı seçti. Hiç bir şey demeden apar topar çıktı. Ayten Rahmi Beyin evinde kalmıştı ama. Gerçi onun ve diğer kardeşlerinin huyu oydu, evde kalmak.

Rahmi Bey arabaya atladığı gibi iskeleye sürdü. Kimse yoktu, her yer sessizdi. Ruhu bilmem kaç parçaya bölünmüş gibi

ağrıyordu. Kendinin hangi paralel hangi meridyende olduğunu bilmiyormuş gibiydi artık. Saatini önüne alıp bekledi. Artık bu iki ay olma durumunu çözmeliydi. Kimseyede bu durumu anlatamazdı çünkü büyük bir delilik olarak algılıyordu bu yaşadıklarını. Geceyi bekleyip sorunu çözecekti.

Rahmi Bey 08:37 de beklemeye başladı. Saatine bakarken uyuya kalmış olan Rahmi Bey uyandığında saat 23:42 di. Bütün kemikleri tutulmuştu. Ama sıkıntı kemiklerinden daha büyüktü. Gece olmamıştı. Ya biri saatiyle oynamıştı ya da tüm dünya kuralları Rahmi Beyi rezil etmek için el birliğiyle kendini imha etmişti.

Tüm gücüyle bağırdı Rahmi Bey. Kısa bir süre ağladı, göz yaşlarını sildi, kimse ağladığını gördü mü diye sağı solu kontrol etti. Yavaş yavaş arabaya yöneldi. Arabanın içinde on saniyeye yakın boş boş bekledi. Bir sigara yaktı bir fırt çekti ve tüm olarak küllüğünde söndürdü. Eve gitmeliydi.

Eve geldiğinde kapı hala açıktı. İçeri girip kapısını üç defa kitledi. Elini yüzünü yıkayıp tansiyon hapından iki tane attı. Dayak yemiş gibiydi. Artık deli olduğunu düşünüyordu. Bu durumu nasıl çözecektiden daha önemli bir soru vardı çözmek istiyor muydu?

Balkona çıktı. Gece ve gündüzün artık hiçbir yerindeydi Rahmi Bey. Hayatı gerçek kişiliğini sıkıştırmıştı köşede. Birden titremeye başladı. Rahmi Bey korkuyordu. Gece artık hiç olmayacak artık hiç saklanamayacaktı. Öğretmen doğruyu öğreten olmalıydı ancak onun doğruları erimiş ve kül olmuştu. Titremesinin yanı sıra yok olduğunu hisetti ve bir çocuk gibi korkuyordu. Ama onu korkutan ve köşeye sıkıştıran köpek değil onun gerçekliğiydi. Değişmez doğrularına ilk defa pranga vurulmuştu. Birden her şeyi bırakıp gökteki gece saati parıldayan güneşe baktı.

Olduğu yere yığıldı.

Rahmi Beyin yıkılışı geceyi doğurmak için yeterli bir sebepti. Güneş yerine geceyi ve iki dolunayı bıraktı. Rahmi Bey'in zihni prangalı bedeni ise gerçekler için yetersizdi.

Ertesi gün güneş batıdan doğdu ve geceyi de iki tane ay aydınlattı. Tüm düzen Rahmi Bey kendini kendinden özgürleştirene kadar böyle devam etti.

bi müsade etde yaşayalım: Jouissance

Hikayeler genelde hiç olmaması gereken yerlerde başlarlar. Bu hikayede en az diğerleri kadar olmaması gereken yerde başladı. Köyün imamı Mevlid-i Şerifi okurken iki köylü kendi arasında tartışıyordu. Göğsünde kılları fazla olan adam sinirle ayağa kalktı "Bunu okuyacağınıza Kuran okuyun Kuran, bu şiir diyom niye anlamıyonuz beni!" diye bağırdı. İmam 5 saniyelik duraksamadan sonra kafasını sağa sola çevirip sinirlendiğini belli etti.

Ahmet hocanın kulağına yaklaştı ve fısıldadı "Sen boş ver o densizi hocam, babamın rahat ettir öteki dünyada yeter." dedi ve avucunda buruşturduğu parayı hocanın şalvarının altına itti. Hoca şevkle okumaya devam ederken "Ben şu yemek işini halledeyim." diye mırıldanarak eve gitti. Yürürken köylülerden biri "Başın sağolsun Ahmet'im, hem öksüz hem yetim oldun sende benim gibi." Dedi. Ahmet kafasını kaldırıp konuşmakla konuşmamak arasında "Eyvallah" demeyi tercih etti. O adamla çok muhatap olmuyordu uzun zamandır. Olmamasının sebebi ise o adamın geçen sene başkasının mahsullerini toplayıp toplayıp sattığı öğrenilmesi ve ardından sağlam bir dayak yemesiydi.

Ahmet sonunda eve gelmişti. Çocuklar oyuna dalmıştı. Kapıyı açtı "Ben geldim." Dedi. "Hoş geldin Ahmet'im." Dedi Hatice'side mutfaktan. Hatice'nin sesi Ahmet'in yüzüne ipek

bir şal gibi dokundu. Ahmet, Hatice'nin sesini duyunca ışık görmüş tavşan gibi olduğu yerde durdu. Ahmet'in duyguları sevgi sınırlarını aşmış bir karmaşadan ibaretti. Hatice'nin sesi Ahmet'in göğsüne akan ılık bir telaş bırakmıştı. Ses fetişi yoktu, direk Hatice onun fetişiydi. Babasının ölümü dahi önemliler listesinde değildi Hatice varken. O varken hiçbir şey önemli değildi.

Ruhsal bir arayışın tamamlanan son yapboz parçasıydı Hatice Ahmet'e göre. Üst insan olarak kendini görüyordu anlamlandıramasa da kavaram olarak. Mekândan ve zamandan bağımsız düşündüğümüzde Ahmet'i dünyanın en iyi insanı olabilecek kadar merhameti ve dünyanın en kötü insanı olabilecek kadar gaddarlığı bir hamle olarak kullanabilirdi Hatice için.

Köy tozunun içinde bu duygular anlamsız gelmemeliydi ona göre. Körleme aşklar sadece Fransızca şarkılar eşliğinde içilen kırmızı şaraplarda olmamalıydı, tuzlu bir ayranın Hatice'nin dudaklarının kenarında birikmesi samimi bir heyecandı, kalpte ritim bozuluğu oluşması için bir sebepti.

Ahmet, Hatice'nin yanına geldi ve arkasından tek hamlede sarıldı. Dar alanda birazda zorlanarak Ahmet'e döndü Hatice. Göğsünün içinden beyaz top gibi bir bez parçası çıkardı. Hafif gözleri yaşlı, birazda buruk bir gülümsemeyle "Al bunları lazım olur, kalanların hepsi bu Ahmedim." Dedi. Mehrini dahi vermişti artık, ötesi yotu.

Ahmet yutkundu, almak istemedi. Hatice Ahmet'in ellerini ellerine alıp tutturdu tüm mehiri. Gözleriyle onayladı. "Hadi sende git, çocuklarla gönderirim ben yemeği." dedi. Ahmet utanç ve mutluluk duygularına biraz da erkekliğin verdiği gereksiz gurur yapma duygusunu da ekleyerek evden çıktı. Çocuklar "Aa Babam ne zaman gelmiş ya?" diye heyecanlanırken Ahmet hiç oralı olmadı.

Her adımda sanki filmin son sahnesinde kendinden emin ve duygu cümbüşünde yürüyen kahramanlar gibi hissediyordu kendini. Mevlid okunan yere kadar geldi, sessizce oturdu. Hatice'nin bu hamlesinin duygusal yoğunluğunda kaybolurken, bir yandan da arkadan sarılırken ki vücudunda oluşan biyolojik tepkimeleri bastırmaya çalışıyordu. Farkında olmadan dalıp gittiği saniyelerde muhtar geldi. "Bizde severdik babanı be Ahmedim" dedi. Ahmet kafasıyla onayladı.

AHTAPOT DÜŞÜNCELER

BÖLÜM 2

Yüzüne güneş gelirken birden nostaljik saatin alarmı çalınca gülümseyerek uyanmadı bugün Songur. Büyük bir ses ile uyandı. Evinin yanına hava alanı mı yapılıyordu yoksa pencereden görünen sönmüş bir volkan olan ülkenin yavru dağı Nurhan Dağı mı patlamıştı? Hemen yatağından kalktı, üzerine tişörtü giydi. Tişörtü leş gibi kokuyordu ama telaştan önemsemedi. Kapının kilidini hızlı bir şekilde açtı ve savaş belgeseli tadında bahçesini gördü.

Yeşil motorsikleti ile bahçenin ortasına kadar bir kız girmişti. Yerlerin hepsi yoğurt olmuş, tahta duvar ve yerdeki Songur'a ait garip biblolar hasar almıştı. Kız ise bir eliyle dirseğini tutuyor, yüzündeki mahcupluğu ise hangi kelime ile açıklayacağını düşünüyordu. Artık bahçenin tam ortasında, hızını alamamış bir kadının motoru ile yaptığı eser vardı.

Songur, hemen hızlı adımlarla yardımına koştu kızın. Normalde yardımsever değildi. Kıza aşık filan da olmamıştı ilk görüşte, çünkü küplere binmek deyimini zihni çözümlüyordu daha. Zihni bakmış ama görmemişti. Kız açıklama yapmaya hemen başlamıştı, "Ya kusura bakma abi, babama keçi yoğurdu getiriyordum köyden, tutmadı külüstürün freni, ayıp oldu sana da. Gerçekten çok özür dilerim. Sanki daha önce

hiç freni yokmuş gibi davrandı yeşil dev, zorunlu emeklilik motorlarda da olmalı." Dedi ama Songur hiç konuşmadı. Konuşmayı da sevmezdi zaten. Bilmediği tanımadığı bir yerden ev almış, herkesten izole etmiş kendini kitap yazıyordu abimiz. İnsanlığın özünü anlamaya ve anlatmaya çalışıyordu kedince.

Kıza gelirsek, Songur'un yaşlarındaydı ama ona "Abi" demişti. Nedeni ise saygı kavramı tanımadığı bir erkeğe öyle hitap etmesini öngörüyordu. Şu an ise üzeri başı yoğurt olmuştu, Songur elini uzatıp kaldırdı ve yarım yoğurt kaplarını da motora astı. Motoru ise kapının önüne getirdi ve "Buyur" dedi kovarmışçasına. Kız içinden sinirlenmişti Songur'un bu duvar yüz tavırları yüzünden. Suçlu olduğu için ses çıkaramıyordu ama. Hem bahçesini darmaduman etmişti hem de adamı uykudan korku ile havaya zıplatmıştı. Songur hala pijamaylaydı. Motora doğru tam gidiyordu ki Songur seslendi: "Baban ne diyecek yoğurda şimdi?"

"Yoğurdun zararı yok, evde biraz daha vardı, bugünlük idare eder. Olmadı ben yoğurt yaparım, süte yoğurt ekliyorsun yoğurt oluyor biliyor musun? Peki ilk yoğurt nasıl oldu biliyor musun? Ben sordum babama, babam dedi ki bak kızım ilk yoğurt karıncanın oluşturduğu o topraktan mayalanmış dedi. Yaa." Diye cevap verdi kız. Abi diyecek kadar utangaç hiç tanımadığı biriyle bu kadar konuşacak kadar garip. Tam 6,4 saniye boyunca nefes almadan konuştu. Bayılcak zannetti kızı ama kız gayet yerindeydi. Keşke "abi" demeseydi de bu kadar uzun cümle kurmasaydı.

"Bekle" dedi Songur, aynı uzun bir mesaj sonrası yazılan "Tmm" gibi. İçeriden poşet, pantolon ve tişört getirdi. "Şuradaki kapalı yer normalde ahır. Ama şu an boş, ben hayvan sevmem. Burada giyin, yoğurtlu giysileri de poşetin içine koyarsın." dedi. Kız kafasıyla onayladı ve gülümsedi. İçinden "Hayvanlar da

seni sevmez zaten muşmula surat." dedi.

Ortak noktaları hiç yok gibiydi. Ya ortak noktalarının onların anlaşması için bilinen aksine olmaması gerekseydi. Tamamlasalardı birbirlerini. "Biz her şeyi çift yarattık" ayeti geçti içinden Songur'un. Ya diğer tarafı oysa ya da değilse. İhtimallerin oranladı. Yalnız olmayı seviyor ve keyif aldığını tekrar ediyordu kendi içinden. Korkuyor muydu yüzleşmekten? Kitapta yazdığı insanın özünü anlamaya çalışıyordu. Her açıdan bakıyordu doğruya. Bununla alakası olup olmadığı aklına geldi, yoğurt aklına geldi, kız aklına geldi. Pat! Kapı açıldı. Kız: " Bence çok güzel oldu!"

Motora binen kız "Ben yavaş, yavaş giderim sıkıntı olmaz. Bir gün de topraktan yoğurt mayalarım sana, özür hediyesi." dedi kız. Songur kafa salladı. Bıyık altından güldü. Çaktırmamaya çalıştı. Elini uzattı "Ben Ayşe" dedi. Songur dokundu. Sorularının cevabını aldı. Zihninden geçen sevgi oranlarında bir miktar değişim oldu.

İlk ve son görüşüydü belki Songur'un Ayşe'yi. İçeri girdi, direk yatağa yattı kendini. Avuçlarının içine baktı, toprak olmuştu. Mutluydu. Ayşe'yi düşündü. Farklı duygulardı. Arşimet gibi karısını dinleyip ara verince zihni problemin çözümünü bulmuş muydu? İnsanın özü Toprak mıydı? Yoksa her yerden ip ucu çıkarmaya çalışan Songur Ayşe ile tanışma konusunu bahane mi etmişti. Hem Ayşe gülümsemeliydi hem Songur emin olmalıydı. Kitabın sonu doğru olmalıydı!

BÖLÜM 3

"Biz her canlıyı sudan yarattık"

Enbiyâ / 30

Gözler kapalı trans halindeyken dönen bir grubun ortasında buldu kendini Songur. Onlara göre ise kendini bulma idi bu ruh halinin adı. Kendilerinden geçmiş bir şekilde öne arkaya

eğiliyorlardı, zikrediyorlardı. Kendini bulmak kendine geçmek miydi? Nefesleri sonsuzluğu çağırıyorlardı sanki. O kadar yoğun geliyordu nefeslerinin sesleri, sadece hissediyorlardı ve saf inanıyorlardı.

Songur ise çok korkmuş ve şaşkındı. Durumun sanki Songur ile korkacak derecede bir alakası yoktu ama. Sadece görmesi gerekiyordu belki de. Ormandaki tüm kuşlar da dönüyordu aynı yerde. Her adamın üstünde bir kuş vardı, hepsi farklı türdü.

Ne zaman geldi? Nasıl geldi buraya Songur? Kafasını aşağı eğdi birden. Su birikintisi vardı ayaklarının dibinde. Bir bebek yansıması gördü kendi yansıması yerine! Halkadan biri koptu, koşarak geldi Songur'un yanına, yere düştü Songur. Yüzüne eğildi ve bağırdı Adam;

"Biz her canlıyı…"

Pat. Pat. Pat. Kapı çalmıştı. Hem de üç defa. Songur'un nefes alışverişi sanki akciğerini havaya ulaştıracaktı. Rüya olduğunu on saniye sonra fark etti. On saniye, bir rüyanın rüya olduğunu anlamak için geç bir süreydi ama Songur için sonuç önemliydi, kapı hala dövülüyordu. Kapıyı açmaya gitti. Aynı kız vardı, Ayşe. Başa bela mıydı bu kız yoksa çözüm noktası mıydı bilinmez. Şimdilik.

Songur'un ağzından tek kelime çıkmadan, kız içeri daldı. "Daha önce tanışmıştık zaten, sana özrümü getirdim. Bir satır yoğurt. Ama ne yoğurt bir bilsen, bir tatsan. Bu özrümü de artık beğenirsin be abi. Artık küs değiliz değil mi artık?" Songur hala nefes nefeseydi, kız bir an için korktu. Songur'un hemen koluna girdi, sandalyeye oturttu. Yatağın baş ucunda duran sehpadan suyu getirdi. "İyi misin?" soru bile soramamıştı kız korkusundan. Sanki bayılmak üzere gibiydi Songur.

Aslında kötü değildi, sadece hissediyordu ve anlıyordu. İn-

sanın özü, kendi özü. Neden istiyordu ki bunun bulmayı bu kadar? Sonsuzluğu mu yakalayacaktı ya da sonsuz hazzı mı keşfedecekti? Ayağa birden kalktı Songur. Koca bir bardak su kızın elbisesine dökülmüştü.

"Yine gitti kıyafet, iyi be abi?" dedi. Aslında abi demek istemiyordu Ayşe ona. Ata saygıyı emrediyordu. Babası erkeklere abi diyeceksin demişti bir defa. Tenine Songur tarafından dokunulmasını istiyordu Ayşe ama bakireliğinin yok oluşu kutlanacak kadar erkek değildi. "Ben en iyisi gideyim." Dedi Ayşe, Songur kolunu tuttu. Kafasını eğdi. "Özür dilerim Ayşe. Bu seferde benim yüzümden ıslandı üzerin. Hakkım helal olsun, sende helal et. Yoğurt içinde teşekkür ederim. Rüya gördüm de biraz etkisinde kaldım sanırım. Tekrar özür dilerim." dedi.

Hem Ayşe şoktaydı hem de Songur. Belki hayatı boyunca bu kadar uzun cümle kurmamıştı Songur. O duvar adam bülbüle kesilmişti. Sanırım patlamıştı artık. Belki o gün bu gündü. Ruhunun ıslah olacağı gün bugündü. Beden ruha sarılmıştı. Peki ya Ayşe? Ayşe o bedene sarılacak mıydı? İlk defa suya izin vermişti Songur. Denizin ortasında kalır ve boğulurdu hep çırpınarak. İlk defa teslim oldu kelimelere. İlk defa teslim oldu kendine.

Ayşe sadece "Helal olsun." dedi titrek bir tonda. Songur'un Oksipital Lobu devreye tam anlamında geçmiş ilk defa bakmıyor, görüyordu. Kız gülümsedi, utangaç hareketlerle geri geri giderek kapının kulpuna rastladı. Kafa hareketiyle selamladı Songur'u, o kafa hareketiyle selam verdi gözlerinin içini güldürerek.

Ayşe motoruna atladı ve motoru çalıştırdığı gibi yola çıktı. Rüzgârın soğuğu göğsündeki suyla birleşerek buz etkisi yapıyordu ama Ayşe üşümüyordu. Yapmamam gerekirdi, nereden

gittim, ayıp oldu şimdi, babam duysa beni öldürür, ne yaptım ben, yetişmeliyim gibi kısa cümleleri tekrar ede ede gazı kökledi Ayşe. Yeşil dev de iyi çalışıyor gibiydi. Sanki egzosundan duman değil de çiçek çıkıyordu artık. Hafif gülümsedi ve hemen ciddileşti.

Songur belki de Thales haklıydı dedi içinden. Freud'un idi, Thales'in suyuydu, Yaratıcının bizi yaratmasındaki anlamdı. Ama ya başka bir şeyse emin olmalıydı. Çıkmaza gireceği sokaktaydı belki de sonuç.

Su hem başlangıç hem son muydu?

BÖLÜM 4

Saatin tik takları duyuluyordu sadece odada. Köstekli saat gecenin üçünü gösteriyordu. Sigarayı yakmış dolunayı izliyordu Songur evin bahçesinde. Üç hafta beklemişti, tam üç hafta. İçeri girecek kadar korkak, dışarı çıkacak kadar da cesur hissetmiyordu artık kendisini. Tabakasında 3 tek sigara kalmıştı ama acımadı Songur, artık iki sigara hayattaydı. Derin bir nefes çekti, o kadar derin çekmişti ki sigara ortaya kadar gelmişti. O kadar derin çekmişti ki neden içtiğini sorguladı. "Neden?" dedi.

Birden ayağı kalktı! Kucağındaki bira şişesi yere, diğer on iki şişenin üzerine, düştü. İlk defa içki içmiş, İlk defa sarhoş olmuştu Songur. İlk defa aşık olmuştu aynı zamanda da. Ve ilk defa gerçekten gülümsemişti. Songur'un yüreğinde koca bir Ayşe vardı artık. Ama Ayşe'nin yüreğinde Songur'un kalabilmesi için ilk çeki düzen vermeliydi kendine. O yüzden ayağa kalkmıştı ya zaten Songur. Ama ilk adımında yere düşmüş, olduğun yerde de uyuya kalmıştı Songur. Sızmıştı aşka.

Ayşe tarafında ise güneş tıkırdıyordu. Ama güneş tıkırdamazdı ki, her sabah sessizce gözlerine düşer. Sabah güneşinin

güzele vurmasıyla içinden övünürdü Ayşe. Bu garip durumu çözmek için sabaha gözlerini açtı ve babası karşısındaydı. "Günaydın kırmızı başlıklı kız" dedi gülümseyerek Münir amca.

Münir Amca çok güvenirdi Ayşe'ye bir tek bir kızıydı zaten. Ona güvenmeyecek kime güvenecekti. Açtı pencereyi, "Biraz hava girsin ya, neden bu kadar havasız burası bakalım, kurt mu yedin sen burada bakalım?" dedi. Ayşe üç haftadır sessizdi, bir kurt devirecek kadar çok konuşmuyordu. Belliydi, bir şey vardı. Gaddar değildi ya babası, üzülüyordu tabi haline. Gülümsedi Ayşe, "Günaydın" kelimesini ekledi gülümsemesine. Babası sordu nedenini bu sessiz haftaların, Ayşe es geçti, konuyu değiştirdi. Üzerine gitmeyeyim fikriyle vazgeçti sorgulamaktan Münir Amca. Tam odadan çıkarken, "Kalk bakalıım, belim ağrıyor benim yaşlandım. Bizim yeşil dev ile yoğurt al da gel." Dedi. Ayşe'nin nefesi üç saniyeliğine durdu. Cesur olması lazımdı. Hayatında ilk defa, hem de doyasıya!

Songur uyandığında öğleye geliyordu. Etrafına baktı, hemen temizlemek için işe koyuldu. Gidip artık bulmalıydı Ayşe'yi. On dakika içerisinde her şeyi toplayıp, hızlı bir duş alıp, parfümünü sıkıp, en güzel kıyafetlerini giydi. Hızlıca bir şeyler yerken nasıl Ayşe'ye ulaşacağı hakkında kafasında fikirler oluşturuyordu.

Ayşe, yeşil devi son hız kullanıyordu. Hedefi yoğurt filan değildi. Sadece babası bilmeden Ateş olduğunu hatırlatmıştı. Ve baruta doğru hızla gidiyordu. Kapının önüne durdu. Kapıya doğru yöneldi.

Songur, yüzünü yıkayıp, aynaya baktı, cesareti kendinde buldu. Eğer bir adım atmak istiyorsa gerekeni yapmalı, o yoldan geçmeliydi. Kapıya doğru yöneldi.,

Ayşe kapıyı çalacaktı, eli boşa gitti. Kapıyı açan Songur'du. İkisininde gözleri dolmuştu. Beklenen iki saniye aslında bir ömre bedeldi. Artık vakti geldi.

Sarılış ve Sarmalanış!

İkisi de derin bir nefes çekti birbirlerinin boyunlarından…

Anlam, nefeste mi saklıydı?

BÖLÜM 5 VE BÖLÜM 6

Songur zamanı bükmüştü. Kara delikten aydınlığa ulaşmıştı Ayşe'nin sarıp sarmalanışı ile. Tüm letaifleri tüm beynin loblarına, tüm beynin loblarını birer felsefi görüşe, tüm görüşleri de Yaratıcıya bağlamıştı. Aydınlık yakındı, gülümsemesi lazımdı. 5. Aşama geçiş, 6. Aşama kalıştı.

İnsanın özünü bulmasına bir insan vesile olmuştu. İnsana adasaydı özü şirk, Yaratıcıya adasaydı spekturumu geniş bir beyaz ile karşılacaktı ve Ayşe de elinden tutacaktı. İyi düşündü doğruyu bildiği halde, düşündü ki sinsin içine seçimi.

Yaşadıklarını belki yazamayacaktı Songur yeteri kadar, kelimeler eksik kalacaktı. Ayşe'yi öpüşü tamamlayacaktı, kokusu, teni… Şükür edip onu sonsuz isteyecekti belki, belki de bir şükür kapısı eyleyecekti El Vedud'u zikrederek!

Evrenin ana maddesi İnsandı, insanın Yaratıcının bir parçası olmasıydı, emanet beden, arı bir ruhtu.

Münir Amca böyle bir gence verecekti zaten kızını. Işığı görmüştü gözdeki, kalp yansımıştı göze, aynasıydı artık Ayşe'nin Songur. Yeşil deve iki kişi biniyordu artık yoğurt için, frenide yapmıştı Songur. Hikaye iyi bitmesi gerektiği için iyi bitmemişti. Yaşam tesadüf değil tevafuktu. Kıssadan bir hisse vardı.

"Tek başına mutlu olunamayacağını bil. Çevrenin mutluluğu için gayret göster. (Kendileri ile huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet var etmesi de O'nun (varlığının ve kudretinin) delillerindendir. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için elbette ibretler vardır.)"

Rum Suresi / 21. Ayet

BANYONUN SOĞUK DUVARI

Zifri karanlıktı.

Ezanın sesi karanlığı deliyordu ve parmak uçları alışagelmiş buruşukluğa erişmişti. Banyo duvarı soğuktu. Eline düşmüş saç teli ıslaktı ancak yalnız değildi. Dökülmeler bir o kadar sosyal, birey ise bir o kadar hiç'ti.

Hiçliğe erişmenin huzuru onu peygamberler kadar itaatkar, gökyüzü kadar çok, insan ömrü kadar kısa yapmıştı. Duygusal bir bağ kurmuştu su ile. Yaratıcının emrettiği ayeti zikrediyor anne rahmindeki suyunda dönüyordu sanki.

Boynuna damlayan suyu izledi, kıvrımlarını takip ediyor ve yerin kara bulutu oluyordu. Anlatılan kadar karışık değildi aslında.

Toprak kokusu aldı. Dışarıda da yağmur yağıyordu. Bir avuç su aldı. Onda boğulabilirdi. O ise letaiflerini temizledi.

Yobaz değildi. Yaşayacak kadar bilge, etliyi sütlüyü rahatsız etmeyecek kadar enteldi.

Kadın mıydı? Kadın olacak kadar karmaşık mıydı yapısı? Kutsal ve bir o kadar da narin mıydı kalbi?

Erkek miydi? Adam olacak kadar güçlü roller yüklemiş miydi kendine? Dikmiş miydi zihin ile kalbi?

Yoksa cinsiyette üçüncü tekil şahıs mıydı? Kategorisini kendi yaratmış, sebeplerini neden bulmuş bir "şey" miydi?

Önemli miydi cinsiyeti? Gecenin köründe banyoda biri vardı. İzliyordu kendini. Dram filmlerindeki sahneler gibi suyun sesini dinliyor tenine suyu emrediyordu. Suadan sebeplerle yazılmış bir senaryonun giriş ve gelişmesiydi.

Güneş doğmuştu, uyuya kaldı.

Teni ıslaktı, uykusu ise ölü kadar derindi.

"Nedeni neydi ki?" diye sordu banyonun soğuk duvarları.

Azalmadı hiçlik. Senaryo buraya kadardı. Buruşuk ellere sordu, cevap alamadı.

Çıplak ten, cevap verecekmiş gibi oldu bir ara, ancak kafasına düşen su damlası onu derin uykuya fırlattı.

Giderken akan cevaplar, özgürlüğe kavuşan yoldu.

Bir insan hiçliği kırk gün yolculuk etti.

Denizin kıyısına ulaştı.

Dalga başka birini daha hiç eyledi.

Peki sen ne zaman hiç olacaksın?

12 MARTI

Sahil kenarına oturup, huzurun bize gelmesini bekliyorduk. Dalgalar her kıyıya çarptığında yeni hayatlar öğreniyor, hiçbir dalganın birbiriyle aynı olmadığını ve kader rüzgarlarını izliyorduk. Hepsinin sonu aynıydı, kıyı. Kıyıda oturmak bizi, dalgaların cehennemi ya da cenneti yapabilirdi. Tanrısı olmadığımız kesindi ama. Olsaydık bu matematik bize zor gelirdi ve Tanrı'lıktan istifa etmek mecburiyetinde kalırdık.

Martılar ise düzenin ayrı bir boyutuydu. Aralarında konuşuyorlardı, diyetisyen önerisi ile kıyıda verilen simitleri bırakmaya çalışıyorlardı. Konuşturmayı denedik ancak en fazla "Gak" kelimesini çıkarıyorlar ve eğitim için ilgisiz görünüyorlardı.

Biz bu kaos içinde kıvranırken ve umut ile huzur dalgasını karı-koca beklerken önümüze sıra ile 12 tane martı geldi. Gülümsedik ve şaşırdık. Normalde bu kadar çok martı yaklaşmazdı yanımıza. Sonra kendi kendimize sorduk. Neden on iki martı? Ve neden bizim önümüz? Gerçi onların bileceği cevaplardı bu sorular, bir türlü anlaşamıyorduk ki.

On ikisinin de gözlerinin içine baktım. Eşimin de benimle aynı hareketi yapması, sanırım içgüdüsel bir olaydı. Dalgalarda bize sunulan kelimeleri ilgi odağı martılar olduğu için kaçırıyorduk ama yaşadığımız bu enteresan deneyimi

kaçırmamalıydık. On iki efsanevi hatırayı zihnimize farkında olmadan kazıyorduk.

"NEFES"

Ben martıların gözlerindeki anlamı sorgularken eşim işaret parmağıyla ilk kuşu gösterdi. "Nefes!" dedi. Kuş olduğu yere yığıldı. Eşim olayın sorumlusu olarak telaşlandı. Sanırım yolunda gitmeyen ya da acayip derecede yolunda giden bir şeyler vardı. Nedenden ziyade sonucun önemli olduğu anlardan birindeydik sanki.

Biz kendimizi zamana bırakırsak, yaşanan olayların nedenleri bize vahiy inmişçesine aktarılacaktı. Eşim elindeki su şişesinin kapağını açtı, elleri titriyordu. Bir yudum içti ve kapağı kapatmadı. Daha çok su içecektik galiba cümlesini kelime sarfetmeden anlatmıştı. Benim ise ellerimin buza kesmişti ve soğuk terler sıcak kumla damlamıştı. Nabzımın hızlanması için tüm sebepler yeterliydi.

"ÖLÜM"

Hamle sırası bendeydi. Tüm gücümü toplayıp dudak arasından çıkan kelimeyle hedefe oturmuş bir martı vurmalıydım. Nefes kelimesi, doğumu temsil ediyordu ve ilk olarak söylenilmesi son derece mantıklıydı. Ancak sıradaki hamle ne olacaktı?

Bilinen son ve bilinen başlangıç olabilirdi belki ilk iki hamle. On ikinci ve son kuşa işaret parmağımı uzattım bende. "Ölüm" dedim. Aynı anda eşim şişeyi yere düşürdü. Gözlerim şişeden dökülen suyun akışını takip etti, su on ikinci kuşun cansız bedenine doğru ilerliyordu.

İkimizde artık çok korkuyorduk. Hem korkuyor hem de martıların cansız bedeninin öylece yerde bize bakmasına üzülüyorduk. Yaşayan martılar ise olduğu sırayı hiç bozmamıştı, sanki biraz önce dizildikleri martılardan iki arkadaşları hiç ölmemiş gibi bekliyorlardı.

"SIR"

Peki anın sırrı neydi? Yoksa on iki olmasının sebebi Batıni bir geleneğin önümüze serilmesi miydi? O halde on iki imamın ikisini öldürmüştük. Bilmeden işlenen suç kişiyi suçlu yapar mıydı? Cahil olmak suçu üzerimizden atmak için yeterli bir sebep miydi?

Yoksa on iki havarinin katili miydim?

Ya da Kudüs'ün on iki kapısının ikisini kapatmış mıydım?

On iki burcun Aralık ve Ocak ayının temsilcilerini artık yok etmiş de olabilirdim. Kova ve Oğlak burcu bizim vesilemizle haritadan silinecek, yıldızları ise gökyüzünde çarpışıp yok olduktan sonra artık insanoğlu on burca sıkışıp kalacaktı.

"DUR!"

Kendimi numerolojist sapmalardan arındırmak için durdum. Sağa döndüğümde eşim şoktan dolayı zaten durmuştu, gözleri dolmuş, dudakları kurumuştu. Olaya tekrar yoğunlaştım. On iki rakamının nedenini zorlama sebeplerle bulmamalıydım, bilebilirdim direk.

Günlerdir kıyıya gelip dalgalardan yeni kelimeler öğreniyordum. Yarı bilge sayılırdım. Birinden biri işe yaramalı, onca dalga ile gelen kelimenin. Ayrıca hem zamandan bahsedip hem de kafamı kaos ile bulamak iç tutarsızlık yaratırdı bende. Ve bunu kendime yapmak hayat görüşüme taban tabana zıttı.

Martının kayıp bir metafor olması asıl kavramın netliğini açıklamayı zorlaştırıyordu. O sırada aklıma bir soru geldi. "Martı metafor muydu peki?". Hemen eşime dönüp sormak isterken sol omzuma bir kuş pisliği düştü.

"HAYAT"

Gökyüzüne bakıp, omzuma düşen kuş pisliğinin öznesini aradım havada. Aynı anda ayaklarıma dalgadan arta kalan soğuk su çarptı ve hafif irkildim.

Eşim şişeden su içti ve "Hadi kalkalım akşam oldu." dedi. Kıyıya baktığımda önümüze konan On iki martı filan yoktu. Ölü martı filan hiç yoktu. Bu neydi şimdi!?

Dalıp gitmek bu kadar uzağa götürür müydü insanı? Zihnimi uyandıran sebep hayatın durmamasıydı. Bu hissettiklerim uykuya tok bedenimin gündüz gözü gösterdiği rüyaydı. Ya da onca düşün nedeni "hayat" kelimesine ne sıkıştırdığım mıydı?

Her anını hiç beklemediğiniz yaşama nefes alıp, ölümü beklemek. Sırrını arayıp kaybolup, durduğunda ise tüm sırrını hayatın farklı yöntemlerle göstermesi. Gözleriniz açıkken bir düş ile hemde.

Peki siz hiç uyanıkken rüya gördünüz mü?

1216

1216.

Niyazı ve Semra evde oturmuş günün özetini konuşuyorlardı sessizce. Biri bir köşede televizyon izleyerek anlatıyordu yaşadıklarını diğeri ise örgü örerek. Dertleri hiç anlatılmayacak seviyede olmalıydı ki bu yöntemi seçmişlerdi.

Niyazi "Çay mı içsek?" diye sorarak yeterince ilgili bir koca olduğunu belirtti. Semra ise örgüyü toplayıp yan koltuğa bıraktı. Mırıldanarak "Bok iç" dedi. Aslında ruhunu Niyaziye adamanın arka planındaki kuş cıvıldamalarıydı bu kelimeler. Sadece alışılagelmiş değildi.

Tüm bu aşk sirkülasyonunun zirve olduğu zamanda kapı bir defa çaldı. Niyazi kafasını televizyondan çevirdi, Semra ise çay işini kapıdan sonraki aktivite olarak belirlemek için ikinci tıkı bekledi. Ancak tıkın devamı gelmedi.

Postacı olamazdı kapıyı çalan. Eğer bir defa kapıyı çalsaydı ve o kişi postacı olsaydı, postacı kapıyı iki kere çalar diyen James Mallahan Cain'i mezarında döndürmek için yeterli çaba sağlanmış olurdu.

Komşularda olamazdı. Çünkü komşuları, zili uzun uzun çalıp rahatsız etmeyi yercih eden anlayışlı insanlardı. Peki o zaman bu kimdi?

Semra dizlerine kadar uzanan ceketin iki ucunu kavuşturup kapıya yöneldi. Tek hamlede kapıyı açtı ancak kimse yoktu. Kahverengi ve hoşgeldiniz yazılı samimiyetsiz paspaslarının üzerinde bir mektup vardı. Niyazi ise o sırada arkadan "Kim Semra?" Diyerek dişisinin güvenliğini sağlayan bir goril lideri gibi ağzından kelimeleri fışkırttı.

Semra cevap vermek yerine, hızlı bir biçimde mektubu alıp Niyaziye götürdü. Niyazi ise "Kapıyı kapat içeriyi buz gibi ettin be!" Dedi. Semra mektubu ona verip "Kimse yoktu al bak." Dedi ve kapıyı kapatmaya gitti. Niyazi televizyondaki yalan dolu haber programını kapattı.

Mektubun ucunu hızla yırttı ve bir yandan da "Bu ne ola ki kız." diyerek Semra'nın da fikrini sordu. Mektubun içinden bir kağıt çıktı. Kocaman bir şekilde "1216" yazıyordu.

Ancak 1216 sayısı onun için bir şey ifade etmiyordu. Doğum tarihi 1967, Kredi kartı şifresi 8810, telefon şifresi ise Niğde'nin plakasının iki defa yazılmasıydı. Aklına evlenme tarihi olabilir mi diye bir soru geldi. Hemen Semra'ya yönelip "Biz 12 Haziranda mı evlendiydik?" Dedi. Semra ise "Aralığın üçü be adam." diyerek Niyazi'yi düzeltti.

Niyazi "Peki bu 1216 ne o zaman, kim yazdı bunu neyin nesi bu?" Dedi. Semra "Ne bileyim ben senin şifren filan mı?" dedi.

Bu sayının kendilerini birebir ilgilendirdiklerini bilmeden o günü geçirdiler. Yatmadan son bir "Ne olabilir ki?" cümlesini düşündüler ancak sonuç bulamadılar.

Bilmezlerdiler ki 1216 sayısı onların kaderi.

SUFİ CİNAYETLERİ

BÖLÜM 1

"Bana tepeden bak, bir ahmak göreceksin. Bana aşağıdan bak, efendini göreceksin. Bana direkt bak, kendini göreceksin"

Charles Manson

Saat gecenin ikisiydi. Orhan plağı dikkatlice çıkardı. Plak belki Orhan tarafından milyonlarca kez dinlenmişti. İğne plağa dokundu artık tüm odayı "Tomorrow Never Knows" şarkısı kaplamıştı…

Orhan The Beatles grubu hayranıydı. 60'ları kasıp kavuran dalga 87 doğumlu Orhan'ı da kavurmuştu. Üst düzey ingilizce bilmemesine rağmen tüm şarkılarını ezbere bilir ve vakit buldukça dinlerdi. Müzik Öğretmenliği okumuştu Orhan, ancak her üniversite bitirmiş öğretmen gibi o da atanamıyordu iki yıldır. Bir cafede garsonluk yapıyor, asgari ücret ve sigortaya tamah ediyordu. İşten eve evden işe gidiyordu, içki dalgası filan yoktu. Arkadaş muhabbettini sevmez, en iyi arkadaşı sorulduğunda işaret parmağıyla kafasını işaret ederdi.

The Beatles grubunun şarkılarını konu edinen seri katil Mason'ıda iyi bilirdi Orhan. Son zamanların sıkı filozofu olarak görürdü hatta onu. Şarkılarda zikredilmiş metaforlar! Bu plağı da o yüzden seviyordu işte. "Baştan başlamalıyım belki "Varoluş " oyununu sonuna kadar oynamaya." demenin tefsirini her yeni dinlediğinde çözeceğine inanıyordu. Ama bu fikirlerini kendinden başkası bilmez, olan ile toplumda olması gereken Orhan'ı birbirine karıştırmazdı.

İlginç bir biçimde dine de çok yatkındı Orhan. Beş vakit namaz kılar. Tespih çeker, yatmadan uzun uzadıya dua ederdi. Bazı zamanlar şükür ettiği olaylar içinde Allah'ın The Beatles grubu üyelerini tek tek yaratması da olurdu. Onların yaşam tarzının islama aykırı olduğunu biliyordu. Ancak letaiflerini aydınlatan bir yanının olduğunu düşünüyordu bu grubun. Uyuşturucu sadece yanlış yöntemleriydi. Üyelerin göstermediği bir

yanının olduğunu, aslında Allah aşkıyla yanıp tutuştuklarını düşünüyordu. Peki ya Katil Manson? O da mı böyleydi? O bir katil görünümlü cihatçıydı işin özünde. Dönemlerinde hiçbir iyi insan tam olarak herkes tarafından anlaşışmamış olup, onun Beatles grubu hayranı olması, uhrevi mesajları rahatlıkla anlamasına, hissetmesine ve harekete geçmesine sebep oluyordu. Harekete değil sebebine bakılmalıydı Orhan için. O, Ona direk bakmış olup ruhundaki özü görmüştü. Bir nevi hemhal olmuştu bir katille. Kendisi de pişiyordu hamlıktan şuan her nefeste.

Rahmetli anne-babası geldi aklına birden. Öldükleri kazadan bir gün önce beraber ilahi söylemişlerdi. Orhan'da hayranlıkla izlemişti onları. Bir insan bu kadar hissedebilir miydi her kelimeyi? Gözleri parıldıyordu anne babasının şu dizeleri söylerken:

"Yürü dünya yürü sonun virândırMedet şimden sonra âhir zamandır"

Plak sona geldi bu arada. Orhan da artık yorulmuştu, gece geç olmuştu. Gözünden gelen yaşı silmedim, yaş ailesinden kalan tek mirasıydı. Kalktı hayallere daldığı koltuğundan, yatağın kenarındaki su bardağından üç yudum su içti ve yastığa dua etmeden kafasını koydu. Gerçekten vakti gelmiş miydi bir şeylerin?

BÖLÜM 2

"Rüyalar konusundaki her şeyi öğrendiğiniz zaman, delilik hakkındaki her şeyi öğrenmiş olacaksınız."

Sigmund Freud

Sabah olmuştu. Tuvalet tasına damlayan suların sesi evi inletiyordu. Orhan baş ağrısı ve ağız kuruluğuyla uyanıp sehpadaki suyu boş midesine boca etti. Göz kapakları yarı açılmış bir şekilde tuvalet musluğunu küfürler eşliğinde kapattı.

Geri geldiğinde biri yatıyordu yatağında. Arkası dönük ve cenin pozisyonundaydı.

Üzerinde bembeyaz bir giysi vardı, battaniyenin kapatmadığı kısımlarda bunlar görünüyordu en azından. Kafasından ise kremrengi ve uzun bir sarık vardı. Orhan yatan kişinin kim olduğunu anladı. Dün gösteri yapan Semazenlerden biriydi. Ama neden yatağındaydı? Sabaha kadar berbar mi uyumuşlardı adamla? "Kim lan bu?" siniriyle uyandırmak için eliyle hafifçe dürttü. Elini tek hamlede yakaladı, yatan kişi adam değil kadındı. Saçları açıldı ve sarık yere yuvarlandı.

Orhan'ın elini sıkıca tuttu ve göğsünde gezdirdi kadın. Orhan elini çekmeye çalışıyordu ancak bir kadına göre inanılmaz güçlüydü. Yardım istiyordu ancak ağzını açamıyordu Orhan. Semazen kıyafeti içindeki kadın Orhan'ı arzuluyordu ve Orhan'ın olan bitenden bir gram haberi yoktu. Ellerini göğüslerden çekemiyor, korku ve şaşkınlıktan gözlerini kapatıp dua ediyordu. Kadının tek hamlesi ile yatağa sırt üstü düşmüş ve kadın üzerine çıkmıştı Orhan'ın. Tennurenin etekleri arasında kaybolmuştu Orhan.

Gözünü açtı, kimse yoktu. Sabah olmuştu. Kalbi çok hızlı atıyordu, uzun zamandan sonra ilk defa kabus görmüştü. Hemen sağına soluna baktı yatak boştu. Tuvalet tasına damlayan suların sesi evi hala inletiyordu. Ağzı kuru, başı ağrılıydı. Şu içmek için yataktan kalktı ancak üstü başı batmıştı. Gidip abdest almalıydı.

RUHUN 45'LİĞİ

Yüzü gülümsedi İhsan'ın. Hikayede böyle başlamıştı zaten. Hava soğuktu, bedeni titremekten yorgun düştüğünden titremek hafızasında kaybolmuştu. Denizin soğuğu tüm sahili buz kesmişti. Karşıdaki son dükkan son şarkısını plak çalardan çaldığına göre artık kepengi kapatabilirdi. Son şarkı İhsan'ın

dilini bilmediği ama hissettiği plak olurdu. Bugünkü bambaşkaydı.

Belki cebi para görmemişti, karnı doymamıştı ama üşümesini de ısıtmıştı bu şarkı. Tüm deniz ve İhsan alkış kıyametti. İhsan gözünü açtığında karşısında bir çocuk vardı. Çenesi soğuktan titriyor, gözlerinden korku dökülüyordu. İhsan hemen ceketini çıkardı, çocuk elleriyle kafasını korudu, İhsan'ın yırtık ceketi çocuğu soğuktan korumak içindi. Hemen polise haber verecekti, vazgeçti. Sokakta yaşayan üstü başı pis birine mi kalmıştı iyilik yapmak. Üstüne kalırdı hem çocuk, bi de dayak yerdi "Çocuğu mu kaçırdın lan sen?" diye. Çocuğa baktı çocuk gülümsüyordu. Dilini bilmediği bir şeyler söyledi İhsan'a. İhsan sevincin dilini anlamıştı ama. Ruhu temiz olanların işiydi iyilik yapmak. Hemen çocuğu aldı kucağına, götürdü az ilerdeki telefon kulübesine.

Sağda solda üç beş balici, üç beş hayat kadını, üç beşte sokaktaşı vardı. Ama kimseye bırakamadı küçüğü. Çevirdi 155'i. Sahilin soğuğu küçüğü iyice halsiz bırakmıştı. Allah'tan polis hemen geldi. 100 dalga sahile çarpmadan gelmişti polisler. Ekip arabasına binip gittiler. Arabada kaloriferler açıktı. Bu vesileyle ikisi de ısınmıştı. Karakola gelir gelmez koştu çocuk bir kadına , sarılıp ağladılar, çekti içine kokusunu küçüğün kadın. Eliyle gösterdi küçük, İhsan'ı. Kadın, İhsan'ın yanına gitti gözüne baktı uzun uzun. Sarıldı İhsan'a. İhsan sarılmayı unutmuştu, sarılılmayı da. Gözü doldu üçününde, gülümsedi İhsan, kadın ve küçük. İhsan bu kadar mutluluğa alışkın değildi, döküldü göz yaşı, öptü kadın. Bir de hediye verdi hatta apar topar çantasından.

İhsan öğrendi polislerden. Kadın alman bir sanatçıymış, konser için geldiği şehirde kızını kaybetmiş. Bulamayınca gözleri kan çanağı olana kadar ağlamış karakolda. Çok uzağa

gidememiş kızı belki ama bir gece bir asır olmuş annesinin ruhunda.

İhsan tüm gülücüklerini de yanına aldı ve evi olan sokağa gitti. Paketi tüm heyecanıyla açtı ve hediye bir plaktı. Sabaha kadar içinde ne var sorusuyla uyumamıştı İhsan. Dalgalarda cevap vermemişti. Karşıdaki plakçı dedeye kalmıştı işi. Güneş güne selamlamasını yaptı. Dedenin kepenginin sesini duyunca hemen gitti İhsan. Rica minnet ikna etti dedeyi. İğne plağa dokundu, çalan şarkı dün gece çalan şarkı ile aynıydı. Dilini bilmediği bir şekilde gülümsedi, "Bu şarkı ruhu hala üşüyenlere gelsin!" dedi. Çaldı Comme Les Blés…

SERBEST ÇAĞRIŞIM HİKAYESİ

Serbest Çağrışım! Ne kadarı serbest, ne kadarı hikaye? Ne kadarı sahici ne kadarı etik, ne kadarı hikayede yaşamının?

Suya yazılan hikayeleri bilir misiniz? Belki sizde yapmışsınızdır farkında olmadan. Ruhu üşümüş merhumların neşriyatıdır. Bir tek o görür hikayesini, bir tek o okur. Görenler kendi yansımasından başka bir şey göremez. Kelimerden tek bir harf yoktur içinde. Görmez sorunların derdini, tasasını anlatana kadar. Sonuca bakar dinleyen, bakmalıdır da zaten. Çünkü yazarın derdi tasası dinleyeni ilgilendirirse tam anlamıyla, dinleyen korkar. Gücü bulamaz kendinde okuyacak.

Anlat der…

Anlat der dinleyen. Dinleyen bir bakmışsın Prof. Dr. Bilmemne olur, Kahveci Yunus olur. Olur da olur. Ailen hariç temkinle yaklaşır herkes. Ailen almak ister yükü omuzlarında ama inmez bu sefer yük. Yükü ancak yükün sahibi indirir çünkü.

Birini anlamak diye bir şey yoktur, anlamaya çalışmak vardır. Zihin emreder yaşadıklarından, gezdiği yollardan, giydiği ayakkabıdan çünkü. Her yaşamın bir doğrusu vardır. Varlığınla

döngüye dahil olabilmek için koca yaşam törpüsüyle sivriliklerini giderirsin öyle ya da böyle ya da güzel cafcaflı kılıflar giydirirsin demir davranış minarelerine.

Bağırma diye bağırırsın!

Bazen kendine bakarsın aynada. Biraz törpülerin için, biraz törpüleyemediklerin için bağırırsın kendine. Biraz kılıfların için bağırırsın kendine, bakmışsın ki çelikleşmiş demirin . Sonra bu kendine bağırmalarına "Bağırma!" diye bağırır normale dönersin. Hesaplaşman sona erer.

Huzura dönmeyi hedef edersin kendine. Ama bellidir senin huzurunun konu başlıkları; "Çözümcül Pozitiflik" ya da "Kaçış". Asıl soru hangisini seçeceksin. Kendini iyi hissetmek için film izleyeceksin akşam. Tamam da izleyeceğin film komedi mi dram mı?

Bu senin hikayen. Senin dünyan. Senin serbestliğin. Senin çağrışımın. Ama Prof. Dr. Bilmemne'nin, Kahveci Yunus dinleyici olduğu bir hikaye bu. Kahraman sensin.

Ben hep bir film izlerken senaristi düşünmüşümdür. Acaba gereçekten ne demek istedi? Ne anlaşıldı? Hikayesi neydi, nasıl izlendi. Doğru mu alkışladık? Kahramanın ayakkabısını ne kadar giyebildik?

Özet geçecek olursak ben bu hikayenin neresinde serbesttim? Neresinde özgürdüm? Neresinde siz vardınız? Ya da neresinde ben yoktum?

Sonsuz paradoksların evrende dansı… Ruhu üşümüş bir merhum değilim ama bunu iyi biliyorum. Yazdıklarımı sudan çıkartıp sizlere sundum. Sonucum ise nedenimle aynı ve eşsiz. Herkes gibi. Yiğitliğiniz daim ola!

Suyun hükmü yaratılış.

Bizim hükmümüz emanet.

O'nun hükmü "Oku".

YAZAR GÜZELLEMESİ

Sabah tüm ihtişamıyla uyandı yazar. Yüzüne vurduğu bir avuç berrak su, insanların yüreğine işlediği saf arzulardan daha iyi değildi.

Birden durdu. Yine ilham gelmişti. Ama daha çok erkendi. Hazır değildi ve günlük ritüellerinden hiçbirini daha gerçekleş tirememişti. Yazar olmanın dayanılmaz ağırlığı altında ruhunu kaleme teslim etti.

İlham gelmişti ancak bu toz bulutuna şekil vermesi gerekiyordu. Kendi yöntemi ilahi bir temele dayanıyordu. Dayanmasa Mekkeli müşriklerden farkı kalmazdı. Elini kalbine dayayıp "HU" dedi.

O sıra aklından okuyucuları geçirdi. Bu ritüeilini duymaya okuyucular hazır değildi. Duyanlar hazır olmadıkları için uçurumdan düşen sahte mehtilere dönüşecekti bir şarkı nakaratında.

Karakterin omzuna elini değdirdiğini hissetti. Şizofren değildi sadece hayal dünyası yazar olabilecek boyutta geniş ve derindi. Karakterin elinden tutup hızla kağıda çekti. İsmi Leyla idi. Leyla ismini duyunca ilk kuralı olan özgünlük ilkesine ışık tutup karaktere fısıldadı: Yaprak dökümünü andırmayacaksın bile.

Hemen Leyla'yı alıp bir önlük giydirdi, beyaz yakasının iki yanına çiçek yerleştidi. Öğretmene "Günaydın bakalım çocuklar" dedikten sonra yığılmasını emretti. Öğretmen diz üstü eteğiyle yere yığıldı, dizleri o kadar sert çarptı ki masasında duran kolanya şişesindeki kolonya titredi.

Hemen Leyla'ya koş dedi ve Leyla müdür odasına koştu ve müdür olmanın gerekliliği olan kafasının üst tarafı kelleşmiş bıyıklı bir karakteri sıftan içeri telaşla getirdi.

Yazar elini kalemden çekti. Kalemi kağıda pararel bir biçimde

yanına yerleştirdi. Mutfağa emin adımlarla gitti ve üzerlik çayını hazırladı. Saate altı dakika boyunca baktı. Saniyenin çıkardığı her ses onun derinleşmesi için bir nimetti.

Sıcak çayı tek dikişte içti ve hışımla kalemi eline aldı.

Leyla sınıf başkanıydı. Müdür öğretmene kendine gelmesi için sert bir tokat attı. Yerde uzanan kadın artık yüzünde bir el izi ile yerde uzanıyordu. Leyla "Öğretmenim ambulansı arayalım." dedi. Kel müdür "Sen çok biliyorsun bacaksız, geç yerine!" diye bir eğitimciye yakışır biçimde uyardı ve ambulansı aradı.

Sağlık ekipleri geldiğinde "Yüzünü bir yere çarptıda mı düştü." dedi. Müdür başıyla onaylayıp göz ucuyla Leyla'ya baktı. Leyla ise birden yerinde kalktı ve "Hayır abla! Düşerken çarptı." dedi.

Sahne birden dondu.

Aksakallı bir adam sahnenin ortasına kadar yürüdü. Asanın sesi geliyordu.

Yazar kağıda bakıp yüzünü ekşitti. Klişelerden sıkılmıştı. Cümlelerin üzerine tek bir çizgi çekti.

Takım elbiseli bir adam sahnenin ortasına kadar yürüdü. Kunduranın sesi geliyordu. Ağzından şu kelimeler döküldü. "Gördünüz, evet. Bu işte…"

Yazar burada kalemi tekrar bıraktı. En can alıcı yeri burasıydı. Uzun saçlarının en ucunu elleriyle sevdi ve kuş seslerinin kulağından içeri yüreğini ısıtmasına izin verdi.

Cebinden tütün tabakasını ve kibriti çıkardı. Duman parmakları arasından süzülüyordu. İşaret parmağıyla kağıdı gösterdi.

"Seni yarım bırakılan hikayelerin arasına saklıyorum. Bazen sonu yazılmış bir hikaye sonu yazılmamış bir hikayeden daha değersizdir." dedi.

Katlayıp, odasıdaki kağıt dağına yolculuk etti. En tepeye usulca yerleştirdi.

Gözlerinin arasından süzülen yaş iran halısının desenlerine karıştı.

RUHUN DÖRT ADASI

1. BÖLÜM:ZULÜM

Uykunun ortasında gelen tek saniyelik rüya. Bir gürültü ve ışık. Aşağıya doğru düşenin beden nefes alışverişlerini hızlandırıyor. Bedenin ruhun emanetinden devroluyor tek saniyelik gece şokunda. Gözlerin doluyor gerçeklikte, hayalde ise sadece bir boşluk. Karanlığın hortumu sürüklüyor seni. Dipte yaşayan yamyamlar katliamına yeni üye eklemek için sabırsız. Nefessizliğinle oluşan göğüs baskısı ruha ait damgayı büyük bir hissizlikle kaybediyor. Sözleri ağzına tıkan kabusun ta kendisi, sessizlik senin en büyük sesin. Ve insanlığın aciz hayalsizlikleri, gerçek tokadı olarak vuruyor yüzüne. Uyan!

2. BÖLÜM:GEÇİŞ

Göz kapaklarının ruhunla bedenin birleşmesi için ettiği dua kabul oluyor. Aralanan kapaklardan sızan ışık gözünü yakıyor. Havada sabah ezanı huzuru var. İnsan postuna bürünmüş köpekler yok görünürde. Derin bir oh çekiş var gizliden gizliye içinde. Ağzı ise kuru. Sol ayağının soğuk fayansa basması işin ikinci adımı. Varoluşsal bir başlangıç olan sudan emin yudumlarla alışveriş yapılıyor, Adem'in kara lekesi olan günah elması her yudumda hareket ediyor. Bardağın oluşturduğu su lekesi izine, içindekileri devrettiğin boş bardak aynı hizada geri yerleştiriliyor. Nefesin sakinleşti. Duy o sesi, günaydın!

3 BÖLÜM:YAŞAM AĞACI

Efsane gerçekleşiyor bir anda. Sırtını ürkütmeden duyduğun ses ruhunu aydınlatmasında büyük adımlar atıyor. Saat 06:26:12. Vücuduna akan su gibi varlığın gökte temizleniyor ve sen… Bakara suresi 35. ayetteki o kavuşmayı yaşıyorsun. Afallıyorsun! Kabus mu gerçeklik bu rüya mı gerçeklik

diye. Yaşadığın saniyelerin değerini bilmek ve sonsuz huzurun kapısını aralamak için nedenini es geçiyorsun. Yaşamanın bazen nedenlerden önemli olduğuna beynin küçük bir parantez açıyor. Nefes almanın dışında, kaosun ortasına kurduğun bir resmin etrafında oluşan koruma kapsulünün boyutu, bu kadar uzun cümle kurmaktan da önemli bir hal alıp sevginin gücü filmindeki tabloda el ele sizi koşturuyor. Üstünüz başınız renk… Ağacın kaynağından akan bala bakıp dudakların iki yanağını sıkıştırıyor. Ses tellerinden gelen huzursal rüzgar o cevabı zikrediyor. Sana da, günaydın! Saat 06:26:13.

4. BÖLÜM:TEŞEKKÜR

Arınan vücut, kaburga kemiklerinden yaratılışa teşekkür ediyor. Yaşam ağacının her letaifini yaratıcının esmaları ile süslüyor. Ruhsal yolculuk ağacın gövdesinde sonsuz olmak ile dallanıyor. Yağmur, bulut, kar, fırtına, güneş… Anlam yaratılması her kavram gibi devam ediyor. İnsanlık kavramı, unutulduğu yetişkinlikte bir insan ile tekrar doğuyor.

PAPATYALAR DA NİNNİ SÖYLER

Huzura ait tek şeyin hiçbir şey olduğunu düşünürdüm eskiden. Bir nevi uydurulmuş kılıf misali dünyadan kaçmaktı çabam. Ama kaçmaktı, geçmiş zaman, bitti. Doğru çıkarımlar için detayları öldürdüm, alacağımı aldım. Ağlak yüzlerin kendi seçimleri olduğunu anladığımda piştiğimi anladım. Yanmama daha vardı ama. Yanarsam başarırdım ismini veremediğim cümbüşü.

Duygular bulutlardan atlardı çıldırmış gibi. Her duygunun ayrı rengi olurdu ve her duygu ayrı bir şarkıyla gelirdi gökten. Tam tersi de olabilirdi, "İşte şimdi ne yapacağım." Diyebilirdim. Ötesi olmayan sonsuzluğu beşeri yaşama sığdırma gücüne ya sahip değilsem diye düşünürken, böyle düşünmek asıl düşünmek asıl bitiş dedim. Belki de ilk defa tüm cesaretimi

toplayıp kafa tuttum çıplak nefesin varlığına. Minik çocuğun içindeki dev uyanmıştı artık…

Ama huzur öyle planladığın gibi basit gelmiyormuş. "Planla ve huzurlu ol" çabası; "Eğer tanrıyı güldürmek istiyorsan ona planlarından bahset." Repliğini gün yüzüne çıkarıyormuş. Ben ise olacaklardan habersizce her gün rutinimi koşturduğum, yol çizgilerini ezberlediğim, gök yüzünün yer yüzüyle savaşlarına şahit olduğum o yolda duvarın arkasına gizlenmiş bir papatya ile tanıştım. İlk defa koku aldığımı anladım, ilk defa bakmanın dışında gördüğümü anladım, ilk defa ninni uyutmadı uyandırdı, ilk defa mutluluk konusunda paradoksa düştüm, ilk defa şükrettim!

Artık ne o yol vardı ne o duvar. Dans ettim! Hiç çiçek dans eder mi diye sormadım kendi kendime, ninni söylediğini inanıyorsun da dans ettiğine mi inanmayacak mısın dedim yeşilliklerin ortasında. Suya üfleyip içtik mutluluğu, köprüler kurduk kalpten kalbe her gün daha da şükür ile sağlamlaştırarak. İnsan; tam olma zannıyla düşüp kalkan, tamamlandığını hissedince de yükselen bir yaratılışmış. Yaratıcıyı güldürmekten çok, El Vedud ile sevip tam olma yolundayım artık.

Kılıfları sorarsanız; dev uyanınca zevk ile yok edildi hikayede.

Peki ya SİZ hikayenizde uyanmaya hazır mısınız?

KAFKA'DAN BOZMA CIRCIR BÖCEĞİ

Gecenin cırcır böceği oldum tüm karanlıkta bugün. Dinledim sessizliği. İzledim sokak lambası altından geçen insanları. Denizin maviliğinden eser kalmayan dalgalarına baktım uzun uzun. Duygulardan tek başına parlayan bir duygu sarmadı bedenimi, dünya gibi karmakarışıktı.

Gecenin cırcır böceği oldum bugün. Binlerce apartman arasında gece yastığa kafasını koyanları düşündüm. Kimi düşünceye dalıyor uyumuyor, kiminin ise horlama sesleri

geliyor böceğin sesine inat. Bazıları ise apayrı aktivitesinde.

Gecenin cırcırı inatçı ama. Zorluyor sesizliği. Ara ara bozuyor bir arabanın bir hedefe yetişme gaz pedalı. Bazı arabalar ise yetişmek istemiyor bir yere, sadece dolanıyor neden aramadan. Nedenleri en büyük nedensizlikleri.

Hiç görmedim ben bu böceği biliyor musunuz? Oldum ama işte bu gece. Bu his ve düşünce çarpışmasında hüzünlü ya da bir o kadar huzurlu değilim. Olması gerektiği kadarım.

İnsanlar gece hep huzursuzlanır yarın güneşin doğucanı bilmiyormuşçasına. Harikulade bir gün geçirmediysen saklanır geceye defter. Hesaplaşır kendiyle insan, hesaplaşır hayatıyla.

Ben hesaplaşmadım ama. Sadece bir böcek oldum Kafka'dan bozma. Durdurdum hayatı yarın uyanma garantisini kendime veremeden. Garanti vermek istermiydim onu da bilmiyorum. Cehaletin mutluluk olduğunu düşünüyorum bazı zamanlar bazı konularda. Ama bir cahil bilemezki bilip bilmediğini.

Doğru cevapları veremedim belki ama doğru soruları sordum bugün, cevapsız yere hemde.

Minik bedenimden çıkıp döndüm kocaman evrene astral bir yolculukla. İmanlı olmanın yolunda elimi koydum secdeye. Su içtim bir bardak kana kana. Sanki son suyummuş gibi.

Teşekkür ettim kendime. Yaşadığım her sey için hemde. Tüm yanlışlarıma inat tüm doğrularımı da ait bıraktım geceye.

Kimse sufle vermeden iyi geceler diledim geceye. İyi olmalıydı, iyi olmak zorundaydı sabaha uyanabilmek için. Cırcırı yarında duymak istiyordum. Hemde herzamanki gibi görmeden. Savundum Sokrates'ten daha iyi konunun kahramanını.

Sokak lambası insanlarına diktim gözümü filmin herhangi bir sahnesiymiş gibi. Evraka diyip yastığın altına soktum elimi. Geriye doğru hiç saymadım, kendiliğinden çıkageldi uyku. Zorlama bir uykuyu istemedim bedenimde.

Ben tüm bunları zihnimde koştururken kafkafan bozma cırcır böceği ötüyordu aynı anda. Belkide Milana'yı anlatıyordu da bize, biz anlamıyorduk.

Belkide edebi bir arayıştı benimkisi ve sadece o cır cır böceğiydi. Hemde kafkadan habersizcesine…

RAHMİ'NİN YOLU

Saat 05:00. Rahmi Bey sabah namazını kıldıktan sonra cırcır böcekleri korosu eşliğinde bir traş merasimi düzenledi. Günlük duşunu bol sabunla yaptı. Bıyık bırakmasını hiçbir cırcır beklemiyordu ama zaten o şaşırtmayı seven bir insandı. Aniden gelen bıyık bugünü de şaşırttı.

Evinde başka biri daha yaşasaydı belki onu da şaşırtabilirdi ama ömrünü bu konakta yalnız geçirmesi de çok şaşırılır bir durum değildi onun için. Bu durumun nedenini sormayın sayın okuyucular çünkü tek bir neden yok, nedenler var.

Rahmi Bey, ömrü boyunca kiracılarla boğuşmuştur. Pekte sevilmeyen bir ev sahibidir. Babasından kalan yığınla evlerin kiralarını ayağına isteyip, gününde gelmeyenleri iyice sözleriyle boyardı.

Bu aksi adamın kira toplamaktan başka hiçbir işi yoktu. Her yılın Nisan ayı ilkbaharın rehavetine kapılıp ne iş yapsam para gelir acaba diye düşünür, ardından bu düşünceyi canla başla eritirdi. Rahmi Bey parayı severdi ama ondan daha çok sevdiği bir şey varsa tembellikti. Parayı getirmek yerine paranın kendisine gelmesini tercih ediyordu.

Rahmi Bey'in babası Sami Bey civarı en zengin adamıydı ve tek muhasebecisiydi. Hatta o kadar çalışkandı ki "Yarın erken uyandır, yazıhaneye erken gideceğim." son sözleri oldu. Dürüst ve hızlı bir muhasebeciydi. Ve aynı zamanda ev alıp ev satıyordu Sami Bey. Bir tek bir oğluna da babasının ismini vermişti. (Oğlu ne kadar memnun olmasada.)

Annesi Makbule Hanım, disiplinli ama şevkat dolu bir kadındı. En belirgin özelliği mizahıydı. Farklı bir mizahı vardı. Ona göre yaptığı en komik espri Rahmi Bey'di.

Annesi erken yaşta kanser belasına yakalanmıştı Rahmi Bey'in. Babası da altmış yaşına kadar gelemeyip altmıştan fazla ev bırakmıştı. İkisi de aceleciydi bu konuda.

Geçmişi daha fazla karıştırıp Rahmi Bey'in canını sıkmayalım artık, biraz da sırlarından bahsedelim bu aksinin. Ölümden çok korkuyordu Rahmi Bey, ama daha korktuğu bir şey varsa o da yalnız ölmekti.

Son 20 yılının özeti sabah erkenden sinek kaydı tıraş olup, konağın önündeki taburesinde beklemesiydi. İlçede çarşıya pazara giden sokaklardan biri bu konağın önünden geçiyordu. Rahmi Bey'in gözle görülür tek aktivitesi buydu. Gelen geçen kadınlara "Ben burdayım, bak bekarım, zenginim, yakışıklıyım." mesajı niyetine kapının önünde oturuyor, sabahtan akşam kadar evlenme yaşına gelmiş tüm geçen kadınlara gözleriyle evlenme teklifleri ediyordu.

Gidip yanlarına konuşamıyordu ama. Konuşamamasının nedeni utangaçlığı değil kekeme olmasıydı. O da kendine böyle bir yöntem seçmişti. Pekte işe yaramadığı aşikardı. Rahmi Bey'in bu yöntemi işe yaramasada herkesçe bilinirdi. Hatta öyleki artık o sokağın ismi birçok kişi tarafından "Rahmi'nin Yolu" 'olarak biliniyordu.

Yaşlı, zengin bir adamla evlenmek dudak uçuklatan mirasından dolayı çok iyi görünebilirdi. Ama Rahmi Bey' in aksiliğine tahammül etmek için sinirlerini cerrahi operasyon ile aldırmayı düşünen bile oldu.

Beyimiz sinir topu oluşu şuan için askıya alınmıştı ama. Çünkü tanıdık bir sima yıllar sonra önünden geçip başıyla selam vermişti. Rahminin Yolunun yolcusu Rahmi Bey'in ilkokul aşkı

Sema Hanım'dı.

İRŞAD APARTMANI

Bu bilgi kaynağı gizli olarak paylaşılmıştır.

Bu apartman 1987 yılında Bursa'da kurulmuştur. Adını kayıt bölümünde kabul hayvanı olan "irşad" dan almıştır. Asıl amacı insanları Nefs-i Kâmile erdirmek olan bu apartmanın yetkilisi bilinmemektedir.

İlginç olan şu ki dışarıdan herhangibir apartman diye-bilirsiniz bu apartmana. Hatta rivayete göre o kadar gizli ki bulunduğu mahalledeki hiç kimse dahi bilmiyor oranın İRŞAD APARTMANI olduğunu.

Gelelim irşad apartmanı nedir? Ne işe yarar? Söylenene göre apartman yedi kattır. Ve sistem o kadar yerinde işlerki, birisinin veya başkasının bir üst kata çıkması başkası tarafından gerçekleşmez.

Yedi katta yedi makam bulunur. Ve yedi makamda yedi ayrı letaif açılır. Letaifi açılan soruya cevap ve bir üst kapısını bulur. Her letaifin parlamasının uzunluğu kişiye göre değişir.

Kimi kırk günde açmıştır kimi kırk yılda.Otomatik olarak yemek sistemi vardir. Yemekte florürsüz besinler ve üzerlik diyetleri gerçekleşmektedir. Belli saatelerde düzenli olarak zikir, ayet ve ney müziği sesleri çalmaktadır. Ayrıca irşadın yemeği üzerliktir ve kuyruğundan yer.

Kendin hariç görüştüğün tek kişi apartmanın girişindeki kişidir. İrşad eğer kabul ederse feragatname imzalanır ve yedi makam sınavları başlar. "Allah yolunda profesyonel bir okul." yazısı feragatnamenin üst kısmında ve kayıt bölümündeki kişinin üzerinde yazar.

Yedi makama ulaşan kişi ihramı ile birlikte kabeye ulaştırılır ve orada anlaşma biter.

MR. GÜNLÜK: 3 MAYIS 1941

Sevgili Mr. Günlük, Bugün çok farklı bir gün. Babam Harvey Comics şirketinden de çıkarıldı. Daha doğrusu onun değimiyle "Yine tekmeyi bastılar!" Ama benim bilmediğimi zannediyorlar. Bilmiyorlar ki ben iyi bir dinleyiciyim. Ayrıca 13 yaşında bir genç kızım ben çocuk değilim.

Artık bu işten çıkarılmalar babamın canını çok sıkmış olacak ki babam ve annem valiz hazırlıyor. Bende yardım edeyim dedim ama izin vermediler bana, ders daha önemliymiş. Annemle babam çok tartıştılar bugün. Sesleri yankılanıyordu. Bir de benim yanımda tartışmamak için odaya gönderiyorlar beni. Sanki duyulmuyor. Ama sonunda sarıldılar, gördüm kapının deliğinden. Sarılınca çok güzel gülüyorlar. İyi ki kapı deliklerimiz büyük. Umarım gittiğimiz yerde de kapıların deliği büyüktür.

Neyse, biraz bizimkilerden bahsedeyim size. İki dedem de Türkiye'den Amerika'ya göç etmişler yıllar önce. New Jersey ve Delaware'de çalışmaya başlayıp bir ortak arkadaş ile New York'a daha iyi bir para veren bir yerde çalışmaya gitmişler Edip Dede ve Cemal Dede. Hiç görmedim ama ben onları. Ben bir yaşını görmeden ölmüş ikisi de. Beklememişler beni. Ninelerim ise hayatta ve ikisi de bizde kalıyor. Ama ikisinin adı da aynı. Sürekli ikisi de bakıyor seslenince. Bende numara verdim. 1. Zehra nine, 2. Zehra nine…

Annem ve Babama, 1. Zehra ninem "Gurbetteki beşik kertmeleri" diyor. 2. Zehra nenemde suratını ekşitiyor. "Gurbetteki beşik kertmesi" ne demek bilmiyorum ama filmlerdeki gibi tanışmışlar galiba. Veya sinemada tanışmışlardır, ikisi de sinemayı çok seviyor çünkü. Hatta bugün bile gittik. "Citizen Kane" diye bir filme gittik, ağzım açık kaldı, film baya güzeldi.

Babam yatmadan, alnımdan öptü. İzmit diye bir yere gidecekmişiz. Haritada yerini bile bilmiyorum. "Kızım çok uzun yola

çıkacağız, iyi dinlen bugün bakalım." dedi. Kâğıt Fabrikasında çalışacakmış babam. Artık resim kağıtlarına para vermeyeceğiz sanırım. Benim kırmızı ve mor boyalarım bayram etti desene be Mr. Günlük. Hadi yine iyiyim. Neyse bugün çok yoruldum ben. Yarın görüşmek üzere Mr Günlük. Işığı kapatıyorum ben. Bay bay.

YOĞURT MESELESİ

Orhan kamyona yön vermek için bağırıyordu. "Sol yap abi sol yap. Şimdi topla abi direksiyonu."

Adam çarpmıştı kamyonu süthanenin kapısına. Orhan adamın duymadığını, hatta dinlemediğini iddaa ediyordu. Kamyoncu ise Orhan'ın bceriksizliğine uyup güzelim kamyonu vurmanın sinirinde debeleniyordu. Birbirlerine sesini yükseltmelerinin yanına kamyon kasasına vura vura konuşmalarıda eklenince Suat Bey ortaya çıktı. "Ne bu gürültü be, bir süt yükleyeceksiniz…" birden kamyon tarafından parçalanmış kapıyı görünce Orhan'a dönüp ona bu davranışının yanlış olduğunu nazikçe hatırlattı. "Kaç oldu bu amına koduğumun oğlu kaç? Siktir git eşyanı meşyanı topla!"

Orhan kovulmuştu.

Kovulmuştu ama hem Orhan hemde Suat Bey haklıydı. Hatta belki de Kamyoncu bile haklıydı. Herkes aynı anda haklı olabilir miydi?

Orhan eve gidemedi direkt. Çünkü eve gitse utancı cebinde gidecekti. Utancını biraz sağda solda bastırıp, odağını dağıtıp eve gelme vaktinde geldi. Eşi girer girmez hoşgeldinin ardından ne olduyu çaktı. Kadınlar anlardı. Onların evinde karı-koca ilişkisi farklıydı. Kadının kahinliği ile erkek doğuyor ve gelişiyordu. Orhan durumu çok kıvırmadan anlattı: "Sabah güzel güzel geldim, her yeri temizledim kamyon geldi. Yoğurt fabrikasına gidecek sütleri alacakmış. Abi dedim Yanaşabilyor-

san yanaş, yoksa yüklemek uzun sürer. Vaktim var diyorsanda bekleyiver. Ya da el atıver beraber yükleyelim çabuk olur. Hep yanaşırken kamyonlar zarar veriyor kapıya, o yüzden diyorum dedim. Bu ben yanaşırım dedi bende arkadan yön veriyordum dur demeye kalmadı vurdu adam. Adamla dalaştık, iki tane patlatacaktım. Suat iti geldi saydı sövdü, kovdu beni.". Orhan'ın eşi ilk önce bir iç çekti, yüzünü düşürüp "Yemek hazır geç yiyiver" dedi. "Allah belalarını versin zaten hakkıyla işini yapanı durdurmazlar ki. İt kopuk kamyoncuları bir yandan, halden anlamayan şerefsiz patronlar bir yandan. Bizim kaderimiz ezilmek." dedi. Orhan bunları duyunca gururuna yediremiyor, sinirleniyordu. Ancak içten içe eşinin onun tarafında olması onu güçlendirip, gizli bir şekilde güçlendirmişti.

Kamyoncu ise Orhan'ın kovulmasından sonra gömlek cebindeki malbora paketi ve mavi çakmağını çıkarıp bir sigarası yaktı. Patrona ben yüklerim dedi, yetişmesi lazımdı. Hamallık ücreti ve çok az bir miktar hasar ücreti alıp sütleri, yoğurt fabrikasına götürdü. Akşam saat 11'de uzun mesafe yükü vardı. Normalde kısa mesafe pek almıyordu. Yazahaneye gidip biraz dinlendi. Kendi gibi şoför olan 6 arkadaşı daha oturuyordu. Yaşadığı olayı yakınmak için bir sigara yakarak konuşmasının marşına bastı. "Ya babacım bilyorsan karışma karışma. Ben gelmişim rica minnet kısa mesafe almışım, yükleme kapısına kadar girmişim. Adam allem etti kullem etti kasayı kapıya çarptırdı beni. Şimdi ben dünkü çocuk değilim ki, 27 yıldır direksiyon sallıyorum. Suç bende bu hıyarı dinledim. Hayır bir de benim ekmek tekneme zarar gelmiş, sinirle indim birde lagaluga yapıyor piç. Dedim iki tane çekeyim şuna ama patronu gönderdi pezevengi. Kaportacıya gitsem bana zarar parası diye müdürün verdiği paranın 4 katını isterler. Vallahi yapılacak meslek değil ya bu. İnsanla uğraşmak kadar zor bir şey yok baba

bu hayatta. Doğru değil mi?" diyerek arkadaşlarının onayını istedi. Arkadaşları en fazla iki kelime kullanarak kafasıyla onaylayıp ağır abi rolünde devam ettiler. Çaylar küçük cam çay bardaklarında ve kırmızı beyaz plastik altlıklarda servis ediliyordu. Ortada bulunan masa koyu kahveydi. Sohbette koyuydu ama sakindi.

Patron Orhan gittikten sonra, kamyoncuya boraz nakit para verdi. Döndürmeye çalışıyordu süthaneyi. Ünlü bir firmanın süt hanesinin müdürlüğünü yapıyordu. Orhan'ın olduğu süthane hep yoğurt fabrikalarıyla çalışıyordu. İşler tıkırında değildi yeterince, çünkü ekonomik kriz onlarıda vurmuştu. Suat Bey Orhan'ı daha önce de uyarmıştı defalarca, hatta böyle bir hatayı bir daha yaparsa çıkarılacağını dahi söylemişti. Çıkarılması da ayrı dertti ama. Çıkış için vereceği tazminat ücreti ayrı bir yüktü. Akşam olduğunda evrak işlerini, makbuzlarını düzenlerken, çocukluk arkadaşı olan Ahmet şef geldi yanına. Yatsı ezanı okunuyordu, masada tavuk kebabı dürümünün sarıldığı kağıt duruyordu. "Ne yaptın daha bitiremedin mi?" diye sordu Ahmet. Suat bey kafasıyla yok dedi, bir yandan da hala evrak topluyor, zımbalıyor, dosyaya koyuyordu. Ahmet "Ben çocuklara sıvattırdım kapıyı, biraz malzeme vardı geçenki vukuattan kalan. Kapı kapanmaz hale gelmiş, ona demirci filan çağıralım yarın. Biride nöbet tutsun sabaha kadar. Çünkü sıkıntılı yere vurmuş kamyoncu, hiç mi görmedin be abi." dedi ve Suat Bey'in birden nabzı yükseldi, hafif yüksek ama sert bir tonda konuşmaya başladı. "Ahmet canımı sıkma, sen hallediver. Durumum yok dedi bilmem ne dedi başımıza bela açtı kaçtır kamyonları kapıya vurup vurup durduruyor şu Orhan. Bilerek mi yapıyor ibne ne yapıyor. Bundan önce kamyon mu vuruyordu kapıya! Artık dayanamadım kovdum gönderdim bende. Hayır bu Orhan

ayrı bir bela, kamyoncu ayrı bir bela. O da para istiyor, benim ekmek teknem gitti abi zararımı karşıla falan filan. Gelip kapımın, duvarımın anasını ağlattı geldi birde para dileniyor." dedi. Ahmet halledeceğini söyleyip çıktı, arkadaşının derdiyle dertlendi. Suat bey döner kabuğunu konuşmadan sonra gördü ve çöpe attı.

Gece herkes haklı ve herkes haksız uyumuştu. Önemli miydi kimin haklı olduğu? Ne yani? Buradan ne anlamamız lazım? diye sormalarımı lazımdı Orhan'ın, Suat Bey'in ve kamyoncunun? Yarın hayatlarına devam ettiler ama hepsi de. Yeni bir olay yaşayıp, çevrelerine haklılıklarını öksürebilmek için…

FERAH KASABI

Sabahın hafif rüzgarı, serçelerin minik ötüşmeleri ve mahallede hazırlanan kahvaltıların o harika kokusunun ortasında Naim abi güne bomba gibi uyanmıştı. Suriyeli radikal islamcı çırağı zile basmıştı çünkü. Basıyordu ama bir yandanda çekiniyordu. Çünkü her seferinde zile bastığı için kızarak açıyordu kapıyı ustası. Dükkana gittiklerinde ikindiye doğru "Sabah zor uyanıyorum, sen zile basta uyandır yarın beni." diyordu her gün rahatsız da olsa Naim abi.

Çırağı ilginç bir adamdı ustası gibi. Çay getirirken bağıra bağıra "Salil el savarim, neşidûl ube…" diye ilahi söylüyor diye esnaftan dayak yemişti zamanında sağlamından. Aslında konu şarkı, ilahi filan değildi. Bağırıyordu… Söylediği ne anlaşılmıyordu zaten bağırmasından. Ergenliğin verdiği kart ses güncellemesi, eserin bir hurdaya dönüşmesinde etkiliydi içeriği ve amacından bağımsızca. Çırağı küçük yaşta Naim abinin dükkanına gelmişti dilenmek için, kimsesi yoktu, savaşta annebabası ölmüştü. Naim abi ona sahip çıkıp, meslek öğretmişti.

Dükkanın ismi ilk "Naim Kasabı" olacaktı hatta tabelacıyla

dahi konuşmuşlardı. Tabelacıyıda kokoreççi Güngör Abi ayarlamıştı zor bela. Ancak Naim abinin eşi Ferah abla, dükkana ismi verilmediğini öğrendiğinde ortalığı öyle ayağa kaldırdı ki, Naim abi tabelacıyı hemen arayıp "Abi tabelaya daha başlamadın değil mi?"

diyerek hemen dükkanın ismini düzeltti. Haklıydı da. Mehiri olan altı ajda bileziğini vermişti dükkan için.

Naim abi sert ve güçlü bir adamdı, elleri büyük ve iriydi. Omuzları genişti, göbeği yoktu. Spora gitmiyordu ama hayatı Powerlifting gibiydi. İki kardeşi vardı. En küçüğü evliydi ve Şırnak'ta polislik yapıyordu. Ortancasının ikinci evliliğiydi. Oto galericiydi. Madde bağımlılığı tedavisi görüyordu. Babaları ölmüş, anneleri ise Naim abinin dükkanın yanındaki üç katlı eski bir evin giriş katında kirada oturuyordu. İkindi ezanından 15 dakika sonra dükkanın önüne sandalye atar, otururdu.

Naim abinin babasından Naim abiye geçen bir iz vardı. Berhetiye Duasının orijinal metni bu aileden geçiyordu. Ancak Naim abi duaya da ,usüllerede çok yatkın ve açık olmadığını düşünüyordu.

1. GÜN

Bir gün Naim abi müşteriye yarım kilo dana kıyma hazırlarken dükkanın önünde büyük bir kaza oldu. Tüm esnaf, mahalleli sokağa döküldü. Kamyonun freni patladığından dolayı yokuştan geri kayarken yan duran taksiye çarpıp sürükleyerek Naim abinin dükkanına kadar gelmişti. Taksinin içinde şoför yoktu. Arka koltukta yaşlı bir amca vardı. Taksi yarıya kadar ezilmişti, kapılar sıkışmıştı. Çırağı dükkanın önünde telefonla konuşuyordu, bir yandanda gülüyordu. Naim abi çırağın kafasına vurup, "Salak oğlu salak hemen ambulansı ara!" diye sinirlendi. Naim abi sıkışmış kapıyı bir hışımla açtı, ondan başkası açamazdı zaten. İceride cam kırıklarının

ortasında ayağı sıkışmış halde duran amcayı, koltuğu ileri-geri iterek, adeta bir kazı ekibi inceliğinde çıkardı. Ter içinde kalmıştı Naim abi, amcanın ise pantolonu yırtılmış ak sakalı kan olmuştu. Çok sürmeden ambulans geldi ve amcayı sağlık ekipleri sedyeye koyarken Naim, amcanın sesini işitti. "Allah sırlarını açığa çıkarsın oğlum…"

3. GÜN

İkindi vakti annesi sandalyeyi koyup oturdu dükkanın önüne. Yerde bir köpek yatıyordu. Etlerden ayırdığı parçalarla karışık kemiklerin olduğu poşeti köpeğe vermesi için çırağa verdi. Çırak köpeğe tekme atarak kaldırdı ve poşeti önüne fırlattı. İçinden gelmeyerek "Afiyet olsun" dedi. Naim abinin annesi köpeğin nasıl vahşice yediğine bakarken birden nefes alamamaya başladı. Yüzü birden mosmor olmuştu. Etraftaki herkes toplandı. Naim abi annesinin bir sağına bir soluna geçiyordu. Annesinin göz bebekleri bembeyaz olmuştu Naim abi annesinin kalbinin üzerine elini koyarak ibranice, aramice, arapça, farsça karışık bir dua etti. Bu duayı Naim'de ilk defa söylüyordu. Annesi yere düştü, gözünü açtı ve nefes aldı. Gözünü açar açmaz çırağın yüzüne sert bir bakış attı. Naim abi farkında olmadan bir sürece dahil olmuştu.

7. GÜN

Dükkanı kapatmak üzereydi Naim, kasadaki paraları sayıyordu. Ancak bir haftadır kasadaki paralar eksik çıkıyordu. Bir adam elinde bira şişeleriyle koşarak geldi, bir yandan da bağıyordu "Yarım kilo, yarım kilo!". Naim abi kapattık kardeşim dedi, adam sanki dünyanın en önemli olayıymış gibi Naim abiye yalvarmaya başladı. Dilencide değildi, elinde parasını bile hazır etmişti. Naim abi kafa göz yapıp kafasıyla onayladı, etleri ayarladı. Adam tam elini attığında Naim abi elini geri çekti. "Şişeleri yere dök." Dedi. Adam yalvarış tarzı konuşmaya

devam etti ama bu sefer Naim abi aldırmadı. Naim abi bir yandan da fısıldayarak bir şeyler okuyordu. Adam yalvarışın işe yaramadığını anladığında "Sende çırağın gibi bir değişiksin, oda boş şişelere para veriyor." dedi. Şişenin bir tanesini aldı, ağzıyla kapağını açtı yere dökmeye çalıştığında hamam böceklerinin şişeden çıktığını gördü. Poşeti yere atıp bağıra bağıra kaçtı. Her yer içki ve hamam böceği olmuştu, yarım kilo etini de almadan gitmişti. Naim abi dükkanı temizledi, darabayı şaşkınca kapattı. Hem kendisine, hem adamın dediklerine şaşırmıştı.

19. GÜN

Çırağı dükkanı temizlerken telefonu çaldı, süpürgeyi duvara dayayıp dışarı çıkıp konuşmaya başladı. Naim abi göz ucuyla izledi. Çırağının annesi-babası yoktu. Naim abinin yanında uzun süredir çalışıyordu. Naim abinin dükkanın yan tarafındaki üç katlı evin çatı katında yaşıyordu çırak. Naim abi çatı katı ve giriş katının kirasını birlikte veriyordu. Çırak rahat durmuyordu ama artık. Terör yandaşçılığı konumuna düşmek için var gücüyle çalışıyordu. Akşam olduğunda darabayı indirdi gitti Naim abi. Çırağı erken gönderir kendi kapatırdı dükkanı. Eve geldiğinde eşi yarın yapacağı aşure için malzemeleri ayarlıyordu, bir yandan da kayısı eksik diye mırıldanıyordu. Naim abi ben alayım dedi hızlıca. Eşi "Yarın alırız, gerek yok şimdi gece gece" desede Naim abi yatak odasına girdi babadan kalma tabancasını aldı ve çıktı.

Dükkanın önüne geldi. Köpek yine yatıyordu. Köpekle beraber dükkanın yanındaki apartmanın içine girdi. Çırağının kapısının ziline bastı. Kapıyı açar açmaz tek hamlede boğazından tutup koltuğun üzerine yatırdı çırağını. İki kaşının ortasına silahi dayadı ve tetiği çekti. Kopan gürültüde köpek havlamaya başladı. İkinci katta oturan kiracı korkudan ışığını kapattı, bir yandan da polise vereceği ifadeyi düşündü. "Şey ben o

saatlerde uyuyuyordum, ben bir sey duymadım. Benim uykum ilaçlardan dolayı ağırlaşıyor ben şeker hastasıyım." yalanını cebinde paketlemişti.

Çırağın evi patlayıcılar ile doluydu. Yarın kendini patlacağı Bursa Ulu Cami'nin giriş ve çıkışlarının krokisi masada duruyordu.

Naim abi köpeğe afiyet olsun dedi ve çıktı.

NEOKİNİKLER

BÖLÜM 1

Hasan, Konya bozkırlarında dördüncü geçim sıkıntısı olarak bir aileye fert olmuş ama rızkıyla gelmiş bir insan. Normal hikayelerin aksine babasından çok annesi kötü rolü üstlenmiş olup, geceleri migren çığlıkları atıyordu. Nöbetlerinin arkasında farklı sebepler arıyordu şehir doktorları. Çünkü sinir krizleri de meşhurdu Hasan'ın annesinin. Verilen antipsikozlar evdeki bayram şekerlerinin sayısını aşmıştı. Hatta Hasan 6 yaşındayken annesine "İyi misin?" dediği için manyak annesi bıçak çekmiş, babası da bıçağı elinden zor bela almıştı.

Babası ne yapsın bu sıkıntıda? Bir de yoklukta var ise içinde. Sağdan soldan zor bela borç aldığı para ile bir mobilet almış, köy ile hastahane arasındaki yolda tüm taşların yerini ezberlemişti. Huysuz ve hasta kadın, 4 çocuk, parasızlık. Saçlarının hepsi sıkıntıdan dökülmüştü, biraz daha üstüne gidilirse beyni de dökülecek köyün delileri listesine adını yazdıracaktı. Ama bir umudu vardı, Hasan! Hasan, ilkokulda ve ortaokulda gösterdiği başarısı ve efendiliğiyle köy halkından bir "aferin bu çocuğa" yı çoktan kapmıştı. Ancak lise zamanı kapıyı çaldığında, "Gel" demek o kadar kolay değildi Hasan'ın babası için. Gel demek para demeye eşitti. Liseye gitmesi için Muhtarın babasına "Ben okutacağım, sen hiç karışma!" demesiyle şehire gitmişti, Lisede de iyi bir başarı göstermiş,

onur belgesi bile almıştı. Bir şeylerin olması onun için yeterli değildi, kusursuz olması lazımdı. Bir sıkıntısı vardı bu bay kusursuzun ancak. Zekiydi, efendiydi ancak asosyaldi ve ergenliğin de tetiklediği libido patlamalarını kimseye belli etmemek için zor toparlıyordu kendini. Asosyallik boyutu diğer dört kardeşiyle bile muhattap olmayacak kadar depresyona kaymış, libido konusundaki çelişkileri ise aslında ilk adımları atmıştı patlak vermesi için. Kendi iç çabasındaydı. Liseyi bu gelgitlerde bitirirken, üniversite sınavında iyi bir puan alıp aynı ildeki üniversitenin Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik bölümünü kazanmıştı. Bir iş sahibi olup, hem evden uzaklaşmak hem de annesine bir derman bulmak istiyordu. Çünkü annesine karşı sevgi, nefret, acı, çaresizlik gibi bir çok duyguyu hissediyordu. Diğer üç abisini pek umrunda olmayıp "Herkes ekmeğine baksın!" demesinden sonra görev ona düşmüştü zaten. Üniversite yolunun göründüğü bu anda yine muhtar, gülümsedi, babası ise 60'lık muhtarın elini öptü. Hayır sahibi dedi, yardımını reddetmedi baba. "Allah razı olsun senden" cümlesinin arkasından gelen mutluluk gözyaşı bunun aslında nedeniydi. Ama Hasan Üniversitenin ilk haftasının bir akşamı kendini sorguya çekti. Normal de gerek duymaz, kendini sorgulamanın bahsini açmaz, kusursuz olduğuna inanırdı. Ama bir şeyler eksikti, kazanmak, saygı görmenin dışında bir şey hemde. Galiba sihirli değneğin adı "Mutluluk" 'tu. Mutluluk bu değildi. Neye göre, kime göre mutluluk, bu lanet olası kariyer zirvesindeki samimiyetsiz gülümseydi. Mutlu olamıyor, asıl mutluluğun kendisini sınırlandırmamış olması gerektiğine inanıyordu aslında. Libido artık tutulmamalıydı, bir insan topluma, dine, kültüre göre hareket etmemeliydi, Freud'un üçlemesi mutluluk adına ikiye düşmeliydi. Mutluluğu aradığı şeyin kendisi olmasının kanaatine vardı. Kendi olmalıydı,

dünyanın kendi etrafında dönmesine izin vermeli, kendi kendinin Tanrısı olmalıydı!

Yanlış yolda değilim dese de içten içe zihni biraz karışmıştı. 2010 yılı Nisan ayında herkese okula bildiri dağıtan o grubu hatırladı birden. "neokinikler " 3-5 öğrencinin kurduğu "Mutluluğa koş!" sloganı altında anarşizm öğretileri veren bir topluluk. Onlara ulaşmalıydı hemen. Ama ulaşması için yarını beklemek zorundaydı çünkü artık gecenin iki buçuğu olmuştu. Yastığa kafasını koydu, yastık ilk defa bu kadar yumuşaktı. Hayatında ilk defa derin bir uyku çekmişti belki de Hasan o gece. Ya da o karmakarışık kafasıyla son iyi uykusu olacaktı.

Ya da son uykusu…

BÖLÜM 2

"Soğuk olan hava değil Mahsun. İnsanlar soğuk. Hayat çok soğuk. Keşke bu kadar soğuk olmasaydı da dünya, sen de bu kadar üşümeseydin."

Sabah ezanı okunurken Hasan'ın uykusunu kabus bölmüştü. Kar ile kaplı bir uçurumda annesi, babası ve abileri ona gülümsüyor ve kendilerini aşağı bırakıyorlardı "Hasan" diye bağırarak aynı anda. Hasan masadan su bardağını aldı, bir iki yudum sakinleşti. Ezan çok güzel okunuyordu. Zaten sabah ezanını severdi Hasan.

Bekledi biraz yatağın içine. Ranzadan aşağı inip yurdun yangın merdivenine gitti. Sigara izmaritlerinin yanına sigara içmeyen bir insan olarak oturdu. Rüya biraz etkilemişti ama bilinçaltıdır dedi, pek aldırmadı. Eline telefonu alıp bu "neokinikler" nedir ne değildir diye bakayım dedi. İnstagram'da Üniversite sayfalarına girip takip edenler bölümüne baktı. 3. Baktığı profilde hesabı buldu. Paylaşımları açıktı, tüm fotoğraflar protest tavırlar içeriyordu. Bazı filmlerden alıntı replikler bile paylaşmışlardı. Tabutta Rövaşata gibi… Takipçi-

leri 117, takip ettikleri 0.

Biraz da araştırınca Temelinde Sokratesçi okul dolan Kinikler Okulundan bahsediyor. Kinizm ve kyon yani köpek kelimeleri geçiyor, hazza duyarsızlıktan bahsediyordu. Hasan'ın aklı bu grubu araştırdıkça daha da karışıyor. Zihni şahlıktan şahbazlığa ustaca yükseliyordu bu karmaşada.

Alarm çaldı. Saat 07:45.

Saat 09:00'da "Felsefeye Giriş" dersi vardı. Sabah sabah felsefe çekilmez diyenlere inat sabah ezanında Sokrates araştıran bir adama dönmüştü. Sonra aklına Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisi geldi ve "Aç karnına felsefe yapılmaz." dedi. Yemekhaneden 3 yumurta bir çilek reçeli aldı fişin geri kalanına ise ekmek. O kadar ekmek yemişti ki Maslow bile doymuştu.

Üzerini giyindi, bir öğrenci deyip otobüsün arkasınaki boşluğa doğru ilerlerdi, indi ve üniversite girişinde; öğrenci kartını basıp, cebine koyarken düşüren, üstü başı eski, saç-sakal karması bir adamla karşılaştı.

Bu adam öğrenciydi, ismi Babür ÖZ. Adama seslenip durdurdu. Kartını verdi. Hava soğuktu, adam gülümsedi.

BÖLÜM 3

Sorular sadece cevabı duymak isteğiyle var olurlar."

Kaybedenler Kulübü

Üniversite kantininde tuhaf müzikler açmasıyla ünlü tostçu Ali Abi, "80'lerin Klasiği" adlı çalışmasını bangır bangır açtığında saatin yelkovanı ve akrebi sarmaş dolaştı. Öğle tostlarını her ağzının tadını bilen öğrenci gibi Ali abiden yemeye geliyordu Hasan. Sipariş için parfüm yüklü öğrenci sırasına girdi. Sıra kendine gelmişti ki Babür elinde çay ile kantinin iç tarafından Ali abiye seslendi. "Arkadaşa Babür Special yap Ali abi." dedi ve gülümsedi. Hasan'da eyvallah amaçlı baş salladı ve gülümsedi. Tost hazırdı, Hasan tostu aldı

gidiyordu birden arkasını döndü ve "Babür, sen de gel kardeşim istersen." Dedi. Babür kırmadı, biliyordu çünkü Hasan'ın bir şeyi merak ettiğini, merak etmesi de işine gelirdi zaten.

Hasan: Kardeşim bu arada senin torpil büyükmüş Ali abinin yanında, eyvallah.

Babür: Torpil demeyelim, özeniyor sadece, hatırı büyük bende.

Hasan: Eee sen sabah ne yapıyordun öyle koştura koştura.

Babür: Bizim grup toplantısı için arkadaşlara haber verecektim o yüzden bu kadar acele ettim. Şimdi sen ne grubu diyeceksin galiba?

Hasan: Ne grubu?

Uzun uzadıya anlatmıştı Babür. Soruyu sordurup, cevabını istediği anda sert bir kroşe ile anlatmıştı. Babürün sokakta yaşayanlardan farkı yoktu. Çünkü sokakta yaşıyordu Babür. Yarım eldivenleri, Siyah şapkası, aynı renk, aynı kumaştan yapılmış pantolon-tişört ikilisi ve yıpranmış siyah ceketi Babür'ün Kış Kreasyonuydu. İletişimde dış görüş çok önemlidir demişlerdi. Ama Babür o kadar iyi konuşurdu ki ve daha da iyisi dinlerdi ki iletişimde Babür olmak çok önemlidir insanoğlu için diyordu konuşan herkes. Hasan hipnotize olmuş gibi dinlemiş, anlamış, hissetmişti. Cesareti var mıydı? Daha da doğru soru bunlar olması gerekenler miydi olanlar dünyasında? Teşekkür etti konuşma için, haberleşiriz dedi Babür öğle araları hep kantindeyim dedi.

Hasan kendinden emin adımlarla gidip, karşılınca değişimle afallamıştı. Yurda gitti hemen. Otobüste, caddeden karşı karşıya geçerken, hatta yurt görevlisine kartı gösterirken bile bu konuyu düşünüyordu. Hızla duşa girdi, suyu sonuna kadar açıp suya izin verdi. Belki kafam rahatlar dedi, kendi söküğünü dikmeye çalıştı. Ya sırtında yük vardı, ya da sadece dolmuştu.

Ya artık dünya onu boğmuştu, ya da arpası fazla gelmişti. Ya tüm gerçeği bir rüyaydı ya da rutin yaşamdan kaçıp bir uykuya dalma çabasındaydı. Ya böyle sadece uç sorular sorup duracaktı, ya da harekete geçecekti.Tek soru sordu kendine;

"Ne kaybederim?"

BÖLÜM 4

"Aşağı bakarsan asla gökkuşağı bulamazsın."

Charlie Chaplin

Hasan hazırdı. Parmak ile gökyüzü arasındaki git gellerini sonuçlandırmış, kararını hakim tokmağı sesi kıvamında vermişti. Çünkü Babür o parmağı kendisine göstermeyecek kadar güven vermişti. Bu Hasan'ın kadrajıydı. Peki ya Babür'ün kadrajındaki gökyüzü, kendini gösterecek kadar profesyonelse? İhtimaller hep vardı. Hepte olacaktı. Ama bir anksiyete gibi hareket etmeye de gerek yoktu sonuçta. Biraz su içti. Masada kalan bardak lekesine baktı, boş bardağı lekesini taşırmadan yerine bıraktı. Kararlıydı, ama zihnin sınırı kadar bilinçliydi. Ama derslerinin ters düz olursa ihtimalini düşündü bir an. Derslerin başarıyı, başarının işi, işininde annesinin rahata kavuşacak kadar para getireceğini düşünüyordu. Şeytan beyninde sorulara cirit atıyordu. Hayatının tümünü ailene harcayıp, kendini bir ömür heba edebilecek misin? Ailene karşı vefasız olup vefasızlık vicdanı ile yaşayabilecek misin? Hangisi doğru soru, hangisi vesvese, hangisi Hasan.

Bu karmaşanın içinde telefon çaldı. Tam üç defa. Üçüncüde açtı. Konuşamıyordu, alo bile diyemedi. Arayan babasıydı. Ne vardı bu kadar acil dedi içinden. Acil olan Hasan mıydı yoksa o telefon mu? Babası da korktu, bir şey daha mı oldu dedi içinden. Daha kelimesinde daha da korktu babası için için. Hasan 49. Saniyede iyiyim dedi. İki üç kelime geçiştirip babasını ikna etmeye çalışırken kendini toparladı farkında

olmadan. Ayağa kalktı. Masadaki bardağına su doldurup içmek için seri bir şekilde davrandı. "Hayırdır baba ne oldu? " dedi. Su dudaklarına değmeden, bardak düşmüştü. Artık bardak kırık, yerler ise ıslağa dönüşmüştü. Dudakları ıslaktı bardak ulaşamamasına rağmen ama. Hasan'ın göz yaşları seri akmıştı. Babası sadece "Kaybettik" demişti halbuki. Hasan hemen anladı, ailesinden başka var olan yoktu ki zaten kaybolsun. Annesi intihar etmişti, belliydi. Şu an hemen gitmeliydi köye ama parası yoktu Hasan'ın, insanlarla samimiyeti de. Bir tek Babür'ü tanıyordu. Sokakta yaşayan birinden de araba istemek anlamsız olurdu. Ama sokakta yaşayanın tanıdığımdan istenilebilirdi. niversiteye gitti hemen apar topar, bir yandan ağlıyor, bir yandan bakışlara aldırmıyordu. Babür kantinin girişinde çimde oturuyordu bir kaç kendi tarzı adamla. Görünce kalktı hemen yanına Babür. Duyunca Hasan'ın anlattıklarını, seslendi Vera'ya "Yolumuz uzun, kalkalım hadi…"

Bindiler eski püskü bir arabaya; arabayı Vera sürüyordu, Babür yan koltukta oturuyordu, Hasan ise cama kafasını yaslanmış yol çizgilerine bakıyordu donuk donuk. 3 saat olmuştu kimsede ses yoktu, acıyı azaltmak için paylaşıyorlardı. Babür baktı ki uzaklaşmış Hasan'ın içi, bastı radyonun düğmesine. Çaldı Ruhi Su, Hasan içinden dedi, "Anadan da geçilmesin be." diye. Gökyüzüne baktı sonra, gökkuşağına baktı. Acıyı gülümsedi. İnanmak istedi. Döndü Babür'e "Umut" dedi, "Hep var!" dedi.

Hayat devam ediyordu, havaya bakabiliyordu…

BÖLÜM 5

"Kafatasına hapsolmuş bir beyin nasıl düşünebilir?"

Nikolay Vasilyeviç Gogol / Bir Delinin Hatıra Defteri

Hasan köye varmıştı, ama Vera ve Babür'ün hemen dönmesi lazımdı şehre. Sadece "bir kaç iş var" dedi Babür, detay vermedi.

"Eyvallah" laştılar karşılıklı, yolcu yoluna gerek oldu.

Gitti dayandı eski paslı bir korkuluğa Hasan, ıslak ve soğuktu. Döndü kendi kendine, "Sana iki çift lafım var Hasan efendi." dedi. Ve devam etti; "Özgürlük, mutluluk, vazgeçmek diye kavramlar sallıyordun havalara, hatta bunları yakalamak için gerekiyorsa öl diyordun neokinikler gibi be Hasan efendi? Şimdi ne oldu be Hasan? He? Ne oldu? Soğuk bir demirlere yaslanmış, annenin ölümünü, onu kurtaramayışını düşünürsün anca kendi kendine böyle. Çok güzel kurtardın be anneni Hasan. Şimdi dön o gökkuşağına bak, bakabiliyorsan bak Hasan! Yüreğin yetiyorsa, yetebiliyorsa bak!" Dedi, sustu sonra. Bağırmak yetmez idi artık Hasan'a. Sanki beyni hapsolmuştu da idamı yakındı. Susması lazımdı. Yakıcı, kuru bir suskunluk nefes alışverişini yakıyordu zaten. Babası geldi o ara, şalvarı çamurdu babasının. Gözleri kızarık, zihni şaşkın, üzgün ve bitkin. Elini attı omzuna oğlunun, cümle çıkacaktı, denedi ama olmadı. Yetmedi kelime, bazen yetmez dedi içinden. Elini cebine attı, katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. Şaşkınlığını ve bilinmezliği döktü Hasan'a. Ama bilmiyordu ki Hasan daha da karmaşık duygulara kapılacaktı. Cümleler bu sefer çıkmıştı babasından: "Hasan'ım anana şehirden kitaplar alıyordum rastgele, doktor okusun sakinleşir, oyalanır demişti. Okumayı da az buçuk bilirdi zaten, benim gibi hiç mektebe uğramamış değildi rahmetli. Bağırmaları çağırmaları azalmıştı hatta, dedim böyle iyi olacaksa ben hep alırım ona diye. Tam düzeldi artık, şükürler olsun dedik…" devamını getiremedi babası sarıldı Hasan'a. Ağlamak erkekliğe sığmaz bile diyemiyordu, adam olan ağlar helalinin yitirişine dedi kendi kendine baba. Hasan ise donuktu, ağlayamadı bile. Sanki kabus görüyormuş gibiydi. Acı vardı ve müdahale edemiyordu. Babası döndü Hasan'a cebini karıştırdı ve: "Cebinde de bunu buldum ananın, yırtmış

aldıklarımdan birini herhal. Al bunu Hasan'ım sen bilirsin, ne ki bu?"

Aldı eline kağıdı Hasan, gözyaşı döküldü kağıda. Tek duyguya yer yoktu, duygular bile allak bullak olmuştu. Yazanlar belliydi, olanlar belliydi, zihni hapisteydi. Gözleri kızardı, yanaklarını ısırıyordu ağlamamak için. Kan tadını almıştı. Konuşmaya çalışıyordu ama hüngür hüngür ağlamak üzereymiş gibi hissediyordu kendini Hasan. Okursa sanki hikaye bitecekti. Gözleri ise hiç kırpırdamadı, dudaklarını yavaşça açtı, kalp atışını adem elmasında hissediyordu, son nefesimiş gibi tek nefeste söyledi:

"neokinikler"

BÜYÜK EV

1954 yılının bir kış ayında kapı sert bir şekilde çaldı. Üç kardeşte göz göze baktı. Aralarından en büyüğü olan Ruhat başıyla diğerlerine işaret etti, kardeşler hemen tüfeklere sarıldı. Kadınlar kollarıyla çocukları siper etti ocağın yanında. Ruhat kapıya gidip sert bir tonda "Kimdir o? Hayr olsun." dedi. Dışardan gelen tipinin sesi yaşlı adamın sesini bastırıyordu ama adam son gücüyle meramını anlattı. Hayatlarını değişterecek ses kapının arkasından duyuluverdi, "Üşüyorum".

Ruhat, Sabri ve İbrahim genişçe odasız bir evde yaşıyordu. O bölgenin en büyük eviydi. Hatta köylüler "Büyük evin orada, büyük eve varmadan" gibi tabirlerle yol tarifi yapıyordu yabancılara. Gerçi Gürgenli'ye çokta yabancı gelmezdi.

Evde üç adet ocak vardı. Bu üç ocak üç aileye hem yemek hemde ısınma fırsatı veriyordu. Tabi odasız duvarsız geniş bir ev o şartlarda bir nimet olduğu gibi sorunda oluyordu üç kardeşe. Hayrın içindeki şer gibi sıkıyordu boğazlarını.

Ruhat amcayı içeri aldı. Evdekiler rahatlamışlardı. Gelen eşkiyada olabilirdi jandarmada. Ama gelen şimdilik zararsız

görünen bir yaşlı adamdı. Hemen kazanda pişen çorbayı ikram edip üzerine battaniye verdiler.

"Hayırdır olsun amcam, ne ararsın kışın bir vakti?" dedi Sabri. Amca anlatmaya başladı. "Oğlum ben Nemrut'a giderim. Bursa Abdal Murat Camii'nin hocasıyım. Yani hocasıydım. Emekli ettiler beni. Bende mezarım memleketimde olsun diye koyuldum yola. Tipi zorladı ama beni. Eskiden buralar avcumun içinde gezerdi. Yaşlılık zor." dedi. Çocuklar o sırada koşmalı oyun oynuyordu, İbrahim bağırdı "Lan koşmasanıza, gormüyonuz mu yaşlı adamı" dedi.

Amca ayağı kalktı. "Senin oğlunu anca damar otu iyileştirir" dedi. Ceketini cebinden ot dolu bir torba çıkarıp İbrahim'e verdi. İbrahim gözleri dolu bir şekilde otu aldı ama elleri titriyordu. Hem şaşkındı, hem heyecanlıydı. Hemde biraz korkuyordu. Oğlunun gözlerinin hasta olduğunu, hasta olanın onun oğlu olduğunu nasıl anlamıştı şıp diye. Daha önemlisi şifasını neden getirmişti ki oğlunun. İbrahim karısına poşeti verip tam amcaya "Allah razı olsun amca sen…" diye cümleye başlamıştı ki amca eliyle durdurdu konuşmayı. "Yuşa tepesini bilir misin? Yuşa hazretlerinden çok fazla şifa bulan vardır. Ölü balığın dirildiği yerdir orası. Senin oğlanın gözleri de diriliversin Allah'ın izniyle." dedi. Arapça sessiz denilecek kadar kısık bir sesle dua etti. Ben yatayım bana müsade dedi. Yatağını bir ocağın başına yaptılar. Sabri ve ailesi diğer ocakların başına dağıldı. Evdeki herkes şaşkındı. Ruhat ise temkinliydi. O gece kimseye farkettirmeden uyumadı.

Sabaha kalktıklarında amca yavaş yavaş ceketini dikiyordu. Elleri titriyordu, gözleri de pek seçemiyor gibiydi. Kardeşler dışarıdaki işlere nöbetleşe gitti, evde hep bir erkek vardı. Amca ile eşlerini ve çocuklarını yalnız bırakmadılar. Akşam yemeği yedikten sonra amca sohbete daldılar. Ancak sohbetin

devamında Ruhat'ın sinirleri iyice bozuldu. Ayağa kalkıp karısına tokadı yapıştırıyordu ki amca "Düğüm" diye bağırdı. Ruhat'ın durdu, sinirine şaşkınlık karışmıştı. İbrahim yine amcadan bir keramet bekliyordu, onun Hızır olduğuna inanıyor ama bu konu hakkında yorum yapmıyordu. Amca cebinden iğne iplik çıkardı. "Diktikten sonra düğüm atıyorum çıkmasın diye. Gerçi her düğüm böyle güzel sonuçlar doğurmuyor. Felak suresini bilir misin? "Yarattığı şeylerin kötülüğünden, karanlığı çöktüğü zaman gecenin kötülüğünden, düğümlere üfleyenlerin kötülüğünden, haset ettiği zaman hasetçinin kötülüğünden, sabah aydınlığının Rabbine sığınırım." der. Eşine söyle şerden kaçınsın. Düğümlemekle ev size kalmaz, zararı size olur. Git şu döşeğin altındaki düğümleri Felak ile çöz." dedi. Ruhat'ın karısı korkudan dişleri titredi, ağlamaya başladı. Ruhat bir hışımla döşeğe gidip çakısıyla döşeği yırttı. Döşeğin tam ortasından 7 düğüm atılmış kalınca bir ip çıktı. İpte ayet olmayan arapça harfler yazılıydı. Ruhat son düğümü çözdüğünde karısı ter içinde bayıldı. Ortalık buz kesmişti. Amca Ruhatı yanına alıp sakinleştirdi. Yatmadan Galata kulesinin altındaki geçitlerden ve Hz. Süleymanın Tacından bahsetti.

Ertesi gün amca eşyalarını toparlamıştı. Herkesin üzerinde bir huzursuk vardı. En çokta Sabri ve karısının. Dışarıda hala tipi devam ediyordu. Amca biraz daha kendine gelmişti. Sabri bir gün daha kalması için amcaya ısrar etti. Soğuğu, tipiyi bahane etti. Ama tek istediği şey sıranın ona gelmesiydi. İşlerle güçlerle akşamı rahmetli babalarının yiğitlik hikayelerini. Akşam olduğunda herkes yataklara yattı. Sabri son defa şansını denemek üzere amcanın yanına gitti. Amca "Bende seni bekliyordim gel oğlum" dedi. "Hanımına söyle ayrı ev istemesin" diye ekledi. "Ayasofya'da farklı alemlere açılan kapılar vardır, burasıda sizin Ayasofya'nız" dedi. O sırada çocuklardan biri

eline aldığı bir sopa parçası ile oyun yapıyordu yattığı yerden. Sopadan uçağı her çarpışında ses çıkarıyordu.

Sabri amcayla konuşmayı bırakıp arkaya döndü "Yat ulan zıbar artık, sana demedim mi yaşlı adam var ses yapma" diye kızdı. Çocuk elindeki sopayı bırakıp yorganı üzerine çekti. Yorganın altından çocuğun söylenme sesleri geliyordu. "Sanki evde yaşlı biri var, tutturmuşlar yaşlı var, yaşlı var." dedi.

Sabri çocuğun dedikleri e anlam veremedi. Döndüğünde ise amca yoktu. Amca belki hiç olmamıştı ya da hep vardı. Belkide hayatlarına şer olmuştu hayır ile karışık.

FERDÂYIHAYÂL

Kitabın kapağını kapattı. Daha fazla okuyup zihnine kelime sıkıştırmak istemedi. Ama zihni kapağı kapatsada kömür treni gibi çalışıyordu. Ama treni dünyevi arzuların dışında bir okyanusun içinden gidiyordu.

Ayağa kalkıp biraz akgünlük aldı. Evi tütsülemeyi seviyordu. İbadetini yapıp, dua ve zikirler ile taçlandırdı. Ama uyuyamıyordu. Aklına Zeki Demirkubuz'un "Sabah ezanını duymamış adam…" yakarışı geliyordu. Varoluşsal sancıları varoluşu sorgulamaktan dolayı gelmiyordu, varoluşun derinliklerine inip, sırlarına şahitlik etme arzusunda kavruluyordu. Takva ehli olamayacak kadar kirli olduğunu biliyordu. Iki tarafından mıknatıs ile çekilen demir bir top gibiydi. Rab aşkı ile tutuşup lezzetin zirvesinde dünyayı bırakmak ve sonra yaparım sancısı ile dünyevi işlerde lezzetvari tatlar almak. Doğruyuda biliyordu ve doğru içinde çabalıyordu aslında. Ama doğru değildi. Yaptığı her yanlış ile seküler gruptan "Bak bunlarda sözde müslüman işte!" kırbacını yiyeceğini biliyordu. Korkuyordu, kötü temsil etmekten korkuyordu.

Ama bu korkuyu kendi içinde çatıştırıp cevap bulmaya çalışıyordu. Kendini acımasızca eleştirip, cevaplarını veriyordu.

Sokrates'in savunmasından daha iyi olmalıydı. Nietzche'nin üst insan kavramından daha üst olmalıydı. Gazali'den daha iyi tahlil etmeliydi. Karl Marx'tan daha inanmış, Hitler'den daha inatçı olmalıydı.

Durdu. Tüm bu düşünceleri birden durdurdu. Sanki düşünceleri ile beraber dünya, samanyolu hatta evren de durmuştu. Kalp atışını duydu, şah damarından daha yakın olanı hissetti. Her şey çok ağır geliyordu ancak iyi olan ve kötü olan her şey için teşekkür etmek en adaplı olandı.

Geçmişe tövbe edip, pişmanlığı ile imzaladı. Ani bir karar ile gelecek düşü kurmaya başladı. Kaderini kendi elleriyle çiziyor gibiydi. Yatağa başını koydu. Hayy ile nefes alıp Hu ile verdi.

Tüm ailesini alıp araba ile gece vakti türbeye gitti. Ayakkabılarını çıkardı. Türbenin dışındaki tabela yeşil ışıkla kaplıydı. Türbe yol kenarındaydı. İçeri girdiğinde bir adam "Buradan!" diyerek merdiveni gösterdi. Merdivenin sonuna geldiğinde bir insanın zorla girebileceği 4 karışa 3 karış bir delik gördü. Delikten içeri biri girdi. Kendi de arkasından deliğe girdi. Vücudunu tamamen saran bir hortumun içinden geçiyor gibiydi. Sanki büyük bir kordon bağının içindeydi ve aşağı doğru kayıyordu. O sırada içinden "Evet şimdi anladım, ben yeniden doğuyorum!" dedi. Düşmenin sonu türbenin bahçesine çıktı. Çok fazla yatak vardı ve herkes üstünde uyuyordu. Başka bir adam burada uyu dedi. Kendi namaz kılmak istiyordu, seccadeyi serip namazını kıldı. Yatağa uzandığında uyandı!